всі твої зірки

Першопочатково опубліковано в "Архіві нашого часу" за адресою http://archiveofourown.org/works/14173404.

Рейтинг:	Нецензурне
Архів попереджень:	Графічні зображення насильства,
категорія "Неповнолітні":	M/M
Фандом:	Гаррі Поттер - Джоан Роулінг
Відносини:	Гаррі Поттер/Волдеморт, Гаррі Поттер/Том Реддл, Гаррі Поттер/Том Реддл | Волдеморт
Персонажі:	Гаррі Поттер, Том Реддл | Волдеморт, Северус Снейп, Альбус Дамблдор, Невілл Лонгботтом
Додаткові теги:	це буде негарно, Маніпуляція, Канібалізм, Темний Гаррі, Нав'язлива поведінка, Альтернативний всесвіт - Розбіжність з каноном, Не копіювати на інший сайт
Мова:	англійська
Колекції:	Улюблені на всі часи, Поличка Томаррі від Highlandspringo, Темний Гаррі дивовижний, Фіки про Гаррі Поттера, які я обожнюю, Найкращі фіки про Томаррі/Гарріморта, HarryPotterfav, Найулюбленіші фіки К, Збірка фіків про Томаррі, які найкраще прочитати, Вічні Гаррі Морт і Томаррі, Улюбленці Йоди, Фанфіки про Гаррі Поттера Амаріллі, Томаррі\Гаррі Морт, Незабутні фанфіки про Гаррі Поттера, Бібліотека мрій, top_tommary_completed, Твори про Гаррі Поттера, які варто прочитати, Улюблені фанфіки про Гаррі Поттера, Улюблені фанфіки про Гаррі Поттера!, Attendez_la_creme □, моє серце тут, Steel Вороняче гніздо, Прочитане, завершене Гаррі Поттер і т.д., THE □ UBIQ □ ☠ НЕПОВТОРНИЙ 🎭 УНІКАЛЬНИЙ □
Статистика:	Опубліковано: 2018-04-01 Завершено: 2018-09-21 Слова: 53 369 Розділи: 13/13

всі твої зірки

by lordmarvoloriddle

Підсумок

> "Я все виправлю, виправлю тебе. Виправлю твій розум, зроблю тебе щасливою, цілуватиму тебе цілими днями, все, що забажаєш. Я зроблю це, я. Ніхто інший, крім мене."

> Зустріч у Відділі Таємниць розгортається у низку подій, які змінюють майбутнє чарівного світу. Як завжди, Гаррі опиняється в самому центрі подій, але в ситуації, яку він ніколи не міг уявити, і поруч із людиною, яку він мав би ненавидіти. Це змінює їх обох.

Примітки

> бета-версію від дивовижних Vanillaghost

Більше приміток дивіться в кінці роботи

Розділ 1

Гаррі стояв, вдивляючись у те місце, де *мав* би бути Сіріус. Якусь мить він не міг збагнути, як це взагалі можливо. Він *мав* бути там, Гаррі бачив, що він буде там. Але його там не було.

У важкому мовчанні Гаррі зіткнувся з друзями. Здавалося, вони чекали, що він щось скаже, але він виявився неспроможним це зробити. Герміона мала рацію, і тепер Гаррі почувався дурнем, що не послухав її, що привів їх усіх сюди без жодних доказів, окрім свого видіння. Видіння Волдеморта. Їхнього бачення.

"Гаррі?" Рон наважився, порушивши незручну тишу, що розгорталася в неосвітленому

коридорі. "Що?" - огризнувся він на рудого.

Вийшло грубіше, ніж Гаррі хотів. Він мало не вибачився.

"У - твоє ім'я..." Його найкращий друг вказав на одну з багатьох маленьких скляних кульок, що стояли на полиці поруч з Гаррі. "Твоє ім'я, воно написано на *цій*".

Гаррі перевів погляд з Рона на кулю, що світилася. Він на секунду заплющив очі, але коли розплющив їх, його ім'я все ще було там. На етикетці була написана дата шістнадцятирічної давнини, а нижче він прочитав:

S.P.T. до A.P.W.B.D.

Темний Лорд

і (?) Гаррі Поттера

Не думаючи, він простягнув руку, пальці зупинилися за кілька сантиметрів від блакитної кулі, не бажаючи торкатися маленької земної кулі.

"Не треба!"

Голос Герміони налякав його.

"Ми не знаємо, що може статися, коли ти доторкнешся до нього", - серйозним голосом пояснила вона, перехопивши його погляд і нервово озирнувшись навколо. "Давай просто підемо. У мене погане передчуття щодо цього".

Гаррі насупився, його рука все ще була піднята. "Але це стосується мене, - заперечив він. "Так чи інакше. Інакше навіщо б тут було моє ім'я?"

Невіллів погляд метався між ним і кучерявою дівчиною, наче він спостерігав за тенісним матчем маґлів, ще не знаючи, хто стане переможцем. "Г-Гаррі, я думаю, вона має рацію..." Він, здавалося, був готовий знепритомніти будь-якої секунди, все його тіло тремтіло.

"Ні", - заперечив Гаррі і спробував схопити сферу, але його пальці наштовхнулися на якусь тверду поверхню. Але його пальці не змогли до неї доторкнутися, наштовхнувшись на гладеньку поверхню чогось твердого і *твердого*. Але там не було нічого. Лише повітря. Штовхнути долоню в нього було все одно, що спробувати зрушити гору голими руками. Абсолютно нічого не відбувалося.

Інші посунулися за ним, намагаючись зрозуміти, чому він досі не взяв кулю, що світиться.

"Герміона, я...

Потім занадто знайомий голос вигукнув його ім'я, розбивши останній шматочок спокою, що залишився у Гаррі.

"Мушу зізнатися, *Гаррі*, я не очікував такого".

Гаррі обернувся і почув, як усі затамували подих, побачивши смертежерів п о п е р е д у, позаду, навколо себе. Скрізь. Але щось було не так. Гаррі був переконаний, що голос належав Волдеморту. Але Гаррі не міг розгледіти його в групі облич у масках, що стояли прямо перед його очима. Блискуче волосся Люциуса Мелфоя дозволяло його легко помітити, як полум'я в темряві. Але інші залишалися загадкою.

Тепер він помітив лише одну людину без маски, яка повільними, розслабленими кроками виходила з-за с п и н зібраних смертежерів. Гаррі одразу впізнав чоловіка, хоча він був не такий молодий, як той хлопчик, що з'явився на сторінках щоденника.

Волдеморт, чи радше стара жахлива версія Тома Ріддла, дивився прямо на нього, крутячи між довгими павутинними пальцями тисову паличку і прогулюючись крізь натовп своїх послідовників, наче на неквапливій прогулянці. Небезпечна посмішка танцювала на його губах, коли він розглядав невеличку групу підлітків. Наче кіт, що націлився на мишу.

Гаррі не мав жодного уявлення, що робити. Він знову опинився на цвинтарі, тільки цього разу він був не сам. З ним були його друзі, і їхні життя були в такій же небезпеці, як і його власні. А може, й більше. І він не був упевнений, що зможе безпечно вивести їх звідси неушкодженими, або в будь-якому іншому стані. І все через його мрію. Через Гаррі.

"Гадаю, ми обоє отримали свою порцію сюрпризів цього вечора, чи не так?"

Джіні ахнула ззаду, безсумнівно впізнавши Волдеморта, незважаючи на його спотворені риси обличчя, загадкове, але чарівне поєднання змієподібного монстра і вродливого Тома Ріддла задовго до їхнього народження. Видовище було жахливим. Чоловік дивився тільки на Гаррі, наче інші не були варті його уваги. Гаррі не знав, чи повинен він відчувати полегшення від цього факту, чи ні. Гаррі міцніше стиснув паличку. "Сіріуса тут немає", - сказав він, але це прозвучало більше як запитання навіть для його власних

вух.

"Ні, це не так", - підтвердив Волдеморт, зупинившись перед своїми поплічниками. "Ви бачили лише те, що Лорд Волдеморт хотів, щоб ви бачили. Не більше і не менше".

Смертежери зібралися ближче, змушуючи Гаррі та його друзів зімкнути ряди.

"Ти хотів, щоб я був тут", - підсумував Гаррі, не зводячи очей з Темного Лорда і **в л о в л ю ю ч и** кожен його рух. Або не робив. "Але навіщо? Щоб убити мене?"

Губи Волдеморта розтягнулися в посмішці, коли він з кожною секундою наступав, як ходячий і розмовляючий кошмар, готовий до удару.

І Гаррі був смертельно наляканий.

" *Не зовсім,* - докоряв Волдеморт, цього разу парселтомською мовою. "*Але, гадаю, до цього теж д о в е д е т ь с я д і й т и. Ні, мій любий Гаррі, причина твоєї присутності тут прямо за тобою. Той самий предмет, який ти раніше намагався забрати собі і, на моє величезне здивування, не зміг".*

" *Навіщо тобі пророцтво, яке ти вже знаєш? Навіщо вам, щоб я його прочитав? Схоже, що ти і твої поплічники без проблем заходите в Міністерство, коли вам заманеться.* "

В очах Волдеморта щось блиснуло, але одразу ж змінилося його звичним холодним поглядом.

" *Мені потрібен був Обранець, який би прийняв пророцтво, що стосується його самого і Темного Володаря. Тільки Обраний - а саме* ***ти*** *- міг його в з я т и. Тож уяви моє здивування, коли твоя крихітна долонька не змогла пройти крізь зачаровану стіну.* "

Розуміння обрушилося на Гаррі враз, як холодний душ, його розум с к л а в докупи шматки того, що Волдеморт зізнався лише для його вух. На зміну страху одразу ж прийшла розгубленість. "*Але ж я Обраний",* - заперечував він, імітуючи вперту дитину. Його друзі метушилися навколо нього, знервовані тим, що ці двоє розмовляли невідомою мовою.

" *Останні кілька хвилин довели протилежне.* "

" *Але як? "*запитав Гаррі, усвідомлюючи, що веде з Темним Лордом доволі ввічливу розмову. І він ще не намагався вбити Гаррі.

Тепер уже чорнявий чоловік нахилив голову так по-людськи, що Гаррі міг тільки дивитися. І смертежери, і його друзі виказували ознаки нетерпіння, але мовчки чекали, поки вони з Волдемортом закінчать розмову, єдиною альтернативою якій була смерть.

" *Помилка, помилка комунікації... Називайте це як завгодно,* - пояснив Волдеморт. "*І з мого боку - не менше. Але це закінчиться зараз. Сьогодні ж вечором.* "

Гаррі досить легко розпізнав настрій Волдеморта, незважаючи на те, що його гнів був набагато більш стриманим, ніж тоді на цвинтарі. Його видавали очі.

Гаррі знав, що йому треба придумати план втечі. Однак у його голові гуділи запитання без відповідей; ті самі запитання, які, вочевидь, виношував і сам Волдеморт. Хіба він не був Обраним? Це не мало жодного сенсу. А монстр все ще не нападав на нього.

Гарріне серце калатало як навіжене, так голосно, що сам Волдеморт, мабуть, почув би його.

Герміона торкнулася його руки в ту ж мить, коли бій припинився: Лише через три удари. Раптом закляття полетіли навкруги, перед ними і позаду. Гаррі обернувся, його очі розширилися, коли він побачив, що Сіріус, Ремус і більша частина Ордену розчищають шлях за їхніми спинами, нападаючи на розгублених смертежерів.

"Тікай!" закричав хрещений батько, і Герміона потягла його геть.

Волдеморта ніде не було видно, і вже від одного цього у Гаррі кров застигла в жилах. Темний Лорд був багато ким, але не боягузом. Де ж він був, коли його послідовники билися?

Гаррі побачив, як Беллатриса прямує до Сіріуса, і лише слова хрещеного батька змусили його не відставати від решти друзів. Світле волосся Луни танцювало в його уяві, коли вони бігли довжелезним коридором до атріуму міністра. Їм потрібно було покинути це місце. Якщо Орден був тут, це могло означати, що незабаром прибудуть й інші. Все буде добре. Гаррі періодично озирався через плече, але за ним ніхто не йшов. Лише звук їхніх поспішних кроків відлунював у мертвій тиші коридору.

Як тільки лінія зелених камінів з'явилася в полі зору, Рон голосно розсміявся, і ніхто з них не сповільнився ні на секунду. Усе навколо було безлюдно. Джіні й Луна д і с т а л и с я т у д и першими, озираючись на Гаррі за вказівками.

"Ідіть! Ми будемо відразу за вами!"

За мить дівчата зникли в полум'ї, а за ними швидко пішли Невіл і Рон. Герміона знайшла його руку, коли ступила в камін. Потім Гаррі відчув знайомий гачок у задній частині пупка, коли хтось схопив його вільну руку, а голова розкололася навпіл. Д а л і все пішло під укіс. Його хватка на Герміоні о с л а б л а, і їхні руки м и т т є в о розійшлися. Було сліпуче світло, а потім тіло Гаррі впало на землю. Біль зник.

* * *

Ще до того, як він вдихнув, ніздрі Гаррі наповнилися солоним запахом, який міг належати лише морю. Було чути, як хвилі розбиваються об берег десь зовсім близько... ніби вони були... прямо під ним?

На щастя, його чарівна паличка все ще була в його руці. Він би спробував зачаклувати, але ж Волдеморт був розумніший за нього? Його б уже оточували учні.

Розплющивши очі, Гаррі анітрохи не здивувався, побачивши Волдеморта за кілька кроків від себе. Біла паличка була спрямована донизу, імпозантна постать стояла нерухомо. Ніби чекаючи на те.

Гаррі, щоб сказати чи зробити щось першим. Вітер розвіював чорні кучері в його очах, але Волдеморта це, здавалося, не хвилювало.

Зіп'явшись на ноги, Гаррі підвівся з того місця, де лежав на мокрій траві. Якщо йому судилося померти на цьому острові в глушині, то він мав померти в бою, а не тремтіти на землі, як слабак, навіть якщо його нутрощі стискалися від страху. Він сподівався, що його друзі принаймні в безпеці, де б вони не були.

Волдемортова чарівна паличка все ще не піднімалася. Гаррі міг лише здогадуватися, чи це добрий знак, чи ні.

"Що тепер?" запитав Гаррі, трохи підвищивши голос, щоб його почули крізь шум хвиль. "Ти спробуєш мене вбити? Знову? Кинеш моє тіло в море? Влаштувати рибам бенкет?"

Сірий погляд Волдеморта ковзнув по його лобі, потім по очах, наче він міг бачити крізь порожню браваду. Він крокував уперед, наче володар цього місця, але Гаррі не відступав ні на крок. Лише для того, щоб кинути йому виклик. Щоб показати йому, що він може.

"Не будь таким самовпевненим, дитино, - попередив Волдеморт. "Ти не будеш тут першим, хто помре".

Цього разу він говорив англійською. Більше не було потреби зберігати конфіденційність їхньої розмови. Вони були зовсім самі. Гаррі ковтнув повітря. Ніхто не знав про це місце, навіть сам Гаррі.

"Але не хвилюйся, Гаррі Поттер, - продовжував говорити Волдеморт, зупинившись на небезпечній відстані від того місця, де стояв Гаррі, тремтячи, незважаючи на свою попередню рішучість. "Я не збираюся вбивати тебе цієї миті. Це залишило б багато запитань без відповідей, а я не зроблю тієї самої помилки двічі".

Гаррі нічого не міг вдіяти. Він розсміявся без жодної нотки гумору в голосі, адреналін заважав контролювати себе і цей дивний порив.

Волдеморт дивився на нього з чимось схожим на огиду, але не зовсім. Скоріше, він серйозно сумнівався в розумовому здоров'ї Гаррі. Що було дуже дивно, як на таку людину, як він.

"І я маю тобі повірити? Просто так?"

Куточок Волдеморта сіпнувся. "Ти ж зараз живий, чи не так, Поттер? Якби я хотів тебе вбити, це сталося б саме в ту мить, коли ти не зміг би заволодіти пророцтвом. А тепер припини своє дурне тремтіння, поки я не передумав. На твоєму місці я б не хотіла зірватися з цієї скелі. Вода досить холодна, принаймні, я так чув."

Його слова були сповнені сарказму і безмежної злоби, і якби хтось сказав Гаррі, що він збирається провести свій вечір саме так, він би знову розсміявся. Уся ситуація була більш ніж дивною. Волдеморт не мав права бути кимось іншим, окрім монстра, як на вигляд, так і на словах. То чому ж він поводився так по-людськи, коли вони розмовляли?

Гаррі крадькома озирнувся назад, тільки тепер помітивши, що вони досить близько

підійшли до краю урвища. Попереду виднілося щось схоже на печеру. Небо потемніло, повітря було

було холодно, і не було жодного сенсу, чому вони опинилися саме тут. Це точно була не його ідея. Гаррі не міг ні про що думати, коли Темний Лорд доторкнувся до нього в Міністерстві. Це означало, що Волдеморт привів їх сюди. Чи було це місце взагалі в Британії? Гаррі запитав би, але не був упевнений, що старший чоловік скаже йому правду. Чи взагалі дасть відповідь.

"Гаразд, - видихнув Гаррі. "Заради цієї розмови припустимо, що я тобі вірю. Навіщо б ти ще викрав мене, якщо не для того, щоб позбавити життя?"

Одна з ідеальних брів Волдеморта піднялася на його словах. "Я б не назвав це викраденням, скоріше примусовою зустріччю. Деталі дуже важливі". Він зробив невеличку паузу, ніби перевіряючи, чи збирається Гаррі сперечатися чи ні. *Щоб розвеселити його*. "Я привів тебе сюди, щоб ми могли поговорити, не перебиваючи один одного безглуздими дурнями. Нам обом давно потрібно було це зробити, а в світлі останніх подій це не може більше чекати".

Гаррі дивився на нього, все ще чекаючи, що Волдеморт будь-якої миті кине "Авада Кедавра". Він не зробив цього, і Гаррі почав думати, що той справді мав на увазі те, що сказав. А може, Темний Лорд просто хотів поговорити? А може, він просто божеволів?

"Тоді говори".

Гаррі хотів запитати, що буде з ним після "розмовної частини", коли все це закінчиться. Але Гаррі виявився не в змозі вимовити ці слова. Якась частина його все ще не могла збагнути, що це відбувається насправді. Він справді був тут - де б це "тут" не було - з Волдемортом поруч, і саме він вимагав розмови. Гаррі міг лише уявити собі обличчя Дамблдора. Чи повірить йому старий? Чи взагалі хтось повірить? Що монстр і хлопчик розмовляли один з одним на березі моря?

"Я був майже так само приголомшений, як і ти, коли дізнався, що ти не був Обраним. Тому що ти знаєш, що це означає?"

Несподіване запитання, можливо, було риторичним, але Гаррі все одно відповів на нього. "Це означає, що ти дав мені цей шрам даремно. Це означає, що мої батьки померли даремно". Всі ці роки він жив з Дурслями абсолютно даремно. "Ти зруйнував моє життя даремно".

"Але ж ти все одно пережив моє Вбивче закляття", - заперечив Волдеморт, знову втупивши погляд у шрам Гаррі з чимось схожим на насолоду, навіть на азарт. Так, ніби його знак на тілі Гаррі був найпрекраснішою річчю в усьому світі. "Ти - Хлопчик, який вижив. *Мій* Хлопчик, який вижив, а не Обраний".

"Я ніхто..."

Його голова розкололася навпіл. Цього разу не від болю, а від образів. Яскравими, твердими образами. Його самого; його кінцівки були відірвані від його власного тіла, настільки реальні, що Гаррі закричав і в голові, і наяву. Кров прикрашала його руки та одяг, шматки м'яса звисали з білих, як сніг, кісток, а над ним стояв Волдеморт, монументальний і грізний у своєму злі, а потім -

Гаррі плив у холодній, як лід, воді, його дихання виходило білими клубами і розфарбовувало чорноту, що згущувалася навколо нього. Щось ще холодніше торкнулося його босих ніг з-під води, але Гаррі не злякався. Через три ковтки води сильні руки осіли на його голих стегнах, і там стояв Том Марволо Ріддл, краплі води заплямували його ідеальне обличчя, ковзаючи по нижній губі, наче сльози. Посмішка, дотик і все.

Волдеморт усе ще нависав над ним, коли Гаррі повернувся до реальності, спіткнувшись на кілька кроків назад і ледь не впавши на зад.

" *Ти мій, Гаррі Поттер,* - прошипіла ця чоловіча погроза. "Кожна твоя найдрібніша частинка належить мені і тільки мені. Твій розум, твоє тіло, твоє все. Наступного разу, коли ти забудеш про це, я не буду таким милосердним, як сьогодні. Більше ніяких гарненьких картинок, на які можна витріщатися".

Гаррі задихався, а його паличка марно лежала в руці. Від Волдеморта не було захисту, коли він не міг довіряти навіть власному розуму. "Я не розумію, чого ви від мене хочете, - вигукнув він у відчайдушній спробі повернути собі хоч трохи гідності. "Я нічого не знаю і... ніщо не має сенсу! Проникни в мою свідомість, переконайся сам! Я нічого не знаю!" Він кричав тепер, незважаючи на себе, відмовляючись навіть визнати попереднє вторгнення в його свідомість.

Тим часом Волан-де-Морт був уособленням незворушності, дивної напруженості у погляді. "Ти ніколи не замислювався, чому ми так легко проникаємо у свідомість один одного?" - спокійно запитав чоловік. "*Ти,* який виявився нездатним навіть зазирнути на поверхню думок пересічного чарівника? Прослизнути у свідомість самого Лорда Волдеморта?" З його тону виливалася відраза, а павукоподібні пальці схопили Гаррі за підборіддя, підтягуючи його ближче. *Торкаючись його.* Волдеморт торкався його. І Гаррі не верещав від жаху. До речі, про розвиток. "Скажи мені, ти коли-небудь замислювався над цим маленьким і дуже важливим фактом?" Мовчання з боку Гаррі, здавалося, одночасно розчарувало і порадувало. "Звісно, що ні", - відповів Волдеморт на своє ж запитання. "Тоді дозвольте мені вас просвітити. І чому це так, і чому ти належиш мені. Дитино, ти носиш маленьку частинку мене глибоко всередині себе..." - прошепотів він Гаррі в обличчя, його очі блищали, як затягнуте хмарами небо. "Душе моя, ти є хранителем моєї душі. Науковою мовою ти - те, що називають горокраксом".

Слова Гаррі застрягли в горлі, тисова паличка вислизнула з його крижаних пальців. Замість жаху та відрази, заціпеніння розлилося по кожному сантиметру його тіла. Волдеморт впивався кожною секундою виразу його обличчя, все ще не відпускаючи його. Дивним чином Гаррі був радий. Якби не дотик старшого чоловіка, він би впав. Слабкість у колінах була достатнім доказом.

Це було боляче, бо це не могло бути нічим іншим, як правдою. Волдеморт ніколи не брехав йому.

Ніби хтось раптово увімкнув світло, і все, що раніше було приховано, стало на видноті. Так багато запитань без відповідей тепер отримали відповіді. *Він розділив душу Лорда Волдеморта*. Це перевершувало будь-яку іншу форму близькості. Що таке дотик, коли частина самого Гаррі була уособленням Темного Лорда? Звичайно, він міг розмовляти зі

зміями - Волдеморт сам так робив! Звичайно, Волдемортові не вдалося вбити Гаррі. Зрештою, це було б все одно, що вбити себе і -

Чи знав Дамблдор? Це було перше запитання Гаррі, яке він спробував пригадати - зібрати докупи численні розмови та напіввідповіді директора за стільки років...

"Я не знаю."

Гаррі підняв погляд, щоб зустрітися з поглядом Волдеморта, коли той, здавалося, вирвав запитання прямо з Гарріної голови. Наче зі сторінки у відкритій книзі. Коли пальці відпустили його підборіддя, Гаррі відчув дивну спустошеність на обличчі. Нестачею. Він спіткнувся, хоча, на щастя, зумів утримати рівновагу. Різкий морський вітер вжалив його, майже так само, як удар, якого зазнало його зрадницьке тіло, скучивши за теплом Волдемортових дотиків. Чи то боліла душа чоловіка? Можливо, його власної? *Горокракс, горокракс, горокракс*. Такий складний і водночас такий простий. Як до цього дійшло, Гаррі й гадки не мав, але він розділив душу Волдеморта. Вони були... вони були спорідненими *душами,* як би це назвали маґли. Новознайдені знання принесли Гаррі деяку розвагу, хоча вираз обличчя Волдеморта залишався незмінним: холодним і байдужим. Наче існування Гаррі не мало для нього жодного значення - що було брехнею. Якби це було так, то їхня мила розмова не відбулася б взагалі.

"Якщо ти стрибнеш у воду, я врятую тебе", - оголосив Волдеморт, його голос був чистішим за всі інші звуки.

"Ти боїшся?"

Брови насупилися на нього і - *ох*. Волдеморт злякався. Гаррі побачив, я к його пальці стиснули білу паличку. Він зробив два, потім три кроки ближче до Гаррі і піднявся над ним. Вражаюче.

"Я врятую тебе, а потім видалю твої кінцівки одну за одною, перш ніж зібрати тебе докупи. Ми можемо повторювати цей процес знову і знову, якщо хочеш. І тоді ти навчишся."

Волдеморт був наляканий, як і Гаррі. Дві налякані істоти грали в прикидання, обидва знали, що відчуває інший. Тому вони погрожували і прислухалися до справжніх слів, які жорстоко кидали навколо.

Гаррі навчився досить швидко. Ніяких уроків не знадобилося. "Ти міг би замкнути мене", - заїкнувся він, серце його калатало від безпосередньої близькості Темного Лорда. "То чому ж не замкнете? Для чого ми тут?"

Мати таке обличчя - це, мабуть, покарання для Гаррі. Як Волдеморт пронизував його холодним поглядом, і, окрім страху, Гаррі не міг не думати про те, який Волдеморт гарний. І хай йому грець... Волдеморт знав. Його губи стиснулися так ледь-ледь, що Гаррі майже не помітив цього. Але це сталося. І Волдеморт все ще стояв так близько, як хижак, що гіпнотизує свою жертву. Але Гаррі вже був у його пазурах. Полювання закінчилося, і він залишився живий. А це означало, що у всьому цьому була якась вища мета.

"Наша душа розбита, Гаррі", - нарешті заговорив Волдеморт голосом, сповненим таємниць і радості ділитися ними. "Ти - частина мене. Бути на одному боці - це необхідність, щоб вижити". Темний Лорд обірвав Гаррі, коли той відкрив рота.

"Заперечення твоєї волі

жити марно, і вже надто пізно. Інакше ви б стрибнули з цієї скелі, як тільки з'явилася б можливість. З моєю чесною обіцянкою чи без неї".

Їхні спільні подихи були схожі на змову. Гаррі не наважувався відвести погляд від Волдеморта, який мовчки чекав. Чекав і чекав, не відступаючи ні на крок. Невже він не помічав, що його присутність робила з Гаррі? Чи йому було байдуже?

"Чого ти хочеш від мене?"

Вираз обличчя Волдеморта змінився. Все ще холодний, але тепер більш задоволений. Як у вчителя, чий улюблений учень дав ще одну правильну відповідь. Куточки його жорстокого рота піднялися вгору одночасно з лівою рукою. Пальці провели по Гарріному шраму, і Гаррі зітхнув, нужденний звук вирвався з глибини його горла. Хіба не мало бути боляче? То чому ж тоді було так добре? Краще, ніж будь-що інше, настільки наелектризуюче, що Гаррі забув про себе. А ще Вольдеморт тріумфально посміхався, наче знайшов щось дорогоцінне, наче виграв, наче переміг.

"Чого я хочу?" повторив Волдеморт, пробуючи язиком Гарріні слова на смак. "Я хочу, щоб ти був моїми очима, моїми вухами, моїми руками в Гоґвортсі. Я хочу, щоб ти був *мною, таким, яким* ти вже є. Допоможи мені п о в е р н у т и нашу душу назад".

"Я міг би сказати "ні", - тремтячим голосом промовив Гаррі, здригаючись від кожного дотику до свого шраму.

"Ви могли б, але вибір треба робити не зараз".

Волдеморт різко відступив назад, і Гаррі відчув біль. Вони дивилися одне на одного, а Гаррі спостерігав, як Волдеморт обертає попелясту паличку. Його пульс прискорено бився, але не від страху за своє життя. В ж е ні. Це був страх перед невідомістю, перед тим, що він залишиться в темряві з Волдемортом. Волдемортом, який тепер бажав від нього набагато більшого. Того, чого Гаррі, можливо, сам собі не бажав.

"Ви сказали, що чекаєте від мене допомоги, але я не..."

Цього разу чарівна паличка спрямувалася Гаррі в груди, її кінчик був яскравим.

"Занадто рано... Дамблдор, мабуть, збожеволів, шукаючи свого пішака. Спочивай спокійно, душа моя. Ми ще зустрінемося. А поки що не турбуйся про свій беззахисний розум. Лорд Волдеморт добре дбає про те, що йому належить."

Закляття було не таким болючим, як приземлення. Запах моря зник, і коли Гаррі звівся на ноги, перед ним постала висока брама Гоґвортсу. Над ними височів замок, і Гаррі на якийсь час застиг на місці, замисливши, знову і знову прокручуючи в пам'яті останні хвилини. Але він так і не дійшов жодного висновку, коли в полі зору з'явився Філч.

Розділ 2

Примітки до розділу

бета-версію від дивовижних Vanillaghost

З усіх речей Гаррі забув купити бананове морозиво для тітки Петунії. Його відправили до спеціального супермаркету за п'ять вулиць від Прівіт Драйв, щоб він купив саме його. А *не за* полуничним, яке зараз було в його сумці. Дядько Вернон досить чітко висловив свої вимоги близько години тому, коли, звузивши очі, подивився на Гаррі і дав йому необхідні гроші разом зі списком покупок з тринадцяти пунктів.

Минуло лише два тижні літніх канікул, а Гаррі повільно божеволів. Після його повернення до Гоґвортсу Дамблдор, як і раніше, тримався від нього на відстані. Звісно, Гаррі розпитували про його нетривале зникнення, але розмова була позбавлена будь-якої теплоти. Це нагадувало йому кілька візитів до маглівської лікарні, коли він був маленьким і дуже хворим. Це правда, що Дамблдор тепер викликав у нього занепокоєння, але... *чому Гаррі досі мовчав?* Чому не розповів правду про свою зустріч з Волдемортом? Він лише подивився на сивого директора і сказав: "*Ні, я просто розійшовся з Герміоною. У Міністерстві нічого не сталося"*. Технічно, це не було брехнею. Зміна відбулася на тій скелі, а не в темних коридорах Міністерства.

Більшою брехнею була зовсім інша річ. Чи піклувався б Дамблдор про Гаррі, якби знав, що душа Волдеморта - одне ціле з душею Гаррі? Що б зробив директор? Мабуть, нічого. Можливо, поклав би зморшкувату руку на плече Гаррі і заспокоїв його. *Кохання* . Як тоді, на другому курсі, коли щоденник Редла лежав на столі Дамблдора. Коли щось усередині Гаррі розпізнало живий спогад як щось більше, ніж просто спогад: Спогад.

"Саме наш вибір показує, ким ми є насправді, набагато більше, ніж наші здібності".

Це були слова, сказані йому, коли Гаррі звернув увагу на дивовижну схожість між ним і Волдемортом. Дамблдор, мабуть, був правий у своєму переконанні, міркував Гаррі, коли той брехав йому прямо в обличчя. Тому що вибір *був* зроблений. І Гаррі вирішив довіритися монстру, який цінував його життя більше, ніж будь-хто інший. Можливо, Дамблдорова любов і не була безумовною, але Волдемортова жага до безсмертя була безумовною.

Тож Гаррі намалював порожню картину щастя в кабінеті директора, сидячи навпроти нього. Якщо він і очікував, що після цієї зустрічі щось зміниться, то нічого не сталося. Гаррі відправили назад до Дурслів, поки Сіріус і решта його друзів перебували в Гріммаульд-Плейс. Як і минулого року.

І ось Гаррі, покупки в магазині, думки та мрії зайняті казковим чудовиськом, яке, можливо, також є його рятівником.

Вулиці були темні, коли він повернувся, з двома повними поліетиленовими пакетами в руках, закинувши ногу на ногу, не поспішаючи, хоча дорога була набагато веселішою, ніж пункт призначення. Гаррі почув дитячий сміх у парку, переповненому дітьми, які бігали один за одним, хихотіли, смикали один одного за одяг і волосся. Гаррі кинув на них цікавий погляд, перш ніж перетнути безлюдну дорогу.

На єдиній вільній лавці сидів не хто інший, як його злий друг, що потребував допомоги, і дивився на Гаррі сірими очима. Він здавався таким недоречним серед маглів... Надто елегантним і імпозантним, щоб бути частиною прісного світу Гаррі. Надто гарний. А Гаррі все ще був надто дурний, щоб думати про це. Натомість він мав би думати про те, як Волдеморт дізнався, де його знайти. Натомість чоловік підняв одну брову, і Гаррі зітхнув, перш ніж приєднатися до Темного Лорда на лавці без жодної секунди роздумів. Продукти поклали поруч із ним.

"Морозиво?"

Його безглузда спроба гумору виявилася не такою вже й смішною, судячи з виразу обличчя Волан-де-Морта. Аж доки...

"Ми могли б поділитися одним", - запропонував Волан-де-Морт.

Гаррі вивчав іншого чоловіка, який вже відповідав йому взаємністю. Ну... якби це був виклик...

Ріжок передавався від одного до іншого, і видовище, як Волдеморт їсть морозиво, малювало захоплюючу картину. Гаррі не знав, як йому це вдавалося, але рожеве морозиво не **заплямувало** ні його губ, ні кутиків рота. На відміну від нього самого. Гаррі зробив висновок, що **тут має бути** задіяне чаклунство.

"Ти передумав мене вбивати?"

"Я не люблю повторюватися, Гаррі. Найменше перед своєю душею."

Ну ось, знову.

"То в чому справа? Прийшли перевірити, як я відреагував?

Моніторинг? Накази?" "Запрошення."

Вони могли б бути двома... *знайомими,* які спокійно розмовляли, коли над розпеченим містом розвиднілося. Волдеморт подивився на останній шматочок морозива, перш ніж подати його Гаррі. Коли Гаррі ковтав його, на нього пильно дивилися - в цьому не було нічого нового, якщо взяти до уваги їхнє минуле. Щоразу, коли вони зустрічалися, Волдеморт завжди дивився на Гаррі. Гаррі граціозно віддячував йому тим самим.

"Приїжджай і проведи решту літа зі мною", - промовив старший чоловік, коли Гаррі

витер куточки рота тильною стороною **д о л о н і** . Волдеморт скривився. "Ти будеш

Захистили... Запропонували відповіді і правильно навчили там, де тобі бракує. І ще дещо".

"Ти справді хочеш, щоб ми провели решту життя разом".

Це мало бути дражненням, але сірі очі Волдеморта були напруженими і сфокусованими на Гарріному обличчі. Повіяв слабкий вітер, розтривоживши ідеальні кучері, що спадали йому на чоло. Гаррі відвів очі, моргнувши. Піти з Волдемортом. Це було божевілля, незважаючи на справу з горокраксом. Стільки всього могло піти не так! А якби навіть нічого не сталося... Це ж Волдеморт, сам Темний Лорд. Що вони мали робити разом цілими днями? Гуляти на пляжі? Ходити за продуктами? Вбивати маглів?

І чи може бути щось гірше за Дурслів?

"Прямо зараз?" - спробував він.

"У вас є ще якісь зустрічі, про які я не знаю?" відповів Волдеморт, стоячи на місці.

"Дамблдор шукатиме мене, - міркував Гаррі, йдучи за Темним Лордом дорогою, намагаючись не забути свої торбинки з покупками. "Він подумає, що ви мене викрали, або хто-небудь інший..."

"Ми впораємося, поки ти хочеш, і навіть тоді... Не хвилюйся і залиш конкретику мені".

Прогулянка була приємною, незважаючи на те, що чекало на Гаррі наприкінці. Бляха, гуляти з Волдемортом було приємно... Раптом перспектива пляжу вже не здавалася такою неймовірною. Гаррі стало цікаво, якими вони здаються іншим перехожим. Волдеморт з його високим зростом і гарним обличчям поруч з підлітком у шортах. А Гаррі думав, що літаючі машини - це найдивовижніше, що може трапитися у світі чарівників. Роз'їжджати в компанії Волдеморта в той час не входило до переліку можливих варіантів.

"Гадаю, буде краще, якщо ти зачекаєш тут, - сказав Гаррі своєму супутнику, коли вони стояли перед будинком на Прівіт-драйв, номер чотири. "Пояснення Дурслям, що я їду до кінця літа, може піти в багатьох напрямках..."

"Дуже добре. Не турбуйтеся про пакування."

Він взяв це до уваги, коли Вернон закричав на все горло у вітальні, коли йому повідомили про швидкий від'їзд Гаррі, а Гаррі завмер, коли висока постать Волдеморта невдовзі увійшла у знайому обстановку. Петунія і Дадлі, здавалося, не знали, як реагувати на чоловіка, що вторгся в їхній простір. Зрештою, Вернон ще більше почервонів, коли опинився перед дружиною і сином, ніби відчуваючи Волдеморта хижаком, яким він був. Гаррі міг лише спостерігати збоку.

Присутність Темного Лорда тут здавалася сюрреалістичною, в оточенні теплих кольорів і пухнастих подушок. Бути свідком повсякденного життя Гаррі, якого він соромився, хоча й знав, що це не так. Ділитися цим розкривало його більше, ніж його нічні кошмари. Всі ці фотографії

і на жодній з них не було обличчя Гаррі. Волдеморт мав бути с л і п и м , щоб цього не помітити.

"*Що ви робите в моєму будинку!* ?"

Волдеморт не вбивав свого дядька. Хоча Вернон може бути єдиною людиною, яка залишилася в живих після того, як висловив неповагу Темному Лорду прямо в обличчя.

"Гаррі не прийшов. Я хвилювався, і ось я тут". Його очі знайшли Гаррі, і він простягнув йому руку. "Ходімо, любий, ми йдемо".

Якого хріна?

Дурслі відреагували майже так само, але з абсолютно неправильних причин, бо Петунія, здавалося, запозичила частину яскраво-червоного рум'янцю з обличчя свого чоловіка. Гаррі сподівався, що його власні щоки зберегли свій нормальний колір, коли він поклав свою руку в руку Волдеморта, відчуваючи найабсурдніше бажання хихикнути. "Що ж, - почав він незграбне прощання. "Я проведу решту літа зі своїм хлопцем, тож... гадаю, п о б а ч и м о с я наступного року. Гарного дня."

Настала тиша, коли вони вийшли з будинку, тримаючись за руки, і попрямували в темряву. Для цілей Привида.

* * *

Їжа була смачнішою, ніж у Гогвортсі.

"Ти не їси?" Гаррі спробував перевести розмову з напруженої теми на іншу.

Їхньою першою спільною трапезою - першого ж дня - був обід, оскільки Гаррі проспав до полудня.

Його новий одяг мав приємний аромат і був зроблений на найвищому рівні. Так само, як і особняк, до якого його зараз привезли. А це був неабиякий маєток! А він же називав Малфоїв марнославними.

І все ж... пристосування до життя в цьому місці пройшло гладко. Гаррі почувався тут добре, навіть після однієї ночі. Віталося, якщо він наважився зайти так далеко. Його кімната була великою і виглядала так само дорого, як і решта будинку, і Гаррі подумав, чи всі чарівні будинки такі, як цей. Ну... не такі, як *цей*. Тут жив сам Волдеморт, тож він мав бути особливим. Хоча на перший погляд це було зовсім не те похмуре лігво, н а яке розраховував Гаррі. Звісно, воно залишалося холодним, з його хроматичною кольоровою гамою, але відчуття, яке ви отримували від особняка, напрочуд добре нагадувало тепло.

"Я вже це зробив, - відповів Темний Лорд, дивлячись, як Гаррі їсть. Йому якось вдалося не зробити це моторошним, а це мало б бути жахливо.

Гаррі проковтнув повен рот печеної картоплі, поки Волдеморт відсьорбував каву. Легендарний монстр, безумовно, був живий. Спочатку морозиво, тепер кава. І яку ж картину вони, мабуть, малюють. Хлопчик, який жив, і Той, кого не можна називати, гріють крісла за столом у тому самому приміщенні, у цілковитій тиші, що й дотепер.

"Ви не шкодуєте, що прийшли сюди?"

Під бездушним запитанням Волдеморта ховалася жорстока зневага, незважаючи на ввічливість, що дбайливо прикривала його. Але він спробував.

"Ще ні", - вимовив Гаррі, бо брехати було б зрадництвом.

"Поки ти будеш грати свою роль, як хороший хлопчик, до цього ніколи не дійде. Я ніколи не порушую свого слова", - пообіцяв Волдеморт. "А тепер скажи мені, що ти думаєш про це?"

Щоденному пророку з-за столу перед Темним Лордом подали порожню тарілку, не розтираючи пальців.

З першої шпальти на нього дивився політичний скандал. Потім - щоденний підрахунок зниклих безвісти, на який Гаррі намагався не дивитися надто уважно. З'явилися спекуляції щодо цих зникнень, але, окрім цього, нічого особливого. Ігри з квідичу, команда-переможець, яка яскраво світить в камеру... Потім все стало на свої місця.

"Про моє зникнення нічого не написано".

Папірець був покинутий, і Волдеморт не вимагав його назад.

"Дамблдор не дурень, щоб розголошувати таку делікатну інформацію. Але він ш у к а є. Відчайдушно шукає." Задоволення старшого чоловіка було відчутним. "Може, він знає, що його хлопчик більше не його. Ніколи не був і ніколи не буде. Тим не менш, ми повинні тримати підозри на низькому рівні".

"Лист?" припустив Гаррі, і куточки рота Волдеморта піднялися. Але посмішки не повинні були бути такими гострими.

"Який ти розумний хлопчик".

Якщо Волдеморт і побачив, що Гаррі раптом закляк, то не зробив жодних зауважень. Він просто вичаклував Гаррі необхідні інструменти: пергамент і чорнило, і почав спостерігати за його роботою. Гаррі відчував на собі важчий погляд, ніж будь-хто з його вчителів.

* * *

Спочатку монстр, тепер його покої. Бібліотека маєтку була прямо як у казці. Простір, де Гаррі проводив більшу частину свого часу, читаючи книги, які Волдеморт залишив на столі з червоного дерева біля вікна.

Тепер їхні дні протікали у власному темпі. Спершу вони разом снідали, обговорювали банальні речі, уникаючи очевидних проблем убивств і світового панування. Здебільшого вони говорили про безпечні історії з життя Гаррі. Іноді, якщо чоловік був у доброму гуморі, то й про життя самого Волдеморта. Це були найбільш захопливі історії, навіть якщо звичайною темою був Гоґвортс. А коли згадали про кімнату навпроти гобелена з Барнабасом Бармі, Гаррі аж серце закалатало. Отже, Том Редл теж знайшов її.

Потім Гаррі залишився сам, щоб блукати мовчазним маєтком, досліджуючи кілька відчинених дверей та іноді блукаючи недоглянутим садом, який змусив би тітку Петунію плакати.

І, вірний своєму слову, Волдеморт інвестував в освіту Гаррі. Майже жорстоко. Читання було обов'язковим, а конкретні книги давали без запиту. Не тільки про темну магію, але й про *все*, і це перевершило всі очікування Гаррі. Здавалося, магія все ще продовжувала залишатися магічною. А після вечері, коли Волдеморт повернувся зі своїх щоденних походеньок, вони усамітнилися в бібліотеці й обговорили прочитане Гаррі. Це було набагато більше, ніж проста перевірка знань. Волдеморт не поспішав пояснювати, водночас чекаючи на запитання від Гаррі. Він грав для Гаррі і, в свою чергу, вимагав того ж від нього. Такий стиль викладання виявився напрочуд ефективним. Вперше в житті Гаррі дійсно з нетерпінням чекав уроків.

І це був один з таких вечорів, коли Гаррі нарешті переступив через свою гордість і

сказав це. "Ви дуже хороший вчитель".

Повітря змінилося. З-за столу, заваленого книжками та паперами, Волдеморт нахилив голову до Гаррі. "Якби не гордість старого, я міг би бути твоїм справжнім учителем".

Гаррі поставив горнятко гарячого шоколаду на низький столик, а сам опустився на диван, де зелені очі зустрілися з сірими. "Захист від темних мистецтв", - здогадався Гаррі, і Волдеморт запропонував щось схоже на посмішку. "Ти хотів викладати по-справжньому?

Образ Волдеморта - вродливого, але суворого вчителя, який задає домашні завдання, - мав і свою чарівність, і свою незвичність. А ще - *покарання*.

"Принаймні на початку", - миттєво зізнався Темний Лорд. "Я такий, який я є. З таким же успіхом я міг би закінчити, не отримуючи ніякого задоволення від цієї діяльності".

"Але ж ти мене вчиш, - заперечив Гаррі. "Щодня, коли ти повертаєшся додому, звідки б ти не йшов. І ти ніколи не скаржишся і не стримуєшся".

"Так, але я не маю терпіння до посередніх студентів".

Комплімент зробив дивну річ з Гаррі. Ні, від Волдеморта це мало бути щось більше, ніж просто комплімент. Темний Лорд не здавався йому людиною, яка витрачає час на безглузді лестощі, особливо Гаррі, який уже був у його пазурах. Тоді це була правда.

"Дякую, але я так швидко вловлюю, тому що ви добре пояснюєте мені заклинання і теорію, що лежить в їх основі, щоб я зрозумів і засвоїв. Краще, ніж усі мої попередні вчителі. Ви робите це природно."

Правду до іншої правди.

"А можливо, ми просто добре працюємо разом".

Це просте твердження виявило надто багато, щоб його можна

було цілком вітати. "Через горокракс?"

"Залежить від обставин. Ми ніколи не дізнаємося."

Волдеморт підвівся з крісла, повернувся до Гаррі спиною і став обличчям до вікна. Такий він був високий. Гаррі залишив спроби не дивитися на нього. Він був в одній кімнаті з Лордом Волдемортом. Що ще можна було робити?

Надворі стояла цілковита темрява, з вікна не проникало жодного проблиску світла. Ні вуличних ліхтарів, ні ліхтарів, нічого. Навіть вдалині, далеко від цивілізації. Можливо, за багато миль звідси. Як не дивно, але від цього факту Гаррі стало холодно. Не мало значення, куди Волдеморт забрав його. Можливо, в майбутньому Гаррі захоче чогось іншого, але поки що цього було достатньо. Його час не був змарнований, компанія була захоплюючою, незважаючи на тривогу. Дні були насичені. І вивченням магії, і пізнанням самого себе, а Гоґвортс залишався лише далекою думкою в майбутньому.

* * *

Відбувалися зміни. Трохи більше ніж за місяць Гаррі вже усвідомлював це. Його очі надто швидко пробігали повз обурливі події, наче це не мало жодного з н а ч е н н я . Над прокльонами, через які смерть звучала як благословення, над новинами про зникнення чарівників і маґлів, яких більше ніколи не могли знайти. А іноді й гірше. Через понівечені тіла, знайдені в тому чи іншому будинку. Інколи про щось менше, ніж тіла. Іноді відрізані частини: шматок тут, інший там. Його очі надто легко проходили повз криваві шматочки пазлу, які всі були пов'язані із загрозою, що стояла перед ним, мирно дивлячись у вікно, наче невинний. Здавалося, цей новий Гаррі занадто звик до Волдеморта.

"Куди ти йдеш, коли залишаєш мене на самоті?" тихо запитав Гаррі, і на мить йому здалося, що його можуть проігнорувати. Але цього не сталося.

"Ви вже знаєте. Ця війна сама себе не виграє".

"Війна. Більшість людей навіть не знають, що існує війна", - сказав Гаррі, і настала коротка пауза, наповнена кривавим майбутнім і залитими кров'ю вулицями. "Може, вона навіть і не потрібна".

Брови Волдеморта піднялися, його зацікавленість загострилася. Він підійшов на кілька кроків ближче до Гаррі.

"Я маю на увазі... ніхто насправді не бачив тебе того дня, коли ти відвів мене до скелі, - пояснив Гаррі, нервово облизуючи пересохлі губи. "Погані речі відбуваються, але твоє ім'я не пов'язане з цим. Люціус Мелфой і багато інших проникають у Міністерство, служать тобі. Чому б не отримати владу легким шляхом? Навіщо змушувати людей зневажати тебе ще більше, ніж вони вже зневажають?"

"Такі *сни*. Запеклі мрії. Але, дитино... поки Альбус Дамблдор живий, сила, про яку ти говориш, не потрапить до моїх рук легким шляхом. А щоб убити твого директора, потрібна війна. Інакше він би вже давно зійшовся зі мною, тільки ми вдвох, у чесному поєдинку, в якому, як він знає, я б переміг. Він утримався від цього, хоча знав про моє повернення. Звалив усе на твої плечі, щоб розчавити тебе під своєю вагою. Змарнував усі ці роки на те, щоб ти не висовувався..."

Гаррі втратив свідомість, у животі похололо, від раптового страху, який ледь не поставив його на коліна.

"Він може знати, - затамувавши подих, вимовив Гаррі. "Про те, що в мене є горокракс... і... я не думаю, що Дамблдор залишив це все мені. Це на нього не схоже. Може, він зробив так, щоб це виглядало так, але..."

Волдеморт став статуєю. Гаррі сприймав його таким, яким він був, так само легко, як дихав: мовчазну погрозу, не спрямовану на нього. Страх зачаївся в глибині Гарріного шлунку разом із жахом.

"Він не міг знати, де знайти інші горокракси", - сказав Волдеморт. Але ні його, ні Гаррі це не переконало.

Крестражі. Скільки їх там було? "Ти

впевнений?" Гаррі натиснув на кнопку.

Моргання Волдеморта припинилося на деякий час, перш ніж він раптом зник, залишивши Гаррі на своєму місці дивитися в темне вікно. Очікуючи.

* * *

Відволіктися було безнадійно, а хвилини йшли за хвилинами.

Гаррі щойно закінчив робити вигляд, що читає призначену на наступний день лекцію, як до бібліотеки увірвався Волдеморт.

"Привіт, - привітався Гаррі, зменшуючись на дивані.

Волдеморт залишився стояти на ногах посеред кімнати.

"Привіт, Гаррі.

Поганий настрій був очевидним і дав Гаррі свою відповідь. Тон Волдеморта говорив про

це так само, як і все його тіло. Напруга в його широких плечах, жорсткі лінії рота. Абсолютно

грізний і водночас вкрай нещасний. Золотий кулон був затиснутий у його правому кулаці. Він кинув його на стіл поруч із гарячим шоколадом - тепер уже холодним - коли хлопчик п і д в і в с я, більше зосереджений на старшому чарівнику, ніж на прикрасі. Волдеморт теж був зосереджений на ньому.

"Відчуваєш?"

Питання Темного Лорда застало його

зненацька. "Відчуваю що?"

Щось небезпечне закрутилося в очах Волдеморта, коли він повільно підійшов ближче, виставивши одну ногу перед іншою. "Що на клятому столі, *Гаррі,* - пояснив він, і в його голосі проступив холод. "Ти відчуваєш нашу душу в тому ж просторі, що й ми? Так само, як ти відчуваєш мене?"

"Є тільки ти і я", - відповів Гаррі, і в ту ж мить його осяяло. "Щось сталося з твоїм горокраксом?"

Бо що ще це може бути?

Перш ніж він встиг відкрити рота, щоб вимагати більше знань, все скло в кімнаті розлетілося на друзки з пронизливим звуком, включно з вікном. Блискучі, гострі уламки розлетілися по більшості поверхонь, але нарешті чоловік на його очах спокійно видихнув.

Гаррі чекав.

"Те, що я знайшов, - не мій горокракс. Він виглядає точно так само, як він, чекає на тому ж місці, де я власноруч сховав свою душу, але це не він!"

Крики повернулися, і Гаррі застиг, як укопаний. Він і раніше був свідком гніву Волдеморта, але це був перший раз, коли він не був спрямований на Гаррі. Що йому сказати, щоб заспокоїти його?

Його серце стрибнуло. *Запропонуйте розраду*. Волдеморт, здавалося, був готовий вчинити вбивство, а Гаррі роздумував, як йому допомогти? Його життя завжди було сповнене несподіванок, але ніколи не було подібного.

"Там мав бути Дамблдор, ніхто інший не зміг би дістатися до такого місця", - шаленів Волдеморт з дикими очима. "Він, мабуть, викрав і підмінив її... Він знає про мою душу... а це означає..."

"Але якби інші були в небезпеці, хіба ти б не знав? Ти ж мене відчуваєш, а я останній горокракс, який ти створив."

Темний Лорд затих, на його вродливому обличчі з'**я в и в с я** розважливий вираз, ніби він обмірковував Гарріні слова. "Враховуючи стан, в якому я був після... *нашої маленької аварії,* коли я намагався покінчити з твоїм життям... шанси на те, що ти знав про їхнє передбачуване знищення... не високі". Сірі очі блимнули зеленими. "Ходімо, мій горокракс, ми знайдемо тобі перстень".

Їхні руки зустрілися.

* * *

Як Волан-де-Морт досягнув такого стану спокою, ніхто не знав.

Гаррі залишився позаду нього, дивлячись, як його чорний плащ злегка тріпоче на вітрі, що долинав з розбитих вікон. Вони перебували в напівзруйнованому будинку на околиці скромного на вигляд села, куди їх привів чоловік. Ніч була тихою, і відтоді, як вони наблизилися до цієї руїни, Гаррі знав, що персня, який потрібен Волдемортові, тут немає. Його охопив страх, хоча, мабуть, це була лише мала частка того, що відчував сам Темний Лорд.

Гаррі не наважувався підійти до нього. Він нічого не міг ні сказати, ні зробити.

Фальшивий горокракс був у Гаррі в руках, маленький ланцюжок обвивав його пальці. Тиша зробила все напруженим, і те, що Волдеморт просто стояв там, безумовно, не допомагало. Це було болісно і принизливо, вдесятеро гірше, ніж програти у квідич. Якби Дамблдор був достатньо розумним, щоб бачити далі Волдемортові таємниці, ніщо не заважало б йому шукати більше і, можливо, дізнатися про самого Гаррі. А може, його директор уже знав про це. Але ні, Гаррі мав бути в безпеці. Він був достатньо впевнений, що Волдеморт буде поруч, якщо знадобиться. Якщо Темний Лорд міг щось захистити, то його душа могла бути єдиною річчю, яка мала значення.

"У мене все ще є ти".

Волдеморт стояв перед ним, підкрадаючись ближче, а місячне світло ззовні висвітлювало його гострі риси. За відсутності гніву в ньому запанував спокій. Це лякало Гаррі більше, ніж будь-який спалах магії. Ніколи не можна було вгадати його наступний крок. Волдеморт може вдарити, а може й не вдарити. Гаррі сумнівався, що його життю загрожує небезпека, але він здригнувся, коли Темний Лорд вторгся в його простір.

"Якщо станеться найгірше, ти все ще тут, а я буду вічно грати роль лицаря в сяючих обладунках, якщо буде потрібно. Життя триває. Немає сенсу зациклюватися на цьому або залишатися в цій дірі довше, ніж потрібно".

Незважаючи на свої слова, Волдеморт не з'явився їм одразу. Вони йшли вибоїстою дорогою, що вела до села, а Гаррі сперечався сам з собою, чи варто йому щось говорити, чи ні. Він відчував, що це небезпечно, але врешті-решт все ж таки сказав.

"Ти маєш рацію. Життя продовжується. Навіть у минулому... я іноді... іноді мені боліла потреба втекти від усього цього. Просто повернутися до всього спиною і здатися. Уявити, що це не моя проблема, і дозволити Дамбльдору розібратися з тобою. Але я так і не зробив цього."

Легенький вітерець танцював у темній гриві Волдеморта. Темний Лорд не дивився на

Гаррі, коли говорив.

"Здаюся..." Він спробував слова на смак губами. "Зізнаюся, був час, коли я теж розглядав цю концепцію. Давно, ще до того, як придумав правильну назву для того, ким я був. Але кажу тобі, Гаррі, здаватися - це брехня, покликана заспокоювати слабаків. Незалежно від того, що пропонує тобі життя, незалежно від того, як людина може думати, що вона втратила все, завжди є ще щось, на що варто з нетерпінням чекати. Я маю досвід, щоб довести це. Кожного разу, коли мені здавалося, що моє життя нещасне або зламане безповоротно, я знаходив у ньому щось хороше, незалежно від того, що ви розумієте під словом "добре". Це ще один з таких випадків".

На цьому їхня прогулянка і розмова закінчилися, а на повернення чекало крижане повітря і гостре скло

Розділ 3

Примітки до розділу

бета-версію від дивовижних Vanillaghost

Наступні три дні Гаррі був самотнім і самотнім.

Він дійшов цього висновку досить рано, в першу ж ніч, коли йому не було з ким поділитися своїми щойно набутими знаннями. Не було з ким краще пояснити задану літературу, не було з ким продемонструвати теорії, клацнувши витонченими пальцями, і не було з ким поговорити. Але не будь-хто інший підійшов би. Гаррі жадав уїдливих зауважень *Волдеморта*, його серйозності та холодності. Як він слухав Гаррі до пізньої ночі, і як він слухав його, здавалося, цілу вічність. Гаррі теж любив його слухати.

Залишилися тільки домашні ельфи, і жоден з них не прагнув вести діалог. Їхні маленькі лисі голівки низько звисали, коли вони збирали напівпорожні тарілки, і якщо слова і злітали з їхніх вуст, то лише у відповідь на потреби Гаррі або щось подібне.

"Чи не задоволений гість господаря їжею?"

"Ні, все було дуже смачно, дякую", - виправдовувався Гаррі, посміхаючись. "Я просто не голодний.

Сказати, що він погано себе почуває, було б великою помилкою. Варто було лише згадати про його здоров'я, як домовик починав шаленіти, приносити зілля і т.п. і взагалі влаштовувати справжній хаос. Насправді Гаррі не був хворий, але з нетерпінням чекав на повернення Темного Лорда.

Скільки шматочків його душі було десь там, щоб Волдеморт так довго їх шукав?

Після фіаско з каблучкою вони в незручному мовчанні повернулися до особняка, де Гаррі був покинутий, щойно вони переступили поріг величезного коридору. Але він розумів. Без нього Волдеморт діяв би швидше. Не було б ніяких запитань, не треба було б дбати ні про чиюсь безпеку, окрім власної. Але все ж... чому він досі не повернувся? Океан невизначеності заполонив Гаррі розум. Що, якби випадково з'явився Дамблдор? Що, як Темний Лорд був поранений? Тоді Гаррі зрозумів, що поводиться нерозумно, і Волдеморт подивився б на нього з потіхою, якби він навіть подумав про це. На нього, переможеного Дамблдором.

На жаль, почуття Гаррі, схоже, не були на одній сторінці з його раціональністю. Минуло ще кілька годин. Повільних мученицьких годин, які дряпали кожну невпевненість у його голові. Сон не допомагав. Десь на третю ранку він відступив у сад, де не росло нічого, крім смерті. Розпад оточував Гаррі, і якби не свіже повітря, він би

залишилися всередині, сховавшись під покривалами ліжок. Але тут, у саду, нічого не відбувалося, окрім прогулянок, роздумів і ще одних прогулянок. Хвороблива рутина, поки не повернувся Волдеморт.

Усім своїм єством Гаррі відчував його присутність у цю дорогоцінну мить. Він стояв на сходах маєтку і побачив іншого чарівника, який впевнено крокував у напрямку Гаррі.

У ту мить Волан-де-Морт був усім. І красою, і колючками. І велич, і зловмисність, його чорне вбрання жорстоко вирізнялося з дикої зелені неприборканого саду. Його кроки відлунювали на бруківці.

"Моя душа", - зізнався Волдеморт з палаючими

очима. Тоді горокракси були сховані.

"Ласкаво просимо, душе моя", - повторив Гаррі, лише для того, щоб побачити, як спалахують зіниці Волдеморта.

"Це твоя спроба підлеститися?"

Гаррі знизав плечима. "У мене виникла думка, що ви вчите мене не тільки магії. Тож... - він замовк, раптом опинившись на хиткій землі. "Вони в безпеці?

Куточки рота Волдеморта скривилися, коли він запросив Гаррі пройти з ним поміж неживих квітів на мощеній доріжці, що вела за маєток. Можливо, Темний Лорд так само остерігався закритих просторів, як і Гаррі.

"Звісно. Наша душа невразлива... Всі, крім одного. Вони в більшій безпеці, ніж раніше. А остання... ну... я не можу зараз до неї дотягнутися".

І все ж Волдеморт не виглядав

стурбованим. "Як це сталося? Де ти його

сховав?"

Зважаючи на те, що перстень мав бути в руїнах будинку, Гаррі не міг уявити собі більш витончених схованок для решти Волдемортової душі. Може, в морі... чи в озері. Але в них можна було б плавати, і можна було б знайти те, що ти раніше сховав.

"Гоґвортс", - зізнався Темний Лорд, і Гаррі завмер.

"Що?"

"Кімната Вимог", діадема Рейвенкло - не така вже й загублена, як багато хто вважав. Ви зрозумієте, коли побачите її. Можливо, навіть раніше. Можеш спробувати, чого б це не коштувало. На маківці твоєї голови вона буде виглядати дуже гарно."

"Ось чому я потрібен тобі в Гоґвортсі", - зітхнув Гаррі, проігнорувавши останню заяву Волдеморта.

"Серед іншого".

Їхні погляди були прикуті до облич одне одного. Говорити про нечесність було б марно. Ніхто не погоджувався на такі умови. Єдиною обіцянкою була безпека, і Волдеморт її дотримав. Наприкінці літа настала черга Гаррі виконати свою частину угоди.

"Тобі було самотньо без мене?" дотепно запитав Волдеморт, не зводячи очей з

будинку. "Звісно, ні, - збрехав Гаррі.

Чоловік нахилив голову в глузливій недовірі. Ніби знаючи.

* * *

Волдеморт завжди дивитиметься на Гаррі. Завжди наполягатиме на тому, щоб йому розповіли про те, що сталося за його відсутності, і хоча Гаррі радше помре, ніж визнає свою самотність, він не міг абстрагуватися від неї. Тож він розповідав йому про свої читання, про щоденні прогулянки садом і навіть хвалив безіменних домашніх ельфів за їхню чудову кухню і за те, як вони про все дбали, поки Гаррі хандрив у бібліотеці. Але, звісно, не зовсім тими самими словами.

"Був такий автор..." Гаррі почав того вечора за вечерею, і в його голосі з'явилося пожвавлення. Садиба здавалася іншою, коли навпроти нього сидів цей злий чоловік. "Не можу точно пригадати ім'я... щось на кшталт Єгорова... неважливо. З того, що я зрозумів, він був політичним активістом трохи більше століття тому. Також дуже вірив у те, що темні мистецтва - це просто магія. Його твори були унікальними. Те, як він їх описував: ні світла, ні темряви, а просто магія. Він нагадав мені тебе. Трохи ввічливіший, якщо чесно, але, гадаю, в книзі не можна говорити так, як хочеться... Ну... я намагаюся сказати, що ви є живим прикладом того, що можна як дотримуватися своїх переконань, так і працювати всередині системи, щоб зробити їх реальністю. Книга була у вашій бібліотеці, тож, гадаю, ви її вже читали..."

"Ми говоримо про сни, душе моя. Сни - це не що інше, як просто сни: Сни. І якби ти читав уважніше, то знайшов би, що Єгоров, як ти добре пам'ятаєш, має відмінні від мене погляди".

"Ні, - наполягав Гаррі. "Я не знаю, чи був він чистокровним чи ні, але з того, як він говорив про світ, здавалося, що він був надзвичайно могутнім чарівником. Все, що він цінував, це владу - так само, як і ти - навіть якщо він ніколи не говорив про це прямо, цілком зрозуміло, що він вважав усю магічну кров рівною. Поділ за кров'ю був розтоптаний. Здатність для нього була понад усе".

"Чоловіки не рівні".

Гаррі почав протестувати, але Волдеморт підняв руку.

"Вислухайте мене з повагою, перш ніж говорити. Зараз... нас не цікавлять деталі... чистота крові, рівність, що випливає з багатства чи соціального статусу. Зрештою, це лише частини одного цілого. Концепції. Подумайте про рівність як про концепцію, але сама концепція - це брехня. Подумайте про це... чи Дамблдор рівний зі своїм братом? Ви рівні з домашнім ельфом? Чи Люціус Мелфой рівний мені? Або... чи робітник у крамниці дорівнює лорду? Відповідь - ні. І це очевидно, незалежно від того, що нам каже суспільство. Можливості не однакові, як і здібності. Я нескінченно могутніший, ніж коли-небудь міг би бути Люціус, лорд міг би купити робітника, а Аберфорт Дамблдор не йде ні в яке порівняння зі своїм старшим братом. Більшість з нас вважає всіх цих людей рівними, хоча правда дивиться нам прямо в обличчя. Так чому ж ми брешемо собі і проповідуємо егалітаризм? Чому ми плекаємо брехню, коли в інших випадках засуджуємо нечесність?"

Волдеморт чекав на відповідь, поки Гаррі працював у голові, серце стискалося в грудях, а їжа на його тарілці лежала забута.

"Я не можу дати тобі відповідь зараз. А може, й ніколи", - зізнався Гаррі. "Ти маєш рацію, але... чогось подібного просто не може бути. Якщо ми приймемо цю моральну основу, позбавлену будь-якої моралі, що заважає нам виправдати насильство? Або гноблення, масові вбивства і рабство? Де в цьому буде справедливість?"

"Тепер ми повертаємося до початку, Гаррі. Хто диктує, що є справедливим у суспільстві, окрім його лідерів? Хто нав'язує ті цінності, які з часом ми вважаємо своїми?"

Гаррі не знаходив слів. Аж поки - "Знову ж таки, це правда. Але якщо немає моральних норм, то все дозволено".

Волан-де-Морт повернувся до їжі і відрізав точний шматок сухого м'яса. "Я не кажу, що моральні норми повинні загинути. Не кажу, що це добре чи погано. Вони просто є. Коли прийде час, у мене теж будуть такі. Те саме колесо крутиться, тільки на інших шипах".

"Я що, один з тих шипів?"

Сірі очі Гаррі потемніли від запитання. Темний Лорд так міцно тримав ножа, що Гаррі бачив, як випинаються кісточки на його пальцях.

"Ти належиш мені, душа моя", - поправив вишуканий голос Волдеморта. "Ми - подарунок одне одному. Щось безцінне. Ніхто з нас не може бути по-справжньому самотнім, навіть якщо хоче цього. Наосліп я знайшов тебе в темряві. У холоді. Як я хотів, щоб ти стояла на колінах з широко розплющеними очима, благаючи про пощаду. Покласти край легенді, яка заплямувала мою власну... Словами цього не передати... Але сторінки перегорнуті, час минув. Фантазія повинна прийняти іншу форму. А ти, Гаррі, не хвилюйся. Відтоді, як я побачив тебе в ліжечку, ти був надто особливим, щоб порівнювати його з іншими, як у житті, так і в смерті. Крихітна загроза, яку моя душа вважала за потрібне назвати своєю. Ви запитаєте, що це за шип? Ні, скоріше частина руки, яка обертає колесо".

Його слова були жадібними і страшними.

"Чому ти іноді дозволяєш мені забути, хто ти є? Замінити монстра на принца, а потім знову перетворитися на нього. Це для розваги? Тебе це розважає?"

"Навряд чи. Бачиш, казки в цьому плані вводять в оману", - пояснив Волдеморт, його вродливе обличчя освітлювали незліченні свічки, розставлені по всій їдальні. Повільно, не відриваючи очей від Гаррі, він продовжив. "Той, хто сказав тобі, що монстр і принц повинні бути двома різними істотами, був дурнем. Або він або вона просто не знали правди про *Красуню і Чудовисько*".

"У дитинстві мені не розповідали багато казок. Вибач."

Гаррі не міг не помітити, що Волдеморт згадав історію про маґлів. Але замість того, щоб про це згадати, він їв, пив і дякував домашнім ельфам, коли прийшов час прибирати зі столу.

"Філософія, казки, про що ще ми будемо говорити?" зауважив Гаррі, коли Волдеморт відсунув стілець і піднявся над іншими мешканцями кімнати.

"Я б тобі сказав, але це зіпсує сюрприз, а ми не можемо цього допустити. Солодких снів, душе моя."

Гаррі не був упевнений, що йому сподобався цей сюрприз. Проте, хвилювання згорнулося в його животі, і ранок не міг настати досить швидко. У голові крутилася одна й та сама думка... Чи була це все ж таки зрада, якщо ти зраджував самого себе?

* * *

Наступного ранку вони вийшли на вулицю.

Гаррі не був поінформований про конкретний пункт призначення. Але не схоже, що він був проти. Зрештою, це була несподіванка. Він просто поклав свою руку на руку Волдеморта і дозволив затягнути себе в темряву. Коли він моргнув, сонячне світло зникло, а в обличчя йому вдарила волога. Дощ.

"Ідіть за мною."

Волдеморт привів його в село. Маглівське село. Вулиці були безлюдні через шторм, тож не було потреби ховатися від цікавих очей, коли вони вийшли на головну дорогу, а Волдеморт вів їх, і його чорний плащ розвівався на вітрі. У якийсь момент Гаррі вже був готовий поставити під сумнів мету візиту, коли Волдеморт зупинився перед таким самим будинком, як і всі інші, і двічі постукав.

Через сім ударів серця Северус Снейп матеріалізувався у дверях. Його незворушне обличчя перекосилося, коли він перевів погляд з Волдеморта на Гаррі. Гаррі був упевнений, що на його обличчі був такий самий вираз.

"Мілорде, - нарешті пробурмотів Снейп, вітаючи пару, напруженим голосом.

Гаррі шукав очима Волдеморта, намагаючись прочитати його обличчя, його думки. Але його зустріла лише похмура темрява. Це була несподіванка? Тому що це, безумовно,

можна було назвати сюрпризом, але не тим.

приємного вигляду. Незважаючи на початковий страх, Гаррі відчув дивне запаморочення від того, що весь цей час мав р а ц і ю . Снейп *був* смертежер і вірний Темному Лорду. Що б зараз сказав Дамблдор, якби побачив це?

Але навіщо Волдеморт привів Гаррі сюди? Невже йому було байдуже, що Снейп тепер знає? Чи він мав на меті покращити очевидну ворожнечу між ними, перш ніж вони повернуться до Гоґвортсу? Змусити їх поводитися як цивілізовані істоти заради вищої мети?

Так, ніби це коли-небудь станеться.

Снейп, схоже, мав ту саму дилему, його чорнильні очі були приклеєні до Гаррі, незважаючи на присутність Волдеморта. Гаррі страшенно хотілося знати, що відбувається в його голові.

"Мілорде, бажаєте кави? Чаю?"

Чи був Снейп коли-небудь таким раболіпним? Не те, щоб його можна було звинувачувати. Присутність Волдеморта могла пригнічувати, якби він захотів... ні, вона пригнічувала, навіть якщо він не намагався. Ось ким був Волдеморт. Мати цю живу загрозу у своєму затишному будинку заспокійливого ранку, мабуть, було жахливо.

Гаррі мовчки спостерігав за обома чоловіками, вже звикнувши до владного існування Волдеморта.

"Це не знадобиться. Наш візит недовгий". Пергамент матеріалізувався в руці Волдеморта, перш ніж він передав його неохоче Снейпу, чий погляд поспішив пробігтися по його вмісту. "Я вимагаю це негайно."

Сальний чоловік кивнув своєю сальною головою. Він згорнув папір, кинув на Гаррі останній погляд і вийшов з кімнати, перш ніж його кроки відлунали в різкій тиші.

Волдеморт без жодної причини підняв руку перед Гаррі. "Ти не

задоволений."

Приватна палата.

"Я ненавиджу його. А він ненавидить мене. Не розумію, навіщо була потрібна

моя присутність". "Ненависть... Ти ж колись ненавидів мене, пам'ятаєш?"

"Це зовсім інше", - захистився Гаррі. "Як

це інакше?"

Гаррі подивився на двері, через які зник Снейп, перш ніж повернутися до Волдеморта.

"Я не знаю, як пояснити... Це був інший вид ненависті. *Він* завжди не любив мене без жодної причини. Ще до того, як ми обмінялися жодним реченням. Ти, з іншого боку, був п р и н а й м н і справедливим у своїй нелюбові. І Квіррел - ти, і щоденник - ви надали мені послугу, спершу поговоривши зі мною ввічливо".

"А потім ми хотіли тебе вбити", - весело закінчив Волдеморт.

Гаррі був переконаний, що почервонів. "Ну, так, але... це зовсім інше! І дивись, я буквально виправдовуюся за тебе, а ти зовсім не допомагаєш".

Сірі очі Волдеморта пропалили дірки в Гарріній шкірі. Він нахилився ближче, ще не торкаючись, але вже близько. Чорт забирай його і його гарне обличчя. Гаррі мав найпалкішу звичку стискати серце, дивлячись на нього.

"Я знаю, що це так, душе моя, - прошепотів Волан-де-Морт. "Не стримуй себе від цього. Це може бути навіть кроком у правильному напрямку... і якщо тобі цікаво, куди цей напрямок веде..."

"Мілорде?"

Очі Волдеморта трохи розширилися, перш ніж він відсахнувся, і все повітря повернулося в легені Гаррі, а дихати знову стало легко. Легким рухом пальців Темний Лорд повернув професорові слух.

Снейп дивився на них, стискаючи в руках маленьку коричневу торбинку. Можливо, він помітив їхню близькість і здивувався, чому Гаррі опинився в його будинку з такою ненормальною компанією. Що він робив поруч з Волдемортом, та ще й неушкодженим? Але питання мали б залишитися питаннями. Снейп не міг вимагати відповідей від самого Лорда Волдеморта.

Коли таємничий мішок потрапив до рук Темного Лорда, Гаррі подумав, що їхній візит закінчився. Що вони нарешті розійдуться і повернуться до маєтку. Але він мав би знати, що візит Волдеморта не може бути таким коротким і нешкідливим.

"Северусе, - почав красень Волдеморт, неквапливо кружляючи навколо вчителя Гаррі, наче хижак, а Снейп - безпорадна жертва. "Ти, мабуть, дивуєшся, чому з усіх людей саме Гаррі Поттер опинився в моїй присутності. У вашій вітальні. Поруч зі мною. Живий і здоровий."

"Мушу зізнатися, що так, - відповів могильний голос. "Останнє, що ми знали про юного рятівника, це те, що він втік з якоюсь коханкою під час романтичної пригоди. Орден невтомно шукає його".

Гаррі не зміг стримати сміх, а Волдеморт закотив очі. "Вибач, -

пробурмотів Гаррі.

"Мовчи, дитино. Ти заговориш досить скоро. Тепер, щоб відповісти на твої запитання, - почав Волдеморт, дивлячись в очі іншому чоловікові. "Гаррі Поттер - мій. Він належить мені з власної волі. Якщо вам цікаво, як це сталося, то запитуйте, але послухайте. Ти будеш захищати його ціною свого життя, поки він у Гоґвортсі; від Дамблдора, від будь-якої шкоди. Я ясно висловився, Северус?"

"Звісно, мілорде, - сказав Снейп, схиливши голову. "Дамблдор його не чіпав. Я присягаюся."

"Ти клянешся", - насміхався Волдеморт, і Гаррі зі Снейпом відчули, як у повітрі стрімко змінилася атмосфера. Темрява переростала в щось огидне. "Скажи мені, Гаррі, скільки важать слова й обіцянки?"

Цей пронизливий погляд закликав його зрозуміти. Що гра так і проситься, щоб у неї зіграли. І Гаррі зіграв.

"Нічого. Вони нічого не важать."

Він міг би заприсягтися, що очі Волдеморта блищали від схвалення. "Саме так, мій Гаррі. Пил на вітрі, вони... Видимі для очей, примарні на дотик... і все ж. Дорога залишається тією ж, завдання залишається тим же. Северус... не дивися на мене так... Я не сумніваюся у твоїй відданості. Ми лише робимо подальші кроки, щоб її забезпечити."

Тоді Волдеморт простягнув руку, ніби очікуючи, що Снейп її візьме. Гаррі стиснув щелепи. Він нічого не розумів. Торкатися було... не треба було! Торкатися було заборонено. Волдеморт не торкався людей - його руки торкалися Гаррі лише для того, щоб завдати йому болю або з якоюсь іншою метою. Але його руки торкалися гарячої шкіри Гаррі, і тільки шкіри Гаррі. Це мало стати відомим фактом... Невисловленою правдою. І Гаррі внутрішньо шаленів, як розбещена дитина, від можливості того, що Волдеморт торкається іншого. Хіба це було нормально?

Що б хтось сказав, якби знав?

"Мій лор... - почав Снейп.

"Давай, Гаррі, свою паличку", - вмовляв Темний Лорд, і голос Снейпа розвіявся в нікуди. "Закляття, яке ти вивчив кілька днів тому.

Якщо Гаррі й був збентежений, то невдовзі розгубився, коли Снейпа поставили на коліна посеред кімнати. Волдеморт пішов за ним; це була вимога закляття, але від цієї картини у Гаррі все одно стислося в животі.

Дивно, але, стоячи на колінах, Волдеморт здавався більш людяним, ніж Снейп. У його сірих очах була мета, тоді як у чорних кулях іншого чоловіка не було нічого. Чи лякало його усвідомлення того, що він назавжди ув'язнений Незламною обітницею? Та ще й з Волдемортом? Але Гаррі нічого не бачив напевне. Обличчя професора залишилося незмінним і байдужим, навіть коли він підняв брову на Гаррі.

"Продовжуй, Поттере, - буркнув Снейп.

Хват, який Волдеморт тримав за руку чоловіка, помітно посилився, і цього разу Снейп *таки* здригнувся.

Гаррі наблизився до пари, тримаючи кінчик чарівної палички над зв'язаними руками. Він кивнув Темному Лорду, і Волдеморт почав.

"Чи збережеш ти секрети Гаррі від Дамблдора і від будь-якої іншої людини, за винятком тих, хто знаходиться в цій кімнаті?"

"Зроблю", - миттю відповів Снейп, і рука Гаррі затремтіла, коли з його палички вирвалася тендітна вогняна лінія, що обвила руки обох.

Волдеморт ішов далі, незадоволений, імпозантний.

"Чи захистиш ти Гаррі від Альбуса Дамблдора і тих, хто підніме на нього чарівну паличку, навіть ціною власного життя?"

"Зроблю", - пролунала обіцянка, і ще одна тонка змія з вогню набула

форми. Закляття розвіялося в ту мить, коли рука Волдеморта відступила.

Все було зроблено.

Гаррі бачив, як Снейп стиснув пальці, наче вони заклякли, не зводячи настороженого погляду з Темного Лорда. Гаррі знав, що яка б ненависть не була до нього у цього жирного чоловіка, зараз вона лише подвоїлася. Та це мало що змінювало. Якщо Снейп хотів захистити своє життя, то мав діяти лише одним способом. Йому конче потрібно було забезпечити безпеку Гаррі. Складність ситуації тхнула безпринципністю. *Вольдемортом.*

Було безпечніше думати про справи Снейпа, ніж про власну вдячність Гаррі Темному Лорду. Усе це було зроблено для Гаррі. Старший чоловік зробив це для *нього*. Справді, несподівано.

"Служи добре, і я ніколи не забуду", - сказав Волдеморт, розгадавши внутрішні роздуми Гаррі і давши власну обітницю.

Снейп опанував себе, трохи випроставши спину. "Я знаю, що ви не забудете, мій лорде. Не сумнівайтеся, що і я не забуду".

Інших слів не було запропоновано. Двері зачинилися, і відтепер життя Снейпа висіло на волосині на ім'я *Гаррі,* поки Темний Лорд орудував ножицями.

* * *

Таємничий побитий чоловік чекав на них у невідомому місці, куди їх привів Волан-де-Морт. Він висів на ланцюгах, а його тіло було притулене до стіни, наче жертва з давньої казки. Безпам'ятство благословляло його.

"Що..." - почав Гаррі, але його голос затих. Тут було дуже холодно. Звідки він знав. він, чесно кажучи, й гадки не мав. Він щойно це зробив.

Волдеморт мовчав, надто зайнятий тим, що витягав різні предмети зі Снейпової сумки. Очі Гаррі розширилися, коли одна річ з'явилася за іншою, десятки, а потім ще кілька. *Магія*. Різнокольорові баночки та інші крихітні ємності переповнювали дерев'яний стіл - єдиний предмет меблів, що прикрашав це місце. Чи були вони в підвалі маєтку? Чи зовсім в іншому місці? Де саме?

Досить скоро значна частина предметів була відсунута вбік за помахом Волдемортового зап'ястя. Залишилися тільки миска та самотня банка, над якою можна було поміркувати.

"Незліченна кількість речей; деякі потрібні, деякі ні. Северус не повинен знати, що народиться з його інгредієнтів, - пояснив чоловік з примруженими очима. "Шанси на те, що він зможе успішно визначити мету, навіть маючи справу з конкретними компонентами, дуже малі, але ніколи не можна бути надто обережним".

"О - гаразд", - заїкнувся Гаррі, обхопивши себе руками. "Мені холодно, чому б нам не -"

"Ніяких нагрівальних чар", - попередив Волдеморт, дивлячись на нього. "Подякуєш мені пізніше".

Щось монументальне наближалося; вже не тінь вдалині, а *тут*. Гаррі відчув це в повітрі. Вольдемортом смерділо.

"А тепер... тобі, мабуть, цікаво, хто наш гість. Зізнаюся, я не потрудився дізнатися його ім'я", - почав Волдеморт і стиснув плече Гаррі, злегка вчепившись пальцями в тонку тканину його куртки. "Змирися з цим, душе моя".

Волдеморт пильно спостерігав за Гаррі до збочення, аж поки хлопчик не став перед ним, тремтячи від страху, підкоряючись кожній його команді. Рука повернулася. "Розповісти тобі про цього чоловіка? Чи пом'якшити неминучий удар? Бути добрим до тебе, Гаррі? Так... Гадаю, я буду милосердним до самої своєї душі. Цей чоловік - магл, як ви вже здогадалися. Гвалтівник дітей, педофіл, як вони це називають. Я маю поблажливу душу - у кожного є свої маленькі пристрасті - але його пристрасть виявилася зовсім юною. Наскільки молодим, вам, мабуть, цікаво? Коли я досліджував його жалюгідний розум, наймолодшому, що я знайшов, було чотири роки. Він бажає хлопчиків, гарненьких маленьких хлопчиків, які задихаються під ним, плачуть і тремтять, поки не стають зоряними і *не* благають *більше*. Тоді він знову їх трахає. Мені продовжувати?"

"Навіщо ти мені це розповідаєш?" Гаррі скрикнув, коли напруження охопило його. Відчуття *міцність.*

Тепер вони стояли перед маглом. Раптом ґвалтівник прокинувся і слабо рвонувся з кайданів, дикі сині очі дивилися на нього і Волдеморта, і він був наляканий до глибини душі.

"Будь ласка! Хто ви?" - благав він, більше звертаючись до хлопчика, ніж до чоловіка. "Будь ласка, відпустіть мене і я нікому не скажу, присягаюся! І-"

"Мій хлопчик занадто дорослий на твій смак?" запитав Волдеморт, поклавши руку на Гарріне плече і дозволивши теплу розтанути разом з нею. "Мене завжди цікавили такі покидьки, як ти. Тобі подобається трахати лише дітей до десяти років, чи ти іноді робиш винятки? Можеш підняти його заради *прекрасного* винятку?"

"Будь ласка, я не…"

"Краще відповідай мені, я не люблю питати вдруге, пам'ятаєш? А тепер... ти вважаєш його красивим?"

Магл здригнувся, притиснувшись до стіни, наче хотів, щоб вона поглинула його цілком, а в його блакитних очах зібралися сльози. Ще не плач, але вже близько, вирішив Гаррі.

"Я... я... так - він... він гарний".

"Хіба не так?" - потягнув Волдеморт, і його задоволення, здавалося, заповнило кімнату. "Подивіться в його гарні очі і зізнайтеся, що б ви зробили з ним, якби *зустрілися за* інших обставин?"

Чоловік схлипнув, і Гаррі відчув, як йому стало погано.

"Будь ласка... будь ласка... я..." Здавалося, він пригадав щось нестерпно болюче, коли очі Волдеморта зустрілися з його очима. "Я б хотів, щоб він... на початку стояв на колінах, з відкритим ротом". Ще одне схлипування прокотилося по його тілу. "Потім на спині, щоб я міг дивитися на нього, поки я..."

"Ти зупинишся, якщо він скаже "ні"?" Голос

Волдеморта був холоднішим за саму кімнату.

"Ні."

"Будь ласка, припини це, - благав Гаррі, стоячи перед Темним Лордом і дивлячись куди завгодно, тільки не на маґла. "Зробіть йому боляче, вбийте його - просто дайте мені піти... Я не хочу слухати нічого з того, що він скаже. На сьогодні вистачить Снейпа".

"Я знаю, що не хочеш, душе моя. Я теж бажаю йому смерті. Але я не надто жорстокий, Гаррі. Не до тебе. У його сповіді була мета. Щоб допомогти тобі."

"Допомогти?"

"Допомогти тобі", - повторив Волдеморт, підійшовши так близько, що Гаррі відчув його дихання на своїй шкірі. "Я боюся за тебе, душе моя. За твою безпеку, за те, що ти хочеш покинути цей світ і п о к и н у т и мене. Ти хочеш покинути мене?"

"Ні", - вимовив Гаррі, і чесність його відповіді задушила його.

"Чудово. Ми повинні переконатися, що нічого подібного ніколи не станеться, з нашим з Северусом захистом чи без нього. Я хочу, щоб ти став безсмертним, Гаррі. Щоб ти прив'язав себе до цього світу так само, як це зробив я. Я хочу, щоб ти зробив горокракс. Я хочу, щоб ти вбив цю мерзоту. *Я хочу, щоб ти був у безпеці.*"

Гаррі зробив крок назад, але Волдеморт схопив його за руку, притиснувши до твердих грудей.

"Я не примушуватиму вас і не вб'ю його за вас. Але перед тим, як бунтувати на думку про те, щоб покінчити з життям іншої людини, подумайте про мету. Одним злочинцем стане менше, а ти житимеш зі мною вічно, до кінця днів. Ти житимеш, Гаррі. Це було більше, ніж мені дано. Шанс не озиратися назад. Його огидний смак - це благословення, тому не дивись мені в очі і не кажи, що не хочеш його смерті. Не бреши".

Чи міг Волан-де-Морт бути настільки жорстоким? Гратися з його провиною, з його бажанням жити? Тим єдиним, що їх об'єднувало? І тут він згадав слова того чоловіка. Той, *хто сказав тобі, що монстр і принц повинні бути двома різними істотами, був*

дурнем. Наскільки правий був Темний Лорд.

був. Але що, як Волдеморт мав добрі наміри? Що, як він дбав про інтереси Гаррі? Адже той, чию душу він розділив, мав особливі уявлення про відданість і подібні речі.

Навіть якщо так...

"Ви не розумієте..." Гаррі намагався змусити Темного Лорда вислухати його. "Я довіряю тобі, що ти мене захистиш, тебе більш ніж достатньо! Справді, бо я не можу цього зробити... Я не можу його вбити, я не думаю, що я..."

Погляд Волдеморта пом'якшав. Він обійшов Гаррі так, що той знову опинився спиною до грудей Темного Лорда, а інший зашепотів йому на вухо, притулившись носом до Гарріної шиї. Пальці щось намацали, а потім вклали в його занімілу руку. *Волдемортова паличка.*

"Це не складно. Ти ж розумний хлопчик. Подумай лише про його вчинки, про тих бідних дітей. Стільки розбитих життів без надії на відновлення. Вони шукають материнського тепла, але не можуть забути руки цього чоловіка і здригаються, коли їх пропонують ті жінки. Відсторонюючись від власних тіл, вони відчувають огиду. Від того, якими брудними вони себе почувають... І якщо навіть цього образу виявиться недостатньо, згадай про мене. Зроби так, щоб я пишалася тобою, Гаррі. Так, як ти завжди це робиш. Спробуй."

Гаррі так і зробив, довіряючи цьому безжальному чоловікові, який, розібравши його, був готовий сісти і переставити шматки так, як вважав за потрібне. Потрібні були терпіння і відданість. Волдеморт мав їх і примушував Гаррі робити те саме. *Спробуй*

Коли зелене сяйво згасло, Гаррі впав на коліна і заскиглив. Скімлячи про що? Для кого? Звісно ж, не за маґлом. За тим огидним шматком людської істоти... Ні... Гаррі плакав за себе, за те, що зробив те, чого обіцяв ніколи не робити. Темний Лорд вбивав людей заради спорту - це одне, але це було зовсім інше. Гаррі вбив л ю д и н у. *Вбив людину.*
-

Вологий звук повернув його до реальності, і Гаррі задихався між сльозами.

Волдеморт тримав відрубану руку маґла в лівій руці, кров капала на підлогу, де збиралася в невелику калюжу. *Крапля за краплею,* як кривава колискова, прелюдія до вічного сну.

"Ви б хотіли ногу?"

"Що... що ти маєш на увазі?" нарешті спромігся вимовити Гаррі, жовч підступала до горла, і він намагався не виблювати.

"Як ти думаєш, чому моїх послідовників називають смертежери?" розважився Волдеморт.

Одним рухом його тонких пальців плоть зісковзнула з кістки і з жахливим звуком впала в порожню миску. Таємничий вміст з банки висипався слідом, і Гаррі стиснув чарівну паличку, доки вона не почала пекти. Що ж робив Волдеморт? Відповідь, яку він щойно отримав, здавалося, була розгадкою, цинічно подумав Гаррі, коли Темний Лорд опустився перед ним на коліна і підніс чашу до губів.

"Відкрий ширше, душе моя. Не забудь проковтнути".

Це був початок чогось більшого. Так мало бути. Все має початок. Мимовільний - той, з яким ти народжуєшся - і той, який ти обираєш для себе сам. Цей монолог повторювався в його голові, коли перший шматок м'яса прослизнув повз його губи.

Очі Волдеморта були схожі на яструбині.

Гаррі захлинувся від смаку, рідина розлилася по його губах. Він продовжував, відчайдушно бажаючи, щоб це закінчилося, і уявляв собі щось інше: погану кухню домашнього ельфа, їжу з маглівського пабу, маглівську плоть - *ні*! Волдеморт затулив йому рота долонею, щоб Гаррі нічого не виплюнув, а сам судорожно стиснув її, відчуваючи, як м'ясо сповзає йому в горлянку. Абсолютно огидне, гірше за будь-який біль, гірше за...

"Ковтни для мене, Гаррі. Ось так, ти зможеш."

Коли все закінчилося і він з роззявленим від крові ротом повторював фрази, сказані Волдемортом, Гаррі подумав, що зрозумів, чому Темний Лорд заборонив зігріваючі чари. Шкіра Гаррі палала - *все це було неправильно* - а м'якість в очах Волдеморта, коли його пальці торкалися Гарріних губ, була сповнена невинності та подиву, розпалюючи цей вогонь у ньому самому.

Потім почався біль.

Розділ 4

Примітки до розділу

бета-версію від дивовижних Vanillaghost

На війні ніколи не можна утриматися від вибору сторони.

Кілька років тому Северус посміявся б з такого припущення, але тепер чаша терезів перехилилася, і він боявся, що всі вони опинилися на боці тих, хто програв. Світло зазнавало поразки з кожною миттю, а вони навіть не усвідомлювали цього, бо сам Северус не міг вимовити нічого путнього. Хоча він намагався. Він мусив.

"Я не можу сказати чому, але наша ситуація розвивається в неправильному напрямку", - зазначив він під час однієї зі своїх зустрічей з Альбусом.

Блакитні очі залишалися безтурботними, а пошкоджена сіра рука тримала книгу, яку ніхто з них не читав.

"Наскільки неправильним є те, про що ви говорите?"

В уяві Северуса виринув образ Поттера і Темного Лорда, які шепочуться один з одним, як діти.

"Більше, ніж ти можеш собі уявити. Він міг дізнатися про хлопчика."

Це не було нічним кошмаром, хоч як би йому цього не хотілося. Якимось чином - всупереч усьому - Гаррі Поттер зрадив їх, маленький негідник. Золотий хлопчик Дамблдора належав Темному Лорду. *Як, як, як*? Звірство вимагало відповідей. Як міг малюк дивитися монстру в очі і не звертати уваги на вбивство своїх батьків, на розкидане *по підлозі тіло Лілі з усім тим рудим волоссям, на потворне нявкання і розбиті вікна* - на весь той біль і страждання, які Волдеморт завдав йому і всьому світові? Що б сказала Лілі, якби побачила свого сина зараз?

Северус ніколи не покладав на хлопчика великих надій і не ставився до нього з повагою. Зрештою, він був сином Джеймса Поттера. Але це було щось інше. Дурість і дурість - полярні протилежності зраді, а це була саме така зрада. Поттер був лише хлопчиком. Хлопчиком з вирішеною долею, якому судилося зустріти свій кінець від руки Темного Лорда. Заради вищого б л а г а. Щоб врятувати їх усіх від жахливої істоти, яка тепер носила людське обличчя. Усвідомлення, яке Северус зміг осягнути лише після смерті Лілі. Потім почалися роки і роки планів і перешіптувань, граючи свою роль для Темного Лорда, повільно ведучи його до власної біди. Завдання було майже занадто легким. Звісно, Волдеморт ненавидів причину своєї загибелі і терпів неминучий плин часу лише для того, щоб самому покінчити з хлопчиком. Він був одержимий Поттером, це ім'я завжди було у нього на вустах; *знайдіть Поттера і приведіть його до мене. Знайдіть*

його, знайдіть його, знайдіть його. "Поттер, знайди його, знайди, знайди, знайди!

Темний Лорд будував свою зацикленість так бездумно, нагромаджуючи її, наче пісок для побудови замку, а потім неухильно чекав, щоб розтоптати її п'ятою своєї ноги. Северус і Альбус розраховували на це, чекали, чекали і чекали. Довіра до плану коштувала їм дорого.

Але вони надто покладалися на манію божевільного чоловіка щодо слабкого хлопчика, втрачаючи дорогоцінний час, поки історія не дійшла до фінальної стадії. Тим часом пропонуючи розраду *зраднику*. Помилка в їхньому плані поширилася, як хвороба. Вони отримали відповідь за те, що не вірили, що Поттер пожертвує собою з власної волі... і тепер Волдеморт може знати про горокракс. Ні... він *мусить* знати, інакше навіщо б він пішов на такі заходи, щоб забезпечити безпеку хлопчика? Достатньо, щоб зв'язати себе незламною обітницею. Але якщо він знав про Поттера... можливо, він уже в дорозі, переносить інші горокракси кудись далеко, за межі досяжності чи розуму. Усе для відчайдушної боротьби за виживання, розпочатої, можливо, самим хлопцем. Як мав р а ц і ю Северус, коли не довіряв Поттеру. Вірність була крихкою річчю, особливо коли мова йшла про нерозумних дітей. Дітей, які прирекли їх усіх на загибель. Так, *Волдеморт і Поттер повинні знати*.

І язик, і руки Северуса були зв'язані смертоносною золотою ниткою. Він повинен був захистити хлопчика, навіть від Альбуса чи будь-кого іншого, хто міг би підняти на нього чарівну паличку. *Щоб усі були прокляті.*

"Як?"

"Не знаю", - правдиво відповів Северус, займаючи крісло перед столом д и р е к т о р а . Ніч благословила їх спокоєм, напівпрозора завіса приховувала всі портрети в к а б і н е т і і с т в о р ю в а л а ілюзію приватності.

І те, як вони стали цивілізованими один з одним, не мало особливого значення. Вони просто с т а л и .

"Це... дуже тривожно. Чи зробив Темний Лорд якісь кроки, щоб переконатися у вашій нібито співучасті?"

Северус мало не посміхнувся. Цей старий чоловік був загрозою, коли бачив стільки всього одним поглядом. А може, для Северуса це вже була знайома територія. *На відміну від Поттера*.

"На жаль".

Альбус зітхнув, відкинувшись на спинку стільця. "Гаррі у нього."

Серце Северуса підскочило до горла.

"Хлопець зник, як стверджують його родичі, зі своєю нібито коханою, про існування якої ніхто з його друзів навіть не здогадувався. А тепер Темний Лорд дізнався про те, що у нього є горокракс. Добре, що я не довіряю збігам. Волдеморт викрав нашого Гаррі, але я впевнений, що він живий. Я дуже добре знаю Тома. Якби він убив Гаррі, жах від цього вже досяг би наших очей і вух. Те, що ми дізналися про горокракс, - єдине пояснення, чому він досі живий".

Що б ви сказали, якби знали правду? Що ваш дорогоцінний хлопчик добровільно залишився на боці Темного Лорда? Продався, як дешева шльондра, монстру, який вбив його батьків, лише для того, щоб залишитися в живих?

"Ти не можеш допомогти йому врятуватися, - наважився Альбус, але надія, що закралася в його голос, прозвучала радше як запитання, ніж твердження.

Поттер і Темний Лорд дивляться один одному в очі.

Спробуй їх розсунути. "Ні, я

не можу."

Може, йому варто хоча б спробувати...

"Тоді у нас немає іншого вибору, - сказав Дамблдор. "Наші плани просунуться швидше. Ми потрібні Гаррі."

Абсурдність ситуації нагадала Северусу його шкільні роки. Часи, коли він знав правильну відповідь, але не міг змусити себе підняти руку.

Незважаючи на все це, він сподівався на кращий кінець.

* * *

Гаррі мріяв про лід, холод і Волдеморта.

Ні - він бажав цього. Він побажав, коли вогонь поглинув його, і він згорів живцем, не бачачи очей - ні Волан-де-Морта, ні крові, ні стелі. Лише червоне, червоне, червоне. І біль... смерть була б добрішою. Доля ґвалтівника була добрішою за те, що довелося пережити Гаррі.

Це не зупинилося б.

Вогонь поширювався, наче мало що ще залишалося горіти, поки не охопив кожен сантиметр його тіла, поки не залишилося жодної частини тіла, яку можна було б підпалити. Гаррі нічого не розрізняв. Він не міг рухатися, не міг усвідомлювати себе. *Він не міг плакати. Чи* залишилося від нього тіло, чи воно вже перетворилося на попіл? Але якщо його кістки не прикрашала плоть, то чому йому було так боляче? Чому це *його понівечило*? Він, він, він. Як його *звали*? Ім'я... Гаррі. Але хто був цей Гаррі? Він зачепився за щось, що вислизало в цьому Гаррі, коли біль подвоївся, а потім знову і знову, поки мислення не стало неможливим.

Залишився тільки вогонь і красень на ім'я Том.

* * *

Вії Гаррі розлетілися. Всупереч усьому, він був живий. Хворий, але живий. Перед очима і навколо була лише темрява. *Не червона.* Гаррі відчув себе ошуканим. Куди поділася біль? Те, що так боліло, не мало права зникнути безслідно, так, ніби його ніколи й **не було**.

Але хіба не болю не вистачало?

Ні... не вистачало Вольдеморта.

Гаррі з болем у кістках сів у сидяче положення, дивуючись, як рухається його тіло: суглоби, пальці. Все працювало чудово. Ноги Гаррі хиталися під ним, босі ступні торкалися холодної підлоги, слідуючи за потягом, який мав привести його до Темного Лорда. Магія зачаровувала, **вдесятеро** посилена жахливим ритуалом. Він відчував присутність Волдеморта так само чітко, як і власне тіло. Гаррі йшов, хитаючись, спираючись на стіни та перила, аж поки не дійшов до чоловіка в бібліотеці. Сірі очі дивилися на нього ще до того, як Гаррі увійшов.

Вольдеморт був богом.

Бог, чиє обличчя освітлювало все навколо Гаррі, і чия присутність ледве стримувала Гаррі від того, щоб не впасти на коліна. Але його роззявлений рот був не єдиним у тій кімнаті. Волдеморт виглядав так само розбитим, коли вийшов вперед і зробив найдивовижнішу річ. Запрошення прозвучало у вигляді розкритих обіймів, в які Гаррі не забарився кинутися. *Так, так, так, так,* це була загадкова відсутня частина. Волдеморт, який тримав його так міцно, ніби Гаррі був коштовністю. Чиї пальці перебирали його волосся і гладили по спині, а Гаррі не робив нічого іншого, окрім як притискався до його тулуба, дихаючи йому в шию. Тоді його осяяло, що, хоч він і любив Гоґвортс, його домівкою тепер був інший дім. Гаррі тепер міцно тримав його в **руках**.

"Ти пишаєшся?" запитав Гаррі слабким голосом, приглушеним Волдемортовим плечем. Це було таке зручне плече, що кликало Гаррі відпочити там і ніколи не відриватися. Це було схоже на **сон**, хоча Гаррі знав, як сильно Темний Лорд зневажав такі сни. Але ця поблажливість... чи було в ній щось більше, ніж здавалося на перший погляд? Чи це був спосіб заспокоїти Гаррі? Змусити його забути **про дикунський вчинок** у підвалі? Це здавалося нереальним. Це не було й маніпуляцією. Вольдеморт не брехав.

"Ти знаєш, що це так, *душа моя*. Прийди зараз."

Він взяв на себе вагу Гаррі і майже переніс його на диван. Вони торкалися, вони торкалися, і Гаррі не хотів нічого, крім як приклеїти свої руки до Волдеморта на його грудях і відчути, як калатає його серце через те, що Гаррі зробив. Це було добре, дуже добре. Його біль мав тоді якусь мету. Він змив усе безглуздя, залишивши існування Волдеморта єдиною відповіддю.

"Ти ображаєшся на мене?"

Гаррі моргнув на вродливого чоловіка, що стояв перед ним на колінах. Він відштовхнувся від бильця дивана, щоб нахилитися в простір Волдеморта. Відчуваючи себе як удома.

"Ти змусив мене їсти плоть ґвалтівника - *людську плоть*. Я думала, що помру від неї... але потім почалося печіння, і я знову подумала, що помру. Можливо, так воно і було... В якийсь момент я стала чужою сама собі. Ні імені, ні тіла, нікого, крім тебе. Розумієш? Я згадав Лорда Вольдеморта раніше, ніж себе. У мене є незліченна кількість причин ненавидіти тебе, але я не можу. Я не можу *тебе* ненавидіти".

"Я теж вмирав з голоду, моя душе", - вигукнув Волан-де-Морт, виблискуючи бурхливими очима. "Що ти тільки не робив для мене. Гаррі, ти дав мені все, що я хотів, і навіть більше. Я дивився, як ти гриз того чоловіка, і не міг повірити своїм очам. Наш зв'язок... він виріс до точки руйнації". Він схопив Гаррі за підборіддя, вдихаючи його повітря. "Зв'язки - це важка річ, яку важко розвивати і підтримувати. Дрібниці вимагають такої уваги, щоб не дати їм розірватися, чи то з примусу, чи то за власним бажанням. Не встиг я розпочати перший крок, як ти схопив мене за руку і побіг в інший бік. Я мав би зневажати зарозумілу дитину за такий вчинок. І все ж..."

"І все ж?" повторив Гаррі.

"І все ж я не знаю. Можливо, в цьому винна твоя душа".

Серце Гаррі підскочило до горла, а Волдеморт тримав його за підборіддя, щоб забути про слизьку річ, яка була у нього в роті хтозна-як давно.

"Що ти маєш на увазі?"

"Тепер я твій горокракс, Гаррі. Ти так довго зберігав мою душу, що я маю віддячити тобі за це. Тепер ми по-справжньому обмінялися душами."

Цього разу... цього разу Гаррі зрозумів. Ту неповноту, яку він відчував, коли не був в обіймах Волдеморта чи в його присутності. Було цілком логічно відчувати те, що відчував Темний Лорд, **дивлячись** на Гаррі, і якщо ця думка не хвилювала його, то що ще могло б його хвилювати? І все ж... Волдеморт викликав ці ірраціональні почуття ще до горокракса. Ще до вбивства. Коли набагато смертніший Гаррі дивився на нього ось так само.

Як правильно назвати те, чим вони були?

Споріднені душі, споріднені душі, споріднені душі, зрадницьки шепотіли в глибині Гарріної свідомості.

"Як ти міг пройти через це більше одного разу?" запитав Гаррі. "Добровільно, знаючи, якого болю це завдає?"

Волдеморт хмикнув, погладжуючи нижню губу Гаррі кінчиком пальця, як тоді, коли він робив це до того, як почався біль. "За силу. За спокій і мету. За безпеку". Він відсунувся так, що їхні шкіри не торкалися, і дихання Гаррі було чутно їм обом. Волдеморт присунув стілець до себе, поки вони розмовляли. "Як ти себе почуваєш?"

"Занадто спокійно. Ніби... ніби я бачу ясніше... ніби з мого серця щось знято..."

"З твоєї *душі*, моя душе, - поправив Волдеморт. "Великої частини твоєї провини не вистачає. Наприклад, спогад про маґлів. Скажи мені, Гаррі, що ти відчуваєш, коли думаєш п р о це?"

Це було гарне запитання, на яке Гаррі не одразу відповів. Сором, огида, відчай і біль - його емоції. Зараз він не міг їх відчути, як би не прагнув цього. Гаррі з усіх сил намагався змусити себе знудитися, повернувшись до слизького м'яса, що ковзало в його конвульсивному горлі. Але нічого не приходило. Тепер це були лише спогади... Так само, як тоді, коли інші люди розповідають тобі про свій досвід, і ти можеш лише дивитися на це з об'єктивної точки зору, намагаючись зрозуміти, коли більшу частину часу ти не в змозі співпереживати. Тепер Гаррі відчував себе так само відірваним від своїх минулих емоцій.

"Абсолютно нічого", - просто відповів Гаррі. "Але чому моє заціпеніння не зачіпає тебе?"

Пропонована Волдемортом рука здається небезпечною. *Жива*. Гаррі спочатку наблизився до неї з обережністю, а потім зрештою зчепив їхні пальці, як нетерпляча дитина. Інший чоловік посміхнувся, наче дізнався якусь таємницю.

"Розумієте, ми відрізняємося від інших. Від усіх, хто народився і хто ще не народився. Ми спотворені від того, наскільки ми схожі. *Ми, ми, ми*. Я мав би ненавидіти це. Цей брак індивідуальності по відношенню до тебе. Але це було б так, якби я злився на власні ноги, язик, очі. Ти, Гаррі Поттер, ти мій. Частина моєї душі. Частинка мене самого. Тепер у нас є ще більше. Я, який прожив більше років, ніж ти, відкрив цю клітку з кісток твоєму теплу. І тепер ми поділяємо більше, ніж кілька секретів. Без сумніву, ти тремтиш від мого дотику".

"Так само, як і ви, мілорде, - запропонував Гаррі.

Красень Волдеморт не заперечував, лише провів губами по Гарріних кісточках.

Як шалено танцювало серце Гаррі в компанії очей цього чоловіка.

"Іди, занурся у ванну. Грійте свою плоть стільки, скільки забажаєте. Бо завтра шматки розійдуться по всій дошці. А Гаррі? Позбудься тих окулярів. Вони псують колір твоїх очей, а я хочу чітко бачити їх, коли ти дивишся на мене".

Він дивився вслід Гаррі, коли той виходив, босі ноги насолоджувалися холодом підлоги. Ця увага здавалася Гаррі дивною. Незвичною, але не небажаною.

*** * ***

Сонце сідало низько, коли вони йшли алеєю Діагональ майже місяць потому.

Темний Лорд ішов праворуч від нього, і ніхто з інших чарівників і відьом не мав про це жодного уявлення. Вони впізнали лише Хлопчика, який жив у компанії таємничого срібноволосого чоловіка. Допитливі, але спокійні очі стежили за парою, поки вони

йшли. Зрештою, Дамблдор не мав

сповістив чарівний світ про зникнення Гаррі з-під його ніжної опіки, і тим самим зробив Гаррі та Волдеморту послугу.

Гаррі був на межі, незважаючи на посмішку на його обличчі, стоячи поруч з Волдемортом, який з легкістю підносився над натовпом.

"Вони б закричали, якби дізналися, хто ти".

Коли вони наблизилися до крамнички жартів "*Хрипи чарівника Візлі", на* губах Темного Лорда з'явилася весела посмішка. Але невдовзі на обличчі з'явилася вимушена гримаса, коли вони побачили вивіску над входом.

"ЧОМУ ТИ ТУРБУЄШСЯ ПРО САМ-ЗНАЄШ-КОГО? ТИ

МАЄШ ТУРБУВАТИСЯ ПРО У-НО-ПУ.

ВІДЧУТТЯ ЗАПОРУ, ЯКЕ ОХОПИЛО НАЦІЮ!"

"А деякі вклоняться", - впевнено відповів Волдеморт.

Гаррі нічого не відповів, лише потягнувся за його рукою *до дому, який він не хотів покидати,* і пішов далі.

Усередині магазину панував хаос. Безліч яскравих кольорів атакували очі. Магазин був заповнений людьми, які задихалися від різноманітних дрібничок. На зміну *закусочним*, *багаторазовим шибеникам* і знаменитим *висувним вухам прийшов* спеціальний відділ *маглівських фокусів*. В іншому кінці крамниці, куди попрямувала значна частина натовпу, знаходилися особливі *чарівні* товари Фреда і Джорджа - *Любовне зілля, Десятисекундний засіб від прищів* та *Пігмейські подушечки.* Волдеморт тримав Гаррі за руку, і вона пульсувала, але не була зовсім неприємною.

Навколо така веселість. Важко було повірити, що це той самий світ, що й той, у якому Гаррі поглинув людську плоть і розколов душу. Вони з Волан-де-Мортом були наче чужинці, що загубилися в ненормальній країні.

"Он там", - сказав Гаррі, помітивши знайому пару рудих, які жваво розмовляли з відвідувачем. Його серце вперто смикнулося. Так близько... і все ж він не хотів цього робити.

" *Я ніколи не покину тебе, душе моя,* - пообіцяв Волан-де-Морт парселтонською мовою, відчуваючи страждання свого співрозмовника. "*Відпустити тебе - це жахливо. Я думав про це минулої ночі, коли ти пішов спати. Про своє життя без тебе. Гаррі, Гаррі... ти будеш сміятися з моєї відрази до цього плану. Я не хочу, щоб ти їхав, але ти мусиш. Тільки так ми переможемо. А коли переможемо, нас вже не розлучити. Клянуся нашими душами*".

" *Я зроблю це",* - пообіцяв Гаррі, коли Джордж нарешті помітив його і почав прямувати

до Гаррі, наштовхуючись на численних людей і, без сумніву, бурмочучи виправдання. "І... я

збрехав того дня, коли ти повернувся з перевірки горокраксів. Я сумував за тобою, так само, як і зараз".

Волдемортові нігті впилися в Гарріну шкіру. "А ти думав, я не знав?"

Але Гаррі так і не відповів. Джордж приїхав надто рано, а його брат слідом за ним.

Розділ 5

Примітки до розділу

бета-версію від дивовижних Vanillaghost

Найгірша річ у світі - це бути там, де ти більше не хочеш бути.

З невідворотністю наближався навчальний рік, після якого Гаррі відчував себе птахом, ув'язненим у клітці, яка навіть не була золотою. У похмурому будинку, наповненому людьми, Гаррі був самотнім, як ніколи. Місіс Візлі сяяла йому, Рон штовхав його в плече, і всі інші були щасливі. Занадто щасливі порівняно з Гаррі. Навіть Герміона була на Гріммалд Плейс, і вони з Джіні скаржилися на кілька листів, які він надіслав за літо, та ще й на те, що пропустив свій день народження. Гаррі лише посміхався і запевняв, що це зовсім не проблема.

Зрештою, дару Волан-де-Морта вистачило на все життя.

Сіріуса було найважче уникнути і обдурити, особливо в такий день, як сьогодні. Менш ніж за кілька хвилин Дамблдор прибуде на Гріммаульд-Плейс, щоб нарешті зустрітися з Гаррі. Він не міг дочекатися.

"Ти так сумуєш за своїм хлопцем?" дражнився хрещений батько, коли вони з близнюками та містером Візлі стояли на кухні в очікуванні неминучого. "Ти був страшенно тихим, відколи тебе висадив молодий чоловік".

Джордж хихикнув, притулившись до стіни і штовхнувши ліктем свого близнюка. "На мить я подумав, що він зустрічається з клятим Малфоєм з його платиновим волоссям і гострими вилицями".

Сіріус пирхнув. "У мого Гаррі кращий смак".

Сіріус був би в захваті, якби дізнався, що говорив правду. Лорд Волдеморт *був* кращим за Драко Мелфоя в усіх можливих сенсах цього слова. Хоча Гаррі точно знав, що його хрещений батько не посміхнувся б так чарівно, якби дізнався, хто його співрозмовник. А Волдеморт точно не був його хлопцем, уся розмова на цю тему була настільки реальною, наскільки може бути реальним сон. Гаррі щиро посміхнувся від цієї думки. Мрії та Волдеморт останнім часом мали тенденцію включати одне одного, особливо з огляду на зневагу чоловіка до них.

"Він симпатичніший за Малфоя", - не міг не згадати Гаррі. Більше, ніж красивіший. *Лорд Волдеморт був божественний*. Чари, які він використовував у Діагон-Алеї, були б не менш прекрасними, ніж його справжнє обличчя. Темний Лорд був марнославним створінням, зрештою.

"І подумати тільки, що цей хлопчик - нащадок Селвінів..." Артур дивувався, широко розплющивши очі.

"Він був би не першим позашлюбним спадкоємцем вимерлого роду".

Слава Сіріусу і його проникливості в цьому питанні. Вони з Волдемортом на це розраховували.

"Ну, Еріх завжди знав..." - голос Гаррі завмер у горлі, коли в каміні спалахнуло зелене полум'я і в їдальні з'явилася знайома постать Альбуса Дамблдора, на мантії якого не було жодної пилинки.

Час для брехні. Але що, як Гаррі все зіпсував і зіпсував?

Гаррі пробігли мурашки по тілу, і він побажав, щоб ця зустріч закінчилася ще до того, як вона розпочалася. Доброзичливий вираз його обличчя здавався тепер зрадою, хоча Гаррі змусив себе його зберегти. "Професор", - визнав він, бажаючи, щоб його обличчя було спокійним.

"Гаррі, мій хлопчику. Яке полегшення бачити тебе живим і здоровим".

"А чому б і ні? Я думав, що умови мого життя були описані в моїх листах". Тон був надто різким, і Дамблдор витріщився на нього. *Перша помилка.*

"О, це ви зробили. Але врахуйте, що листи не є найнадійнішим джерелом інформації в ці темні часи. Наше занепокоєння було небезпідставним. А тепер, - пробурмотів Дамблдор, обдарувавши Сіріуса й містера Візлі теплим поглядом. "Чи не будете ви страшенно заперечувати, якщо ми з Гаррі продовжимо цю розмову в більш приватній обстановці?"

"Звісно, ні. Ми будемо на кухні. Можеш не поспішати."

Дякую, Сіріус.

Гаррі дивився, як вони йдуть, перш ніж двері з рішучим звуком зачинилися. Для додаткового захисту через величезну параною Дамблдора слідувала окрема палата, і досить скоро пальці клацнули, коли -

"Сер, що сталося з вашою рукою?"

Вона... була схожа на руку мерця. Сірувата, що переходить у чорну, зморшкувата не лише через старість, і абсолютно огидна. Гнила. Гаррі не міг відвести від неї очей. Це було непередбачувано. Шкіру Дамблдора затьмарювала рана, а Гаррі за останні місяці прочитав достатньо про темну магію, щоб упізнати наслідки огидного прокляття, коли побачить його. У які ж справи встромив свого носа цей чоловік? *Могутній Дамблдор, понівечений чиєюсь рукою* - справді, каламбур. Волан-де-Морт позаздрив би, якби його позбавили такої честі.

"А, ну, скажімо, я не повинен був торкатися того, що я зробив". *Це було досить зрозуміло, дуже дякую*. "А деяких наслідків не вдалося уникнути, незважаючи на мої зусилля і вчасні дії професора Снейпа. Блакитні очі блиснули.

"О, це добре."

Волдеморт пишався б Гаррі за те, що той не відреагував на все це. А тепер, у даній

ситуації...

Снейп знав про руку Дамблдора. А це означало, що Темний Лорд теж мав знати. Але якщо це так, то навіщо приховувати це від Гаррі? Для чого? Це не мало жодного сенсу. А якщо Волдеморт *не* знав, то або Снейп приховав дорогоцінну інформацію, або це сталося раніше, ніж передбачалося.

Дамблдор зайняв місце, яке раніше займав Сіріус, і подивився на Гаррі через дужки окулярів. "Мій хлопчику, я перепрошую, що почав нашу розмову таким чином, але я повинен запитати, і мені потрібно, щоб ти був чесним зі мною". Він вимовляв кожне слово з усією серйозністю. "Ти мав якийсь контакт з Лордом Волан-де-Мортом влітку?"

"Ні, сер", - збрехав Гаррі, дивлячись чоловікові прямо в обличчя і не думаючи про перспективу читання думок. Що ж там сказав Волдеморт посеред моря? *Не хвилюйся поки що про свій беззахисний розум. Лорд Волдеморт добре дбає про те, що йому належить*. Гаррі довіряв йому настільки, що зустрівся з Альбусом Дамблдором і не злякався. "Лише сни, уривки снів... Нічого чіткого, лише спалахи і проблиски. Він чомусь сердиться... Щось сталося?"

"А Сіріус тобі нічого не розповідав?" Директор навіть не намагався зробити це запитання бодай схожим на справжню дискусію.

"Ні, сер, я приїхав тільки вчора ввечері, і ми говорили про інші речі..." "Що ж,

тоді боюся, що маю неприємні новини. Війна йде погано".

Чи запідозрив його Дамблдор? У цих блакитних очах не плавало нічого незвичайного, але Гаррі ніяк не міг розслабитися. Мабуть, у нього була параноя. Надто боявся, що Дамблдор розкусить його брехню і якимось чином засудить Гаррі за те, що він виготовив горокракс. Що руки, які лежали на його колінах, були заплямовані кров'ю настільки, що вона просочилася крізь одяг.

Ні, його страхи були лише надмірно активною уявою. Яким би могутнім не був чарівник, ніяка магія не могла сказати, чи зламалася його душа, чи ні. Волдеморт сам це казав.

"Війна? Що ти маєш на увазі?"

Дамблдор зітхнув і в ту ж мить нагадав втомленого старого, так різко, що Гаррі стало не по собі.

"З моменту свого воскресіння Волан-де-Морт плекав свої змови в тіні. Але останнім часом тіні причаїлися в реальному слові. Він не гає часу. Пакти були укладені з темними створіннями; не лише з дементорами, але й з вампірами, перевертнями, акромантулами, тролями та химерами. Поки ми говоримо, сторони ретельно розділяються. Дедалі більше маґлів зникає безвісти, а члени Ордену настільки бояться за своє життя - за свої сім'ї, - що ніхто не ходить сам, окрім випадків крайньої необхідності. Гаррі, люди зникають щодня і ніколи не повертаються цілими і неушкодженими. Я позбавлю тебе жахливих подробиць. Твоя втеча від Дурслів була не наймудрішим рішенням з огляду на ситуацію. Ти нерозумно наражав себе на небезпеку, коли Волдеморт шукав тебе щосекунди, щогодини, наче голодний звір, що переслідує свою здобич".

Було неважко реконструювати історію Дамблдора в своїй уяві, розмалювавши її, наче аквареллю, на шматки, які він уже знав.

"Вибачте, що потурбував вас, сер. Справді. Я не думала про це. Я просто була

така... закохана." В одну мить решткиі душі Гаррі були розбиті вщент. Кохання.

А як щодо кохання?

Ах, так, кохання з казок. Ті, про які згадував Волан-де-Морт. Що сталося в кінці цих історій? Принцеса закохується у чудовисько, яке ховає під своєю шкірою принца. Звіра, який силою відриває її від усього звичного і стає її коханим. Вона обожнює його, незважаючи на це. А чому б і ні? Він проявляв до неї доброту... іноді. Він дарував їй гарне вбрання і втілював її бажання в реальність. Вони до пізньої ночі проводили час у захоплюючих розмовах. Вони гуляли разом. Вони читали одне одному...

І в якийсь момент під час Гарріних роздумів ніякого звіра не стало. Лише

Волдеморт. *Кохання. Волдеморт.*

Гаррі любив Волдеморта.

Його світ змінився, і він більше не міг бігти в інший бік. *Гаррі не хотів цього.* Раціонально він мав би відчувати огиду і жах від такого почуття. Але чи кохання коли-небудь підпорядковувалося розуму? Існував лише Волдеморт - Том Редл і його геніальність. Те, як він тримався, його гарне обличчя, його немислима сила, те, як тверді руки розчісували шкіру Гаррі... Чому Гаррі мав би соромитися кохання до цієї людини? Через усю цю кров і страждання? Його давно померлих батьків? Вбивств і терору? Можливо. Але саме бажання і *любов* переважили все інше.

Він любив Волдеморта.

Дамблдор посміхнувся. "О, бути молодим і відчувати гостре жало кохання", - подумав він. "Чи можу я бути настільки сміливим, щоб запитати, хто цей щасливчик?"

"Звичайно, - поспішив додати Гаррі, хоча був упевнений, що Дамблдор уже знає. "Його звати Еріх Селвін, колишній учень Дурмстрангу".

Брова, біла, як сніг, вигнулася дугою. "Селвін? У мене склалося враження, що сім'я загинула перед самим Волдемортом, тож, схоже, ніхто з них не такий вже й мертвий, як багато хто вважав..."

"Еріх був позашлюбною дитиною, пане. Минулого року ми тільки-но закінчили юридичні процедури, перевіряли кровні зв'язки і таке інше..."

Брехня за брехнею. Ніякого Еріха Селвіна не існувало, був лише Еріх Кальтерціґ. Досить невдачливий юнак, сирота, який не мав нікого, щоб оплакати втрату свого життя. Волан-де-Морт мудро скористався Каркароффом та його впливом.

"Я так розумію, ви познайомилися минулого року під час Турніру

Трьох Чарівників?" "Так, пане."

Тепер це не було ні брехнею, ні сном. Сидячи на кістках Волдемортового батька, Гаррі вперше доторкнувся до Темного Лорда. Вони по-справжньому подивилися один одному в обличчя. Тоді Волдеморт все ще був чудовиськом, яке ув'язнило принцесу у своєму замку. Але, на відміну від неї, Гаррі втік сам. Звісно, Волдеморт переслідував і штурмував свідомість Гаррі, доки не отримав бажаного.

Ну, не зовсім. Тоді смерть була долею Гаррі. А горокракс над усім цим сміявся.

Приглушений звук з іншого боку дверей змусив їх озирнутися, але ніхто з них не здивувався. Близнюки Візлі, мабуть, безрезультатно намагалися скористатися своїми висувними вухами. Дамблдор був зовсім не легковажний. Здавалося, їм обом спала на думку одна й та сама думка, бо очі директора заблищали від сміху.

"Такі вірні товариші у вас є. Вони переживають за друга в будь-яку хвилину. Вони переживають за свого друга в будь-яку хвилину".

Хвилюється? Скоріше хвороблива цікавість.

"Сер", - озвався Гаррі. "Ще раз перепрошую, що турбую вас, але з Еріхом цього літа мені нічого не загрожувало".

"Де ти був, мій хлопчику?"

Якби Гаррі навіть захотів сказати правду, це було б неможливо. Волдеморт зберіг свою таємницю про маєток і скелю посеред моря. Для Гаррі це поки що залишалося таємницею.

"Німеччина", - збрехав Гаррі. "Місцезнаходження секретне. Складна справа з будинком, що належить його родині. Навіть я про це не знаю".

"Так, обережність ніколи не буває зайвою, - зітхнув Дамблдор. "Завжди існує небезпека зради, коли йдеться про важливі таємниці. Але я боюся, що цього разу цікавість візьме гору наді мною. Зрештою, Селвіни були вірні Лорду Волдеморту під час нещодавньої війни....".

"Еріх зовсім не схожий на свою сім'ю".

У блакитних очах Дамблдора поблажливо запливло. "Можливо. Мій хлопчику, тепер моя черга вибачитися за мою минулорічну поведінку. Я... хвилювався. Зв'язок Волдеморта з тобою був невідомою змінною і великим фактором ризику, як ти добре знаєш. Це було нечесно з мого боку, але потреба в анонімності залишалася. Фальшиве видіння Сіріуса довело правильність моєї теорії. І все ж мені цікаво... там, у Міністерстві... чому Волдеморт пішов так рано? Що сталося з тобою і пророцтвом?"

Вони вже говорили про це раніше, коли Гаррі вперше збрехав чоловікові. Тепер знову постало те саме питання. Дамблдор недостатньо йому довіряв. *Чому?*

Гаррі знизав плечима і незворушно витягнув ноги. "Я не знаю. Він і його смертежери з'явилися в кімнаті пророцтв, коли я був готовий забрати кулю. Волдеморт погрожував мені віддати її, і перш ніж у мене з'явилася можливість битися або тікати, прибули Сіріус і Орден. Ми втекли, рука Герміони вислизнула з моєї, і я подумав про найбезпечніше місце, яке я знав..."

"Гоґвортс", - закінчив Дамблдор з легкістю і крихітною дещицею щастя.

"Так.

"Що ж... його мовчанка щодо тебе викликає найбільшу тривогу. Без сумніву, Волдеморт щось замишляє, але я дуже радий, що ти в безпеці і знову з нами. Я маю подякувати твоєму супутнику за те, що він так добре про тебе піклувався".

Ну, хіба це не було б весело?

"Можливо, колись у тебе буде така

можливість." "Я дуже на це сподіваюся."

Вони покинули небезпечну дорогу, на яку вела ця розмова.

* * *

У нічну спеку сон не давав йому спокою. Гаррі не міг заснути, бо в голові крутилися незліченні думки, наче розлючений океан під час шторму. Шторм, що здіймався над ними всіма.

Він це зробив. Він збрехав Альбусу Дамблдору і йому це зійшло з рук. Майже. Довіра між ними вже не була такою, як колись, але Дамблдор не знав правди.
- єдине, що мало значення в кінці кінців. Зв'язок Гаррі з Волдемортом вислизнув від його гострого синього погляду. *Зрада Гаррі.*

Що б сказали його батьки? Чи Сіріус, Рон, Герміона і всі люди в цьому будинку? І чому від цієї думки йому ставало холодно? Гаррі ніби знав, що повинен шкодувати про свої вчинки, але не міг викликати це почуття. Чи винен у цьому горокракс? Частинка його душі, що сховалася в грудях Волдеморта, ближче до серця, тримаючи їх обох живими? А що ж іще?

Тепер це не мало особливого значення, бо Рон хропів у ліжку навпроти, і Гаррі мусив стримуватися, щоб не придушити імбир подушкою. Найстрашнішим було те, що ця думка не приносила задоволення, і те дитинство, яке колись було в ньому. Пальці вчепилися в простирадла, і Гаррі дихав через рот. *Не так, не так, не так. У* нього було дивне бажання розплакатися. Стільки всього сталося, всі ці люди метушилися навколо нього. Шум, брязкіт тарілок і склянок, Дамблдор, і жахливе усвідомлення того, що Волдеморт володіє не лише фрагментом Гарріної душі, але й усією душею. І його серцем теж. Що ви пропонували людям, коли любили їх?

Своє серце чи душу? У будь-якому випадку, Волдеморт володів і тим, і тим.

Рон знову захропів, і Гаррі вийшов з ліжка, а потім з кімнати, не довіряючи собі залишатися там далі.

Він спустився сходами, сподіваючись нікого не розбудити, і найменше - кричущий портрет Вальбурґи Блек. Темряву прогнали за допомогою чарівної палички, і ноги Гаррі заклякли, наче він раптом опинився в холодній воді.

Спогад зруйнував його свідомість.

Гаррі плив у холодній, як лід, воді, його дихання виходило білими клубами і розфарбовувало чорноту, що згущувалася навколо нього. Щось ще холодніше торкнулося його босих ніг з-під води, але Гаррі не злякався. Три ковтки води, і сильні руки лягли на його голі стегна, а перед ним стояв Том Марволо Ріддл, краплі води заплямували його ідеальне обличчя і ковзали по нижній губі, наче сльози. Посмішка, дотик і все.

Видіння Волдеморта зі скелі.

Волдеморт покликав його перед дверима з табличкою: "Не входити *без дозволу Регулуса Арктура Блека", що висів* над порогом. Кімната брата Сіріуса.

Гаррі, природно, увійшов, і його очі наповнилися зеленим і сріблястим - фірмовими кольорами Слізеріна. Вони охоплювали все. Стіни, ліжко і навіть вікна. Над ліжком було розпорошено "*Toujours Pur",* як мовчазне нагадування про те, хто тут жив. Дивлячись на все це, молодший з братів Блек був хлопчиком з плакату Слізеріна. Навіть власний дім Волдеморта був позбавлений кольору. Гаррі незграбно стояв посеред спальні. Що він тут робить посеред ночі? За столом чи біля вікна не сидів Волдеморт, щоб скласти йому компанію. І все ж...

Шепіт розірвав тіні.

Зі столу, де лежала стара газета, на якій жирними літерами було написане ім'я Волдеморта, доносився стогін душі Темного Лорда. Гаррі ледь не вислизнула паличка з його пальців, коли він побачив Волдемортів горокракс, невинно переплетений з іржавим кишеньковим годинником. Гаррі перечепився через власні ноги, поспішаючи дістати його. Дихання, яке вирвалося з його вуст від вигляду золотого медальйона в його руках, було приголомшливим. *Душа Волдеморта не була знищена. Душа Волдеморта була в безпеці.*

Затуливши рота долонею, Гаррі розсміявся. "Я збережу його для тебе", - тихо прошепотів він, притулившись до власної долоні, чомусь сподіваючись, що Волдеморт може почути...

Ніхто не відповів, але справжній медальйон пульсував у його руці, наче *живий.*

* * *

Гаррі майже очікував побачити вродливе обличчя Волдеморта на вокзалі Кінгс-Крос вранці першого вересня. Настільки він скучив за цією людиною, за його душею, за можливістю побачитись.

Але його погляд зустрічався лише з незнайомцями.

В одному з купе поїзда разом з друзями Гаррі намагався не дутися через відсутність Волдеморта. У Темного Лорда було багато справ і ціла війна, яку він мав виграти. До того ж, Гаррі не був дитиною, яка потребує ретельного догляду. Щоб його зустрічали і проводжали з посмішкою і обіймами, якщо це можливо. Принаймні так він казав собі, коли навколо нього гули набридливі розмови. Мерліне, у нього боліла голова - і лише на короткий час її заспокоювало усвідомлення того, що душа Волан-де-Морта спочиває в його серці, наче беззвучна мантра.

"Ти виправив свій зір", - зауважила Джіні, вказуючи жестом на очевидну відсутність окулярів у Гаррі.

Гаррі знизав плечима, розгублено дивлячись у вікно. "Еріху не сподобалися мої

окуляри." "Цей Еріх, схоже, справжній козел."

Очі Гаррі спалахнули, і Герміона мала пристойність штовхнути ліктем забудькуватого Рона Візлі. Тему розмови швидко змінили.

Принаймні вони залишили його в спокої, і за це Гаррі був вдячний. Побачивши Волдеморта в Міністерстві, його друзі, мабуть, подумали, що цей чоловік займає величезну кількість місця в думках Гаррі щогодини, коли він не спить. Вони не зовсім помилялися. Тихими голосами обговорюючи все, що стосувалося Темного Лорда, Гаррі слухав і намагався приховати свою радість. Чи був він колись таким, як ці діти? Звісно, Гаррі теж був підлітком, але горокракс, який він виготовив, здавалося, стався не за кілька тижнів, а за роки...
- назад. Чи так сильно змінився Гаррі за такий короткий час?

Судячи з того, як на нього дивилися однокласники, схоже, що так.

Неважливо.

* * *

Снейп не хотів зустрічатися з ним поглядом на вітальному бенкеті. Гаррі не дуже здивувався, бо новопризначений вчитель Захисту від темних мистецтв був зайнятий доволі тривалою розмовою з Макґонеґел. Щойно подали десерт, і Гаррі відволікся на яблучний пиріг, а точніше, на те, щоб погризти його, а не їсти. Відтоді, як Гаррі створив горокракс, його апетит зменшився. Від їжі та пиття йому ставало холодно. Він їв мінімум і тільки з потреби.

Його друзі та майже всі, крім слизеринців, були знервовані через останні кадрові зміни.

Вони всі знали, що новий вчитель Захисту має з'явитися, так само, як і

в будь-який інший рік, але те, що цю роль виконував Снейп, було несподівано. Так би мовити, несподіванкою. Тим часом вакантне місце вчителя зілля було передано Горацієві Юджину Флакусу Слизорізові - відтепер професорові Слизорізові. Літній чоловік, що сидів за високим столом, потиснув Гаррі недоброзичливо. Принаймні, сподівався Гаррі, зілля не буде таким відстійним, як зі Снейпом.

Гаррі накрила хвиля веселощів від цієї думки. Ніби його справді хвилювали ні зілля, ні той сальний чолов'яга. Він прийшов сюди з планами: повернути Діадему і шпигувати за Дамблдором, а не перейматися дріб'язковими іспитами та домашніми завданнями. До того ж, яку б магію Волдеморт не вважав важливою, Гаррі вже навчив її сам. Наче хтось із цих вчителів міг зрівнятися з Темним Лордом і його неперевершеним інтелектом.

Як тільки стало безпечно, Гаррі пішов, і ноги самі понесли його геть з Великої зали, повз грифіндорські гуртожитки. Йому треба було подумати, подихати свіжим повітрям. Йому потрібна була самотність. І, по правді кажучи, йому потрібен був Волдеморт.

Після кількох хвилин безцільного блукання Гаррі опинився на відкритому балконі висотою майже з Астрономічну вежу, але, на щастя, набагато менш заселеному. З нього також відкривався приголомшливий вид на озеро та шкільний майданчик. Осіннього дня віяв слабкий вітерець, що наповнював Гаррі чимось схожим на умиротворення - відчуття, яке не давало йому спокою відтоді, як він опинився на площі Ґриммаулд. Тепер це відчуття, що пронизувало його до кісток, повернулося. Зрештою, Гоґвортс все ще мав місце в його серці, не кажучи вже про вражаючу картину, що стояла перед його очима. Вода, сонце, вітер... Все це було елементами чарівної країни. Казки, якою можна було розважатися.

Боже, яке б обличчя скорчив Волдеморт на цю думку...

"Ти мені його нагадуєш".

Кришталевий голос налякав Гаррі. Позаду нього плив жіночий привид. Він бачив її вперше. Привиди не були такими чарівними, як раніше, коли він був дитиною не старше одинадцяти років. Тепер вони були просто жахливо мертвими і нудними. Цей не відрізнявся від інших, не кажучи вже про те, що він так легко підкрався до Гаррі. Чи це він випадково переступив межу і вторгся на її територію?

"Перепрошую? Кого я вам нагадую?"

"Красивий чоловік", - мрійливо відповіла мертва жінка, як і Луна. "Він приходив сюди, ставав на тому місці, де зараз стоїш ти, і годинами дивився на озеро. Завжди сам, завжди мовчав... Спочатку". І її голос, і її контури тремтіли. "Якби його обличчя було таким же потворним, як його душа... Ми були б позбавлені стількох трагедій".

Гаррі звузив очі на привида. "Ти скажеш мені, хто ця таємнича особа?" - нетерпляче запитав він. "Ти ж знаєш, що досить дивно приходити до людей, які так розмовляють..."

"Ти так мені його нагадуєш", - незворушно продовжувала вона, зберігаючи дистанцію між ними, наче перебування в безпосередній близькості з Гаррі було неприємним досвідом. Наче *Гаррі був брудним*. "Те, як ти тримаєшся, погляд твоїх очей, те, як ти говориш... І

і ще щось, чого я не можу назвати. Кого, питаєте? Ти добре його знаєш, Гаррі Поттер. Це монстр, який подарував тобі твій шрам."

Волдеморт. Цей привид знав Волдеморта. Знала й о г о досить добре, щоб зневажати. І, звичайно ж, коли Гаррі продовжив розпитувати її, з'явився не хто інший, як кривавий Невіл, з почервонілим від напруги обличчям. Він, мабуть, прибіг сюди. Його очі ковзнули між привидом і Гаррі, і він випустив довгий подих полегшення, коли вона зникла вдалині. Чудово. Незграбний Невіл Лонґботтом зіпсував Гаррі можливість провести цікаву розмову про Волдеморта, а також шанс дізнатися більше про цю жінку, яка образилася на Темного Лорда. Просто чудово.

"Щось сталося?"

Невіл кивнув і повільно підійшов до Гаррі, спираючись передпліччями на перила.

"Ну... мабуть, так", - затнувся Невіл, дивлячись на землю, а не на Гаррі. "Я навіть не впевнений, чи варто це казати, але тримати це в таємниці просто не в моїх силах. До того ж, це й тебе стосується. Дамблдор би зрозумів".

Дамблдор. Тепер Гаррі був заінтригований. "Директор? Що ти маєш на увазі?"

"Ти пам'ятаєш Міністерство, - сказав Невіл. "Пророцтво, *Сам-Знаєш-Кого,* все. Ну... моє літо пройшло так само, як і всі попередні. Бабуся, наш дім, читання, обмін листами з іншими друзями, а потім, як грім серед ясного неба, до нас завітав Дамблдор. Прямо в перший тиждень канікул. Він запитав мене про те, що сталося з Волдемортом. Про пророцтво".

На Гарріному обличчі, мабуть, панував жах.

Не панікуйте, не шокуйтеся, він не міг знати, Дамблдор не міг знати...

"А що з ним?"

Невіл досі не дивився на нього, і Гаррі зрадів цьому.

"Те, що він запитав мене про це, здавалося дивним, адже ви, напевно, вже розмовляли, але я, звісно, сказала правду. Про те, що ви не змогли отримати пророцтво..." *Ні.* "Як прийшов Сам-Знаєш-Хто і ви двоє розмовляли парсельською мовою..." *Ні.* "Про бійку, про те, як ми втекли і розділилися, і про все інше." *Ні. Цього не може бути*. "Але це не важливо. Те, що Дамблдор сказав мені... Він сказав, що О б р а н и й - ц е не Гаррі Поттер, а я. Дамблдор прийшов і сказав мені це, розповів про пророцтво Сибілли Трелоні, про те, як і він, і Ти-Знаєш-Хто повірили, що дитина - це ти, але потім твоя рука не змогла пройти крізь зачаровану стіну, і... це означає, що я - Обраний, і я повинен перемогти *його,* і тепер Дамблдор кличе мене до с е б е в кабінет, показує мені дивні спогади, а я дійсно не можу цього зробити!"

Не панікуйте, не шокуйтеся.

Якби Дамблдор знав усю правду, Гаррі не був би тут. *Але Дамблдор знав, а Волдеморт - ні!*

"І..." нерішуче почав Гаррі. "Я не знаю, як на це реагувати. Тобто... все своє життя я вважав себе Обраним, а тепер ви мені кажете..."

"Я розумію, Гаррі, справді розумію. І я думаю, що це лякає мене більше, ніж коли-небудь лякало тебе".

Дамблдор знав, що Гаррі збрехав, і тепер цей чоловік передав так звану місію Гаррі Невілу, щось на кшталт рюкзака чи чогось подібного. Гаррі вчепився пальцями в перила від гніву й жаху.

"А спогади... ти щось казав про спогади". Тепер він йшов

по мінному полю.

"Так, про якусь сім'ю, яка розмовляла парселтонською мовою. Гадаю, Ґонти... Вони були дуже бідні й брудні. Чиновник міністерства на ім'я Боб Оґден відвідав той занедбаний будинок, щоб розслідувати напад маґлів... Сім'я була нещасною, особливо бідолашна дівчинка з золотим медальйоном. Батько намагався побити її за те, що вона вподобала того маґла, прямо на очах у представника міністерства. Усе було дуже заплутано, перешіптувалися, але я нічого не розуміла. Якби ти був там... ти б зрозумів..."

Недорікуватість, занедбане господарство, дівчина із золотим медальйоном і очима лише на одного маґла...

Ти ж не думав, що я носитиму прізвище мого брудного маглівського батька, - це слова Тома Реддла з другого курсу Гаррі.

Золотий медальйон...

Значить, так і має бути! У цьому є сенс! Для Дамблдора горокракси не були таємницею. У нього були спогади про медальйон на шиї Гаррі! Якби він його побачив...

Душа Волдеморта була у великій небезпеці, а Гаррі застряг у школі, не маючи змоги нічого зробити. Темний Лорд не з'являвся в його свідомості з початку літа, залишивши Гаррі німим, розірвавши їхній зв'язок. *А Дамблдор дізнався про горокракси*. Але не про те, чим вони були, принаймні поки що.

"Мені шкода", - сказав Гаррі, щоб порушити тишу, щоб замаскувати істерику, яка вирувала під ним. "Мені шкода, що на тебе звалили цей тягар".

Він міг це зробити. Поки Невіл тримав його в курсі дій Дамблдора, Гаррі міг це обійти.

"Все гаразд, Гаррі", - поспішив додати інший хлопчик, дивлячись кудись у далечінь. "Це не твоя провина."

Нічого не було гаразд.

Розмова затягнулася надовго, і коли вона нарешті завершилася, Гаррі довелося повільно спускатися незліченними сходами у супроводі Невіла аж до ґрифіндорської вітальні, поводячись так, ніби все було нормально. Так, ніби його серце не стояло в горлі, а **ї х н і** з Волдемортом душі не були в небезпеці.

Розділ 6

Примітки до розділу

бета-версію від дивовижних Vanillaghost

Коли всі вляглися спати, Гаррі скористався плащем-невидимкою і побіг сходами аж до підземель. Дорогою до Снейпових покоїв він нікого не зустрів. Гаррі не знав, що б він робив, якби таке сталося. Як Гаррі міг пояснити свою присутність тут посеред ночі, коли він шукав професора Захисту з усіх людей? Він навіть не знав, як Снейп відреагує на його несподіваний візит.

Слабке серцебиття Волдемортової душі на його грудях насміхалося з усіх його турбот, ніби кажучи, що це не має значення. У них були інші, більш нагальні проблеми, через які можна було втратити сон. Наприклад, **т о й** факт, що *Дамблдор знав*.

Снейп не спав, коли без жодного слова привітав Гаррі у своєму житловому приміщенні. Не треба було нічого казати, щоб зрозуміти, що Гаррі страшенно засмучений його приїздом.

"Мені треба з ним поговорити", - зажадав Гаррі після того, як двері зачинилися і створили ілюзію безпечного простору.

"А мені потрібна відпустка. Яка ймовірність того, що це станеться, скажи мені".

"Це не смішно!" прошипів Гаррі, наближаючись до чоловіка, як ніколи раніше. "Це важливіше, ніж ти можеш собі уявити, і мені потрібно поговорити з ним прямо зараз!

Снейп дивився на нього чорними очима, наче Гаррі був галасливою комахою, що стояла на його шляху. "Поттер, - зітхнув чоловік, страшенно роздратований і водночас *спокійний*. "Якою б н е б у л а твоя терміновість, я не можу забрати тебе з Гоґвортсу так, як вважаю за потрібне. По-перше, Дамблдор помітить ваше зникнення, а по-друге, я не володію знаннями про те, як зв'язатися з Темним Лордом. Він викликає *нас, а не* навпаки. Якщо ти справді у такому відчаї, як кажеш, розкажи мені, в чому проблема, і я обов'язково повідомлю нашого лорда, коли він наступного разу покличе мене до себе".

Чи справді Гаррі виглядав для нього таким дурнем? Незламна обітниця чи ні, але Гаррі не довіряв Снейпу. Цей сальний чоловік смакував страждання Гаррі, як вишукане вино. *Не кажучи вже про те, що він нічого не знав про душу Волдеморта.* Про неї вже знало достатньо сторонніх. Спочатку Дамблдор, а невдовзі й Невіл. Катастрофа повільно підкрадалася.

Гаррі задихався, тримаючи руки у волоссі, вдихаючи і видихаючи, і крокуючи через те, що могло бути лише вітальнею Снейпа. Єдиний стіл у кімнаті стояв на його шляху, і Гаррі мусив боротися з бажанням розтрощити його на шматки. Його гнів скоро вщухне,

але проблема все ще залишалася. Що з ним сталося? Гаррі був такий розлючений, що його гнів палав, як тліючий вогонь. Все було так *неправильно*. Їхні з Волдемортом плани здавалися тепер такими недосяжними... все було зруйновано,

все було зруйновано, а горокракси...! Мерліне, Гаррі треба зберігати спокій. Він може приректи їх обох, якщо продовжуватиме так поводитися. Це мусив бути розкол його душі. Іншого розумного пояснення він не міг знайти. Що ж, або це, або Гаррі божеволів.

"Ні в якому разі. Це між мною і Темним Лордом. Ніхто більше не повинен

знати." Снейп підняв на нього брову. "А лист не допоможе?"

"Ні, я не можу сказати..."

"Дурне дитя, - перебив Снейп. "Я можу повідомити йому, що ти хочеш поговорити, а не про таємниці між вами. Хочеш, я це зроблю?"

Гаррі вивчав його. Логічно було сказати "так". Зрештою, саме тому Волдеморт дав обітницю. Але покладатися на Снейпа... Проте іншого виходу не було.

"Гаразд, лист. Напиши йому листа, але скажи, що це дуже терміново". Гаррі завагався над останньою частиною. "Скажи, що це про *нас*."

Снейп глузував, вже збираючи приладдя, необхідне для листа. Він відштовхнув Гаррі зі свого шляху, щоб дійти до столу. І тут їхні погляди зустрілися. "Тебе обрав Темний Лорд, і тепер ти вважаєш себе особливим. Невеличка порада, Поттер. Ніколи не починай танцювати з чимось безсмертним. Ти можеш померти на ногах".

Як же Гаррі *ненавидів* цього чоловіка. "Гадаю, це ти маєш турбуватися про свою смерть. Зрештою, ми обидва знаємо, хто той, хто дав Незламну обітницю", - жорстоко промовив Гаррі.

"Забирайся геть", - пригрозив Снейп, стиснувши рота в жорстку лінію, ледь не

зламавши перо навпіл. "Залюбки. Тільки не забудьте відправити того листа".

Гаррі був здивований, що його не витягли фізично. Що ж, він зробив усе, що міг, але ця думка не давала йому спокою від жаху, що охопив його.

Як і очікувалося, його сусіди по кімнаті міцно спали, коли він повернувся, і тихенько порився в багажнику в пошуках піжами. Гаррі вчепився пальцями в край чогось гострого, і випустив тоненьке шипіння. *Що за...*? Це була книга. Книга казок. Маґлівська, з гарним малюнком і чорним шрифтом, з обкладинки якої на нього невинно дивилися Красуня *і Чудовисько.* Гаррі затремтіли руки, коли на його обличчі з'явилася посмішка. Між першими кількома сторінками на нього чекав лист.

Гаррі стрибнув на ліжко, зачинив штори і прочитав записку, заховану між сторінками Волдемортового подарунка.

У казках немає нічого щасливого. Лише один урок з них реальний. Ми виживаємо, незважаючи ні на що, незалежно від того, наскільки темними здаються наші ночі. Настільки темними, що ми можемо загубитися в них. Але не роби цього, Гаррі. Виживи. Заради мене, заради нас, і зрозумій, що ти ніколи не буваєш по-справжньому самотнім. Не зі мною.

Він не був підписаний, не те щоб це було потрібно.

Гаррі притиснув аркуш паперу до грудей і провів долонями по Волдемортовому листу. Він знав, як Гаррі буде важко. Самотність...

Темний Лорд зрозумів.

Гаррі посміхнувся від вуха до вуха. Так чи інакше, все було б добре. Снейп попередить Волдеморта, і Темний Лорд знатиме, що робити. Час. Час був справжнім ворогом. Не можна допустити, щоб Невіл дізнався про горокракс, а якщо дізнається... що ж, мало що могла б вирішити смерть.

Колись така думка ніколи б не прийшла йому в голову.

* * *

Зі Слизорогом було легко впоратися, а особливо з допомогою новенького Гарріного підручника з зілля, доповненого корисними інструкціями, надряпаними на куточках сторінок. З фляжкою *Рідкої удачі* в кишені Гаррі пішов за друзями до Захисту, високо піднявши голову і не звертаючи уваги на їхні суперечки. Це трохи дратувало, але, зайшовши до класу Снейпа, вони, на щастя, втихомирилися.

Чоловік був уже там і не зводив з Гаррі жодного погляду. Чи було відправлено листа? Гаррі мав би просто випити з крихітної пляшечки, наповненої Феліксом Феліцісом, і спробувати вибратися з Гоґвортсу самотужки. Він був упевнений, що це буде швидше за все, що Снейп зможе доставити. *Слизоріг*.

"Ти приїдеш до Гоґсміду на ці вихідні, так?" запитала Герміона, коли вони всілися.

Точно. Хогсмід. "Так, мабуть. А що?"

Герміона насупила брови. "Та ні, нічого. Просто хотіла переконатися. Луна і Невіл будуть там, і я хотіла переконатися, що ти теж прийдеш. Ми нікуди не виходили з тих пір, як...
- торік, тож я просто .... хотіла, щоб ми кудись пішли", - закінчила вона тихим голосом, коли Снейп наблизився до них на крок.

Гаррі закотив очі, глянувши на чоловіка. Він уже боявся цього уроку.

Його передбачення справдилося, коли об'єднаний клас Гриффіндору і Слизерину стояв перед обшарпаною шафою, яка слугувала домівкою для клятого Боггарта. *Знову ж таки*, завдяки люб'язності Снейпа з якоїсь ідіотської причини. Гаррі витріщився на чоловіка, коли безсмертна істота торохтіла всередині шафи, і звузив очі, коли одна сумнівна істота за іншою матеріалізувалася перед класом. І так, це був гігантський павук Рона.

Перед ним залишилося лише двоє людей. Клоун і змія. Як буденно. А тепер... тепер Снейп дивився на нього. Чи зробив він це навмисне? З якою метою? Гаррі навіть не знав, якої форми набуде його Боггарт. Точно не дементора? Цей страх давно минув. Його однокласники явно очікували цього або Лорда Волдеморта. Але відповідь прийшла до нього тієї ж миті, коли змія почала змінювати форму.

"Я не..." - встиг вимовити Гаррі, але було вже запізно.

Перед Гаррі став на коліна інший Гаррі, і всі затамували подих. Гаррі не міг відвести очей. Знайома чаша піднеслася до губ Боггарта, і він, як і справжній Гаррі, захлинувся від смаку, коли рідина розлилася по його губах. Несправжній Гаррі робив горокракс на очах у всіх цих людей.

"Що за хуйня?" - закричав хтось ззаду. "Це що, жарт чи що?"

Не було ні чорних тіней, ні вогнедишних драконів, ні блідих вампірів. Лише тремтячий Гаррі з закривавленим ротом, який ковтав людське м'ясо з миски, яку тримав тремтячими руками. Але все було набагато гірше. Кошмар серед білого дня, частиною якого були всі присутні. Його оточували шепоти, деякі голосні, а деякі ні. Гаррі не міг відвести очей, бо паніка невпинно наростала і поглинула його цілком, коли -

Душа Волдеморта пестила його серце. Медальйон зняв страх з його кісток і застукотів у такт його пульсу. Гаррі був у безпеці. *Вони лише бачили. Ніхто не розумів.*

Гаррі пішов зі сцени, звільнивши місце для Невіла, для якого фальшивий Гаррі перевтілився у знайоме обличчя.

Невілль скрикнув, а всі його друзі затамували подих. Снейп зробив крок назад, а Гаррі вступився у величну постать Волдеморта, що домінувала в класі. Погляд Гаррі ковзнув по знайомих рисах обличчя, по вигину губ і по очах, які тепер були замкнені на ньому самому, коли він нахилив голову. Волдеморт теж вивчав Гаррі - ні, *Боггарт* вивчав його... у такий інтимний спосіб, що Гаррі майже нахилився до нього. Але це швидко закінчилося, коли на місці тремтячого Невіла з'явилася білявка зі Слізеріна. Тоді Волдеморт розтанув.

Тиша була оглушливою. Так само, як на другому курсі, коли Гаррі вперше заговорив парселтом перед аудиторією. Погляди були однакові. Частково зі страху, частково зі здивування. Майже ніхто не боявся колишнього красеня, але Гаррі Боґґарт перетворився на самого себе, гидливо блюючи чимось, що викликало огиду. Якби Гаррі не був так наляканий тим, що його таємниця буде викрита, він, можливо, відчув би збентеження. Але ніхто не засміявся, навіть слизеринці. Навіть Драко.

А Снейп... Снейп був живим уособленням рішучості, але його обличчя було позбавлене будь-якого кольору.

Як міг вчитель зілля не впізнати ритуал, якщо він його бачив? Тепер він знав, і Гаррі не міг нічого зробити чи сказати, щоб це зупинити, щоб повернути все назад.

Ці думки крутилися без кінця і краю. Заняття було ще далеко не закінчилося, але Гаррі прийняв рішення. Він вийшов з аудиторії і не озирнувся. Нехай вони дивуються. Нехай говорять.

* * *

У вежі, де колись стояв Волдеморт, Гаррі притиснув медальйон до грудей. *Якби Снейп знав, це не мало б ніякого значення*. Справді. Гаррі міг би цілувати Волдемортові ноги за те.

натхнення поневолити майстра зілля незламною обітницею. Дикунський вчинок Гаррі залишиться в таємниці. Снейп нікому не міг розповісти про свій горокракс. Усе було добре.

Але Боггарт... Зобразити такий образ перед іншими студентами... Що вони про нього думали? До істини було далеко, але людині властиво цікавитися.

І клятий Невіл з Темним Лордом... Снейп був змушений зберігати свої таємниці, але що, якби Невіл так злякався Волдеморта, який матеріалізувався у нього на очах, що розповів про те, що сталося, Дамблдору? *І став свідком того, як Гаррі витріщився на боггарта?* Якщо директор дізнається про фальшивого Волдеморта, що завадить йому самому захотіти побачити спогад? Ховатися більше не доведеться.

Гаррі обмацував нігтями блискучу поверхню медальйона. *Волдеморт вірив у мене, казав* він собі. *Я теж повинен повірити в себе.*

"У своїй бездонній дурості ти вирішив зруйнувати свою душу".

Від крижаного голосу Снейпа Гаррі стиснув горокракс у долоні, а тоді сховав його під сорочку подалі від цікавих очей. Той чоловік, мабуть, стежив за ним чи щось таке. Він вторгся в цей спокійний простір, який несвідомо ділили лише Гаррі та Волдеморт. Гаррі зловив себе на бажанні побачити, як Снейп впаде, поки його тіло не вдариться об землю під їхніми ногами. Стиснувши пальці на перилах, Гаррі не піддався спокусі.

"Моя справа - моя справа", - відповів Гаррі, коли до нього підійшов майстер зілля, вдивляючись у далечінь. Його чорне вбрання м'яко колихалося на вітрі. "Я не зобов'язаний нічого пояснювати, скільки б запитань ви не ставили..."

"Подорослішай, Поттер. Світ не обертається навколо тебе".

Гаррі блиснув очима. "Може, й ні, але Волдеморт точно знає. Тож не забувай, що Темний Лорд робить з тими, хто надто допитливий для власного блага".

Пирхнув. Якби Снейп хотів і далі розпитувати його про горокракс, він вирішив не робити цього.

"Ваш лист надіслано. А поки що намагайтеся поводитися на людях більш пристойно. Лонгботтом був не єдиним, хто бачив, як ти витріщався на його Боггарта. Навчися самодисципліни, Поттер. Наш лорд був би розчарований твоєю поведінкою".

"Ти нічого не знаєш", - захистився Гаррі від гірких слів Снейпа. Відштовхнувшись від перил, він подивився на чоловіка. "Боггарт був *твоєю* дурною ідеєю. Ми вже проходили їх на третьому курсі з Люпином, тож навіщо робити це знову? Навіщо? Ось що я хочу знати. І не думай, що я не помітив твоєї зацікавленості, коли настала моя черга зустрітися зі своїми страхами", - видихнув Гаррі, крокуючи до сходів. "Ти можеш не розголошувати мою таємницю, але що буде з іншими учнями?"

Снейпові вуста застигли в жорсткій лінії. "Ти ставиш під сумнів мою відданість Темному Лорду?"

"Ні. Я сумніваюся у ваших добрих намірах щодо мене".

Вони не повинні битися. Принаймні, не так голосно. Оскільки в палаті немає приватної кімнати, будь-хто допитливий може підслухати... Тоді буде надто пізно для них обох.

Але Снейп його так розлютив! Це він винен у ситуації з Боггартом, а цей мерзотник поводився так, ніби Гаррі говорив нісенітниці. Яке зухвальство! Одне було ясно... Гаррі мусив поговорити з Волдемортом про Снейпа. Що б там не замислив Темний Лорд щодо них, це явно не спрацювало.

Обличчя вчителя зілля застигло в нескінченній насупленій гримасі. "Поттер, - пробурмотів він, дивлячись на нього зверху вниз. "Коли я казав, що маю добрі наміри щодо тебе? Я лише поважаю свою присягу нашому Лорду".

Це була погроза? Снейп нічого не міг йому зробити.

"Побачимо, як ти це зробиш. А зараз я піду. І наступного разу, коли ти вирішиш, що нам треба поговорити, викликати мене до себе в офіс чи ще щось, не вторгайся в мій простір".

Після відходу Гаррі запанувала тиша.

* * *

Наступні тижні були суцільним кошмаром. Не уроки - вони проходили чудово, - а звичайні зустрічі з Невіллом, під час яких хлопчик ділився своїми враженнями від перебування в кабінеті Дамблдора і дивними подіями, що там відбувалися. Якщо в Гаррі й залишилися якісь сумніви, то вони були розвіяні. Невілль побачив молодого Волдеморта, і Гаррі не міг не відчути легкої заздрості. Невіл бачив, як Том Реддл підставляє свого хрещеного батька за вбивство, якого той не скоював, бачив, як він просить щось у Слизорога і отримує відмову. Тепер Невіллів обов'язок полягав у тому, щоб витягти спогад у професора зілля, а голова Гаррі була заповнена планами, як не допустити цього, не викликаючи жодних підозр.

Тепер настали вихідні в Хогсміді .

Виявилося, що Дамблдор все ще був надто параноїком, що Волдеморт викраде Гаррі з села, наповненого учнями Гоґвортсу, навіть з цукерні. Настільки параноїдальний, що призначив двох аврорів - Божевільного Муді та ще одного безіменного хлопця - стежити за Гаррі та його друзями під час їхнього візиту до села. Пильнувати, завжди пильнувати, чи не з'являться ознаки чужої небезпеки.

"Ці хлопці та їхні витрішкуваті погляди мене лякають, - скаржиться Рон за келихом масляного пива у фільмі "*Три мітли*". "Особливо Муді. Він постійно поглядає на двері, наче очікує, що Сам-Знаєш-Хто зайде і замовить випивку".

Рудий засміявся, але Гаррі не знайшов жарту смачним.

Очевидно, Герміона теж. "Рон, вони тут заради безпеки Гаррі. Ми не можемо знати, що можуть замислити смертежери... зрештою, *він* був страшенно тихим після міністерства..."

Рон знизав плечима, а Джіні кивнула на слова Герміони.

"Все ще моторошно".

Це не було моторошно, це було до біса л ю т о . *Аврори*. Один з них стежив за дверима, а інший - за Гаррі. Він проводив час зі своїми друзями, розмовляв, переходив з одного місця в інше, а аврори ходили за ним, як вірні маленькі песики. *І всі витріщалися*. Гаррі ненавидів це. Чи не міг би він хоч на один день побути кимось іншим, а не Хлопчиком, який жив? Кимось, хто міг би робити все, що йому заманеться, без того, щоб люди стежили за кожним його кроком? Кимось, хто не був так зв'язаний, як він.

Останньою краплею стало те, що коли Гаррі вийшов зі столу своїх друзів, за його спиною з'явився молодший з двох аврорів і почав вимагати пояснень. Що ж, їм це не сподобалося.

Гаррі насупився на чоловіка, не намагаючись приховати свого невдоволення. "Гаразд. Ви сидите тут і дивитеся, як я п'ю масляне пиво, тримаючи чарівні палички напоготові, наче Сам-Знаєш-Хто може увірватися в ці двері будь-якої миті", - повторив він попередні слова Рона. "А якщо чесно? Навіть якби він і прийшов, ви двоє не зможете йому протистояти".

Чоловік зблід. "Містере Поттер, з усією повагою, я навряд чи думаю, що

це..." "Як би там не було."

"Містере Поттер, - підкреслив аврор. "Де ви...?

"До ванної, - перебив Гаррі вдруге. "Дамблдор наказав тобі супроводжувати мене й туди?" Він не став чекати на відповідь і вийшов, помітивши при цьому стурбоване обличчя Герміони.

На щастя, його нудне місце призначення було безлюдним.

Гаррі зітхнув і притулився до раковини, дихаючи через ніс. Йому конче потрібно було заспокоїтися, поки він не наробив якоїсь дурниці. Зрадницькі сльози поколювали йому очі, і Гаррі відганяв їх тильною стороною долоні. *Він не буде плакати.* Він не покаже слабкості нікому з них. Він, який розколов свою душу і був настільки близький до безсмертя, що відчував його запах... *Він не плакатиме*.

Але Гаррі так сильно хотів піти, що йому було боляче.

Дамблдор йому не довіряв, Снейп не був тим союзником, яким мав би бути, а звернення по допомогу до клятого Мелфоя не було альтернативою. Гаррі не хотів розчаровувати. Він не був слабким.

Просто... все буде добре. Якось так. Ніхто з цих людей не бажав йому з л а ... Вони були тут за суворим наказом - наглядати за Гаррі.

А Дамблдор... що ж, зважаючи на те, що Гаррі не був мертвий, не лежав замкнений у темній камері в Азкабані чи ще гірше, він припускав, що директор не знав напевно про зміну Гаррі в альянсі. *Принаймні поки що*.

Але все сталося так швидко. Що, як Слизоріг запропонував Невілу цей спогад до того, як Гаррі встиг придумати гарний план? І медальйон... тепер інший хлопчик знав, що він належав матері Тома Редла. *Він знав, як він виглядав*. А ще він бачив горокракс на шиї Гаррі .... Так, було ризиковано постійно носити його з собою, але про те, щоб залишити його в гуртожитку, не могло бути й мови. Гаррі мусив обрати найменше зло.

Він лише хотів би знати всі змінні, які тут задіяні. Все було б простіше, безпечніше. Результат був би зрозумілим. Але він не мав такого розуміння, і дуже сподівався, що Волдеморт має.

Душа чоловіка гула в грудях, і Гаррі провів пальцями по дорогоцінному предмету, що мав серцебиття. "Я впораюся. Мені просто потрібен... час", - прошепотів він тільки для його вух.

Це була правда чи брехня?

Гаррі на мить замислився, чи не помити йому руки, коли в дзеркалі за його спиною з'явилася постать у чорному одязі. Невже аврорам набридло чекати?

"З мене досить", - оголосив Гаррі, проклинаючи себе за те, що говорив вголос з горокраксом раніше. Як багато він підслухав?

"І я боюся, що ми тільки почали".

Гаррі впізнав би цей сталевий голос будь-де.

Волдеморт спостерігав за ним з ледь прихованою забавою, коли Гаррі відійшов від дверей. Це була пародія на зустріч: могутній Волдеморт у цій простенькій ванній кімнаті з білими стінами, білою стелею і білим кольором усюди. Може, це був сон? Все відбувалося одночасно, і це було занадто добре, щоб бути правдою. Але кроки Волдеморта відлунювали, коли він наближався.

Він справжній, вирішив Гаррі.

Дві розбиті душі перебували в одному місці, і Гаррі відчував, як надія і радість вторгаються в його єство, поки він намагався стримати себе, щоб не стрибнути на Темного Лорда. Але привілей вибору отримав Волдеморт, чиї руки розійшлися в непереборному запрошенні, а на обличчі з'явилася зухвала посмішка.

Однозначно реально .

Гаррі ледь чутно зітхнув, коли опинився в обіймах Волдеморта, в міцних руках, що впилися в його стегна, а тепле тіло притиснулося до його власного. *У безпеці, в теплі, вдома.* І цілком задоволений тим, що залишиться там назавжди. Гаррі, звичайно, був би не проти. Його лоб лежав на плечі Темного Лорда, а хвилясті кучері лоскотали щоки. Відчуваючи себе хоробрим, Гаррі провів пальцями по гострих вилицях, а тоді опустився на чорне, як ніч, волосся і ніжно помасажував Волдемортову шкіру голови. Глибокий, задоволений гул відлунював у грудях Гаррі, коли старший чоловік міцно тримав його в обіймах. Це було схоже на обіцянку.

І весь цей час прекрасний і величний Волдеморт обіймав Гаррі так, ніби від цього

залежало його життя.

"Що ти тут робиш?" вигукнув Гаррі, все ще перебуваючи в обіймах Темного Лорда. "Аврори, послані Дамблдором, чекають на тебе зовні і..."

"Заспокойся, душе моя. Ми в безпеці. Щодо того, чому я тут... ти покликала мене, і я прийшов".

Лист.

Гаррі обхопив Волдеморта за шию і вдихнув знайомий запах. Ця присутність, це биття його серця, всі троє... *Троє*. Три, а не два. Він був настільки зачарований раптовою появою Волдеморта, що горокракс вилетів з голови. Цей крихітний уламок Лорда Волдеморта не бажав бути проігнорованим.

Зовсім неохоче Гаррі вивільнився з тих рук і втупився на Волдеморта, висмикуючи з-під сорочки золотий медальйон. Його не лякала мовчанка Темного Лорда, але передчуття залишалося задушливим. Неприродна блідість Волдемортових щік була єдиною ознакою його невіри, чи, як би це сказати... шоку? Руки забрали горокракс з простягнутої руки Гаррі. Обережно, повільними рухами, ніби боячись, що медальйон може зникнути. Сірі очі не відпускали Гаррі ні на мить, і нарешті, коли горокракс опинився в його долоні, Волдеморт випростався ще більше, щоб стати ще більш грізним. Так само, як тоді, коли ти підкинув дров у вогонь, що розгорівся.

Гаррі був зачарований.

"Як?" Пролунало очікуване запитання.

Гаррі розповів Волдеморту все, окрім інциденту з Боггартом Невілла. *Цю таємницю Гаррі волів би тримати при собі*. Чоловік слухав розповідь з гострими очима, будь-яке тепло від їхнього попереднього обміну думками затьмарювалося крижаною цілеспрямованістю.

"Ти казав, що рука Дамблдора здавалася мертвою?" - запитав Темний Лорд, не звертаючи уваги на те, що цей чоловік, вочевидь, знав про його горокракс і тренував кривавого Невіла, як їх знищити.

Гаррі кивнув, крадькома поглядаючи на двері. Скільки часу минуло? Скільки часу до того, як виникнуть питання? Доки Муді чи інший аврор не прийде з розслідуванням? "Так. Він нічого не пояснив, але Снейп допоміг йому з цим..."

"Северус сказав правду".

Горокракс уже був надійно схований у кишеню.

"Ти знав?" запитав Гаррі.

"Так, душа моя. Я знаю багато речей, навіть причину, чому Дамблдор помирає, поки ми говоримо". Волдеморт вторгся в простір Гаррі з палаючими очима. "Перстень, який тобі обіцяли, був захищений маленькими хитрими прокляттями, накладеними не ким іншим, як мною. Його можна було знищити, але Дамблдор заплатив за це ціну. Смерть мене не торкнеться. Але його... За кілька місяців великого Альбуса Дамблдора не стане". Пальці простяглися і майже грайливо постукали Гаррі по підборіддю. "Знову ж таки, наше

колесо крутиться швидше, ніж очікувалося. Позбутися його

рано чи пізно може вимагати дій. І ви хочете покинути це місце, чи я помиляюся?"

"А ти коли-небудь? Так, я хочу піти, але діадема все ще захована в замку. Після того, як я її знайду... думаю, тоді я зможу про все подбати. Але те, що робить Дамблдор... показує Невілу спогади про твоє минуле... це неправильно. Він показав йому твоїх батьків, вечір, коли ти вбив свого батька, візит Слизорога, і хто знає, що ще..."

Гаррі вдивлявся в обличчя Волдеморта, коли той говорив, помічаючи задумливість і спокій. Чи *це була правда? Чи брехня?*

"Ти не збираєшся запитати мене, чому я це зробив?" зажадав Волдеморт, притискаючи Гаррі до себе за підборіддя. "Вбити паразита, чию кров я пив?"

"Проблеми з татком?"

Волдеморт навіть посміхнувся. "Ти не помиляєшся. Цей чоловік залишив мою вагітну матір помирати після того, як вона обдурила його любовним зіллям. Можна з упевненістю сказати, що він не зрадів, коли його син прийшов до нього в гості". Сірі очі блищали навіть у білизні ванної кімнати і робили звуки ззовні ледь чутними. Зовсім інший світ, і Гаррі міг зосередитися лише на чоловікові, що сидів перед ним. "Сімейні проблеми, швидше за все. Тепер це не має значення. Я тут, а вони ні."

Рука на Гарріному підборідді перетворилася на кігті. Гаррі відчув, як Волдеморт втупився в нього, його присутність була майже... *напруженою, бо* Гаррі відчув це через їхній зв'язок. Наступне, що він побачив, - як гарний чоловік перед ним нахмурив брови і нахилився, дихаючи прямо в простір Гаррі. Їхні губи були так близько, повітря важке, і це було насправді. А не вигадка Гаррі. *Волдеморт був досить близько, щоб поцілувати*. Така інтенсивність у цих сірих очах, що прикувала Гаррі до місця без допомоги жодного закляття. Достатньо було його руки і погляду.

Запанувала тривала тиша. Після ще кількох миттєвостей напруженого вдивляння та пальців на підборідді Гаррі, Волдеморт заговорив.

"Ти бажаєш мене."

Надія, жах і ще кілька інших - емоцій, набагато більше, ніж він міг би назвати, - світилися всередині Гаррі, щоб Волдеморт міг їх побачити.

"Я-я хочу. Я хотів і досі хочу тебе", - тихо промовив Гаррі.

Сірі очі спалахнули, і на обличчі Волдеморта з'явився вираз чистої *потреби.* Той самий, який він мав, коли дивився на медальйон. І Темний Лорд все ще бажав говорити. "Ти забув, хто я, моя дорогоцінна душе? Що я змусив тебе зробити?" З його голосу лилася забава.

"Ні, - відповів Гаррі. "Але моя закоханість, здається, ніяк не пройде. І ось ми тут."

Гаррі говорив сміливіше, ніж відчував. Коли Волдемортові нігті ще глибше впилися в його шкіру, Гаррі був готовий якнайкраще.

Губи Темного Лорда накрили його губи, пальці нахилили голову Гаррі в потрібних місцях, надаючи Волдеморту повний доступ до його рота. Назвати це простим поцілунком було б несправедливо. Це було більше схоже на обмін душами. Цей стан цілковитої повноти і палкого бажання водночас... так, ніби вони були максимально близькі, але ніколи не були достатньо близькі. Їхнє бажання було набагато більшим.

І те, як Волдеморт цілував... ніби він відчував смак не лише слини Гаррі і хотів зробити щось більше, ніж просто доторкнутися до губ. Це було схоже на прелюдію до великого вчинку... Вбивства, пожирання... Або ж притискання Гаррі до дзеркала у ванній кімнаті і робити з ним все, що йому заманеться.

Коли старший чоловік підхопив Гаррі у свої сильні руки і поклав його на стійку у ванній, Гаррі інстинктивно вчепився пальцями в м'яке волосся, придушуючи його під долонями. Волдеморт притиснувся до нього своїм зростом і плечима, в його рухах відчувався шалений відчай. *Це відбувалося насправді.* Вони обмінювалися дотиками в тінистому місці, куди міг увійти будь-хто. Включаючи тих авторів, що стежили за Гаррі. Парадоксально, але це приносило страшенне задоволення. Поки вони пильнували Темного Лорда, Темний Лорд зачаровував Гаррі, не відходячи від них навіть на двадцять кроків. *Справді, така зла казка.*

Згадуючи ті історії... Чи розсувала принцеса коли-небудь ноги так, як зараз Гаррі?

"Мій Гаррі. Будь хорошим хлопчиком і розсунь ці ніжки для свого лорда. Заради твоєї душі", - промовив Волдеморт до Гарріних губ, вимовляючи кожне слово болісним ущипком, ніби читаючи Гарріні думки...

Голос Темного Лорда пробіг по його венах, як вогонь. Стогін, що вирвався з рота Волдеморта, був одним з найсолодших звуків, які Гаррі коли-небудь чув. Він смикнув чоловіка за волосся і поцілував його, відкривши свій рот для Волдемортового язика. Гаррі відчув себе маленьким і водночас захищеним. Він задихнувся, коли очевидне збудження чоловіка притиснулося до його власного, і Волдеморт навіть загарчав, прикусивши мочку вуха Гаррі.

Гаррі здригнувся від міцної хватки, і Волдеморт завмер, важке дихання віялом обрушилося на його шию.

"Чому ти..."

"Я хочу поставити тебе на коліна, я хочу трахнути твій гарненький ротик", - прошипів чоловік, дивлячись на Гаррі зверху вниз і важко дихаючи. "Але амулет, який я поклав на двері, повідомляє мені, що хтось прямує сюди. Один з авторів, найімовірніше".

Гаррі тупо кивнув, вперті пальці не відпускали Волдемортове волосся. *Він не хотів, щоб це закінчувалося*! Те, що сказав Волдеморт -

Хоча Волдеморт дивився на нього м'яким поглядом, його руки послабили хватку по обидва боки Гарріного обличчя, і це викликало в нього самовдоволення. "Я мушу йти, душа моя. Але як тільки ти знайдеш мій горокракс, скажи Северусу, щоб він написав листа. Тоді я прийду по тебе, все закінчиться, і ми залишимося тільки вдвох. Обіцяю."

Гаррі заплющив очі на знак згоди. *У поразці.* "Я знаю, що ти це зробиш", - пробурмотів він.

Теплі губи накрили Гаррі чоло, прямо над шрамом. "Не надувайся, душе моя. Довірся моїм обіцянкам, обом. Ми будемо разом, і я буду в твоєму гарненькому ротику". Очі втупилися в нього з радістю. "Скоро побачимося, радість моя".

"Я думав, що я твоя душа, - дражнився Гаррі, відчуваючи наближення

прощання. "І це теж. І багато інших".

Усмішка, яку вони розділили, була схожа на ще одну таємницю. Гаррі хотів попрощатися, але Волдеморт зник саме перед тим, як Муді увірвався до ванної кімнати, уважно оглядаючи Гаррі з ніг до голови та шукаючи ознак небезпеки.

"Поттер... що ти робиш біля раковини?" Аврор, власне, чекав на

відповідь.

Розділ 7

Примітки до розділу

бета-версію від дивовижних Vanillaghost

Лорд Волдеморт скликав своїх послідовників серед ночі. Груди Северуса стиснулися в особливому русі, який тепер асоціювався в нього з тривогою, перш ніж він покинув свої покої, не потурбувавшись повідомити Дамблдора про своє місцезнаходження. Раптове зникнення з р о б и л о б це просто чудово, якби це було вже звичною справою.

Краєм майданчика він дійшов до кінця палати і з'явився там, куди його кликала присутність Волдеморта. Як і в попередні дві зустрічі, Северус опинився в м а є т к у Малфоїв. Це була знайома територія, подумав він, проходячи повз високі залізні ворота, що нагадували Гоґвортс, і потрапляючи всередину особняка. Він піднявся високими сходами і підійшов до подвійних дверей, які вели до зали засідань, куди Северус і увійшов. Як завжди, він прийшов останнім.

Холодні очі Лорда Волдеморта знайшли його з голови обіднього столу. У них не можна було нічого прочитати. Лише відвівши погляд, Северус помітив нову компанію - юнака, чиє тіло плавало над столом, пораненого, якого він одразу впізнав. Це був аврор, який супроводжував Поттера до Гогсміду; напарник Муді, напівкровка на ім'я Ґавейн Робардс, що працював під керівництвом Руфуса Скрімджора. *Що він тут робив?* Вираз обличчя Северуса не змінився, коли він зайняв єдине вільне місце навпроти Нарциси, за два крісла від Темного Лорда і його владної присутності.

З білою паличкою гралися. Це вже само по собі викликало питання. Волан-де-Морт, с х о ж е , б у в у з л о в і с н о - д о б р о м у настрої.

"Дамбльдор?"

Звична параноя простягла свої пазурі всередині Северуса. "Помирає, поки ми говоримо, мілорде. Інакше він, схоже, замінив Поттера на Лонгботтома. Вони збираються в його кабінеті на вихідних, мабуть, для тренувань".

Тишу розбурхало кілька сміхів, найгучніший з них - Беллатріс. Здавалося, цей звук розбудив Робардса від дрімоти, в яку він був занурений, оскільки чоловік бився в невидимих кайданах, не маючи голосу, щоб покликати на допомогу.

"Оооо... невже маленький Поттер так швидко втратив свою цінність?" шаленіла сестра Нарциса. "Щоб його замінили на нікчемного бабусиного синочка?" Вона знову зареготала, тільки цього разу вона була єдиною, хто це зробив. Голос Беллатриси стих, коли вона подивилася на Лорда Волдеморта.

Звужені очі зустрілися з її поглядом. Запала тиша і напруга, єдиною рухомою річчю в кімнаті був нещасний Робардс і його жалюгідна доля. Більшість навіть не зрозуміла, що сталося, але Северус зрозумів.

Темного Лорда розлютило необережне зауваження Беллатриси щодо Поттера. Северус не міг не здивуватися, *чому,* але потім згадав про одержимість Волдеморта хлопчиком. *Знайдіть Поттера і приведіть його до мене. Знайди його, знайди, знайди.* Він згадав, як одного дощового ранку вони сиділи в його будинку, ділилися таємницями. Якби Беллатриса продовжувала сміятися, вона могла б з таким же успіхом приєднатися до аврора. Обидва в польоті. Обидва скоро помруть.

"Северус... ти знайомий з нашим гостем. Чи я

помиляюся?" Цього разу Беллатріс, схоже, вдалося

уникнути образи.

З його боку очікувалася відповідь. Словами не передати, як сильно він хотів, щоб його залишили в спокої... З усіх людей і звірів, з якими Северус мав нещастя зустрічатися в житті, Лорд Волдеморт був, безумовно, найстрашнішим. *Найогиднішим*. Вродливе обличчя не пропонувало ніякої допомоги, ніщо не допомагало. У нього були очі хижака, і рот теж. *Тим краще, щоб розірвати тебе на шматки, - додав* голос. *Неквапливо*.

"Ви маєте рацію, мілорд. Ґоуейн Робардс. Аврор."

"Аврор", - повторив Волдеморт з радістю і водночас з огидою. "Ще одна мураха, яка чекає, щоб її розчавили. Беллатрісо, ти знаєш, яка провина у цієї мурашки?"

Жінка помітно напружилася, відчуваючи пастку через пряме звернення до неї, тоді як Северус здогадувався, до чого це призведе. Білосніжні брови Люциуса були насуплені, явно збентежені запитанням.

"Він... він брудний напівкровка?" - спробувала вона хрипким голосом.

Мерліне... якщо Беллатріса не замовкне...

"Ні, Белла. Вгадай ще раз."

"Він - він любитель бруду, брудний..."

"Ні, Белла. *Ще раз*", - продиктував Темний Лорд з холодними сірими очима.

Нарешті чорнява жінка зробила розумну річ і низько нахилила голову, перш ніж з її вуст злетіло ще одне слово. "Прошу вибачення, мілорде. Я... я не знаю."

Волдеморт, здавалося, тільки й чекав на цю недолугу нагоду. "Тоді я вас просвічу", - сказав він і відсунув своє крісло назад, а потім повільними, цілеспрямованими рухами обійшов навколо столу. Рухи мали на меті нагнати страху, і це змусило всіх насторожитися. "Здається, ви, як і багато інших моїх послідовників, припустилися серйозної помилки. Ви можете запитати, в чому вона полягає? Я запитую вас... Невже слова вашого Господа мають для вас таке мале значення?"

Голови повернулися на запитання, але панувала тиша.

"Я глибоко засмучений. Що я тобі казав про Гаррі Поттера? Про хлопчика, з якого ви знущалися в моїй присутності? Він мій, кожен його сантиметр, від пальців ніг до пасма волосся.
- Він має тонке волосся, що немов шовк просочується крізь мої пальці - *Моє*. Тож кажу вам... все, що належить Лорду Волдеморту, є дорогоцінним, святим, освяченим. Гаррі Поттер понад усе. І все ж ви спрямовуєте свої злісні слова на мого хлопчика..." Гострі очі звернулися до Белли. "І намагаєшся зіпсувати нашу зустріч". Погляд перемістився на аврора. "Ніколи більше".

Возз'єднання. Це означало, що Темний Лорд ступив у Гоґсмід і Поттер зустрівся з ним. Через листа, що його надіслав Северус. По правді кажучи, він ні на мить не сумнівався, що Волдеморт справді влаштує зустріч через примху хлопчика. Але чудовисько це зробило. Бо Поттер попросив його про це. *Сила - ось* слово, яке спало йому на думку. Цікавий новий розвиток подій. Але нещаслива зустріч також означала, що Темний Лорд знав про те, що Северус знав про існування горокракса Поттера. Але незважаючи на це, Незламної обітниці було б достатньо. Якщо коли-небудь доведеться пояснювати фіаско з боґартом, що ж, обман був другою натурою для Северуса після всіх цих років.

З роздумів його вирвав гучний *удар*. Руки Северуса, що лежали на столі, відсахнулися, коли аврор упав. Закляття, що тримало його тіло в повітрі, **припинилося** ... і Робардс незабаром зустріне свою смерть.

"Ніхто не торкається Гаррі Поттера, окрім мене", - прошипів від жаху чоловік. "Це моє останнє попередження. В іншому випадку, тримай очі широко відкритими, щоб стати свідком... *покарання*".

Чари, що примушували мовчати, розвіялися. Але негайних тортур не було, лише витягнута постать мовчазної Нагіні, що сповзала на обідній стіл. Потім шепіт Волдеморта, і величезна змія роззявила пащу, в якій на неї чекала смерть. Потім вона вдарила. Багато хто здригнувся і зблід, але ніхто не наважився відвести погляд, коли Нагіні проковтнула Робардса цілком, починаючи з його ніг. Дикі крики відлунювали в кожному куточку кімнати, наче підсилені магією.

Справді покарання.

Лорд Волдеморт виглядав переможцем, спостерігаючи за різаниною. Образ якого не зник, коли Северус наступного разу моргнув.

* * *

Щоразу, коли Гаррі шукав медальйон, його пальці тепер мандрували до губів. Вони обоє знали Лорда Волдеморта. Бо *Волдеморт поцілував його!* Він ув'язнив Гаррі в своїх обіймах і змусив його відчути палке бажання, що ховалося під шкірою Темного Лорда. Це... це не був вигадливий сон. Це було насправді. Гаррі вперто стискав пальцями губи. Спогад приходив і йшов, затримуючись у куточках його свідомості і змушуючи його втратити себе в дитячому щасті. Це було найбільше, що він відчував відтоді, як створив свій горокракс. Навіть Рон зауважив його підозріло гарний настрій під час сніданку.

"Друже... ніхто не має права бути таким щасливим так рано вранці. Якби Снейп зламав шию, спускаючись Великими сходами, я б ще зрозумів, але він все ще сидить за професорським столом, тож..."

Герміона і Джіні теж дивилися на нього з цікавістю, не звертаючи уваги на кумедну ілюстрацію Рона.

"Еріх надіслав мені листа. Я проведу Різдво з ним", - оголосив Гаррі з неприхованою гордістю.

Снейп передав запрошення зі своєю фірмовою насмішкою. Ну... не зовсім запрошення, більше схоже на прокламацію. Гаррі було повідомлено, що він має повернутися до будинку Темного Лорда на зимові канікули, і це його дуже влаштовувало. Гаррі не хотів більше гаяти часу. Він хотів Волдеморта, він хотів пригод, він хотів поцілунків у їхній бібліотеці, притиснутись губами до шкіри і відчути на собі погляд Темного Лорда. Він хотів їхніх розмов і навіть іноді жорстоких насмішок цього чоловіка. Гаррі жадав усього цього. Тільки не школи.

"Ти не збираєшся повертатися до Сіріуса?" запитала Герміона, несхвально

дивлячись на нього. "Ну... ні... У нас з Еріхом є плани.

Волдеморт завжди мав якийсь план.

Тим часом у Гаррі залишалися власні турботи - про діадему та Невіла. Принаймні, новий кривавий Обранець зазнав лише невдачі у своєму прагненні отримати дорогоцінну пам'ять Слизорога. Але це мало втішало. Це були перегони проти часу. Навіть якби професор зілля продовжував відмовлятися, Дамблдор врешті-решт діяв би. Ставки були надто високі, щоб не діяти. А потім... Що потім? Нічого не було зрозуміло. Гаррі не знав, що було в пам'яті, але, судячи з реакції Волдеморта на їхню зустріч у ванній, це було щось недобре.

А ще була діадема... її найкраще забрати перед самим Різдвом. У день від'їзду, якщо це можливо. Із золотим медальйоном було легше, бо це був медальйон; Гаррі міг носити його під шкільною мантією. Завжди з ним, завжди в безпеці. Але діадема... він точно не міг розгулювати по Гоґвортсу з нею на голові! А про те, щоб залишити її в гуртожитку, не могло бути й мови. Її магія пульсувала, і не мине багато часу, як прокинеться цікавість, і люди подивляться.

Гаррі роздратовано пирхнув. Якби ж то старий професор втік з Гоґвортсу. Але шанси на те, що це станеться, були мізерні. Але може... може, якби Слизоріг помер...

Гаррі стиснув кубок у своїх руках, а його очі кинулися до Великого столу. Професор сміявся, ні про що не турбуючись. Якби він зник, ніхто б не побачив його спогадів. Дамблдор міг би щось запідозрити, але не знав би, скільки там було горокраксів Волдеморта. А Невілл... так званий Обраний був би ще більш розгубленим. Він не знав би, що робити з тією мізерною інформацією, яку надав директор у відчайдушній спробі знищити Темного Лорда і Гаррі. Темний Лорд зробив би

в їхніх серцях домівкою. Вони будуть боятися. А як інакше? Наосліп боротися з безжальним ворогом, який приведе їх лише до загибелі.

Але вбити Слизоріг?

Чи зможе Гаррі знову накласти закляття? Зруйнувати життя невинної людини?

Невинний. У Гаррі в горлі закипів сміх. Чи був хтось справді невинний? Хіба це мало якесь значення? Життя було боротьбою. Один проти всіх, він і Волдеморт проти всього світу. На що тільки не піде Темний Лорд, щоб захистити їх? Відповідь була б такою ж для Гаррі. Бо, зрештою, що доброго зробили для нього інші? Волдеморт був єдиним винятком.

Так, Гаррі *міг* убити Слизорога. Це мало вищу мету, і це не було безглузде вбивство, як убивство інших монстрів. Гаррі був кращим за них.

Навколо нього гули розмови, а Гаррі відвів погляд від професора і втупився на свої руки. Жодного тремтіння, жодної реакції. До горокракса він і гадки не мав, що здатен на таке. Що одного дня він настільки цінуватиме своє життя, що зможе снідати, плануючи вбивство. Крім усього іншого.

Про високого чоловіка з жорстоким виразом обличчя, який хвилював Гаррі лише одним поглядом.

Гаррі... Гаррі змінився. У людей були роки і роки, щоб вирости і навчитися жити з собою. Так само, як кістки з часом зростаються і склеюються. Деякі ламаються лише для того, щоб незабаром зростися. Але Гаррі... Гаррі був незмінним до самої душі, а потім дещо... Він перетворився. Іншим. *Вищим*. Як ці діти могли зрозуміти? Як вони могли збагнути біль, такий сильний, що змивав їх з лиця землі? Тисне камінням на дно твого сумління, доки навіть твоє ім'я не потьмяніє? І тільки тоді вижити, розплющити очі і жити! Хто ще зміг би все це витримати, а потім встати на тремтячі ноги і піти далі? Ніхто. Абсолютно ніхто.

Ніхто не знав, що таке справжній біль. Але він і Волдеморт знали. І Гаррі був тут,

щоб - "Гаррі!"

Герміона кричала. Її очі були круглі й прикипіли до нього, але не тільки її; всі мешканці Великої зали дивилися на нього. Але чому? О... вони дивилися не лише на нього. Погляд Гаррі ковзнув повз келих, що стояв перед його очима, і побачив, що його уламки розбилися, а гарбузовий сік заляпав стіл і долоні Гаррі. Результат спалаху магії.

Вони всі дивилися. Учні, Слизоріг, Снейп, Дамблдор.

"Буває", - посміхнувся Гаррі друзям і полагодив зламані частини одним рухом зап'ястя. "Я, мабуть, думав про Волдеморта".

Його посмішка не була відповіддю.

* * *

Незважаючи на те, що говорили шепіт і людські фантазії, Альбус Дамблдор не знаходив задоволення ні в тому, щоб перед ним схилялися, ні в тому, щоб бути об'єктом ледь прихованого благоговіння. Це було не в його природі. Але він давно зрозумів, що людей нелегко схилити на свій бік. Нехай дивляться, вони не зробили нічого поганого. Принаймні йому.

Так чи інакше, його присутність у Ґрінґотсі не залишилася непоміченою того дня близько полудня, коли незліченні погляди прикипіли до його потилиці, коли його супроводжували до кабінету Головного Ґобліна. Це були погляди, сповнені або захоплення, або обурення, але нічого середнього. Це була любов або ненависть. Він не мав іншого вибору, окрім як прийняти їх обох.

Тільки гобліни були іншими. З їхнього боку Альбус не мав жодного інтересу. Не більше, ніж будь-який інший клієнт і те, що вони мали в кишенях.

"Містере Дамблдор, - привітався гоблін, не гаючи часу на розпитування про мету свого візиту, - ми розглянули ваше прохання, але, на жаль, мадам Блек не зможе відкрити сховище нікому. "Ми розглянули ваше прохання, але, незважаючи на наслідки, які ви спричинили для нашого суспільства, боюся, що сховище мадам Блек не відкриється нікому, крім неї. Правила дуже чіткі, і у нас є репутація, якої ми повинні дотримуватися. Відповідь залишається "ні".

Альбус стримано зітхнув. Він, звісно, передбачав такий результат. Але саме приватної зустрічі з Головним Гобліном він і прагнув. Всі важливі справи вирішувалися за таких обставин, і це, мабуть, найголовніша справа в історії.

"Я розумію і поважаю вашу політику, - додав Альбус, кивнувши головою. "Але в тому сховищі є предмет, який містить ключ до знищення Лорда Волдеморта. Я не прошу входити до сховища. Навіть не прошу забрати цю річ із собою. Достатньо буде просто провести з ним кілька хвилин у вашій присутності. І ваша допомога ніколи не буде забута".

Перламутрово-чорні очі кліпали, а жилаві руки з'єднувалися над білим пергаментом.

"Здається, ми потрапили в комунікаційну помилку, яка потребує негайного виправлення. Дозвольте мені це зробити. Хто переможе в цій дрібній війні, для нас не має великого значення. Будете ви чи Темний Лорд... *обидва* потребують наших послуг. І надалі потребуватимуть. Бачиш... у золота немає моралі. І я і моя сім'я не будемо брати участь у цій справі. Ми просто... спостерігатимемо і чекатимемо, доки все вщухне. А тепер, будь ласка, поставте себе на моє місце. Якби Темний Лорд переміг, що, на вашу думку, він зробив би з тими, хто змовився його знищити?"

"Якщо ти принесеш мені чашу, він не доживе до того часу, коли зможе помститися".

"Це ти так кажеш. Але слова залишаються словами. Ви можете говорити правду, а можете й ні... мене це мало цікавить. І ви забуваєте найголовніше: наша політика однакова для всіх наших клієнтів. Нас не цікавить, що вони вкрали, вбили чи

зґвалтували за межами цих стін. Нас цікавить лише їхнє золото. А тепер, якщо це все... нас чекає ще одна зустріч, а мій день вже розписаний по хвилинах".

Дотримуючись свого слова, Альбус захоплювався їхньою відданістю та трудовою етикою. Проте його це обурювало. Його завдання було б легшим. Завдання *Невіла було б* легшим. Тепер у хлопчика був ще один горокракс серед невідомо скількох інших, які треба було знайти і знищити. А Горацій все одно не розкривав спогад.

Ситуація продовжувала закручуватися по спіралі *вниз, вниз, вниз,* і щоразу, коли Альбус сподівався на краще, його чекав черговий сюрприз. Він знав, що Горацій ніколи не розкриє йому своїх таємниць, але Невіллу вже давно слід було б завоювати його довіру. Але він приходив і йшов з однією і тією ж відповіддю "*Ні",* і далека частина Альбуса знала, що інший хлопець вже мав би досягти успіху.

Гаррі.

Якби тільки йому можна було довіряти. Наскільки глибоко хлопець був залучений у все це, залишалося загадкою, але Альбус не сумнівався, що між ним і Томом існує зв'язок. Занадто багато було збігів, щоб цього не було. Від його зникнення в Міністерстві, а потім у Дурслів, до таємничого коханця, загадкових слів Северуса, існування обітниці, а потім білого туману, що захищав Гаррі від його думок. *Уся ця брехня*. І, звичайно ж, блискучі очі Гаррі, які більше не мали оправи, що приховувала їхній зелений відтінок. Так, Том занурив свої пазурі глибоко в душу хлопця. Альбус знав про це відтоді, як прийшов на зустріч до Сіріуса. Йому було сумно бачити, як щось таке чисте розривається на шматки. Тепер, коли Гаррі дивився йому в очі, він безсоромно брехав.

І Альбус безнадійно стояв у цьому охайному кабінеті, не маючи змоги нічого зробити. Безнадійно стояв і нічого не міг зробити, окрім як стояти.

"Невже я ніяк не можу переконати вас у протилежному? Нема чим

торгуватися?" "Ні, містере Дамбльдор. Гарного дня."

Ну, були й інші способи. Навіть Грінготтс мав слабкість. Хтось із необхідними навичками та відважним духом міг зробити це. Звичайно, це було важко, але не неможливо.

"І вам доброго дня".

Альбус ще не встиг дійти до дверей, як до кабінету увійшов наступний клієнт. Без жодних запитань, без стуку і, вочевидь, без жодних манер.

Тоді він побачив, що це був Том Ріддл, одягнений у все чорне, з намальованою на обличчі посмішкою, на якій також не було написано жодного здивування. Лише зловтіха. Насміхаючись, Лорд Волдеморт підійшов ближче. "Дамблдор", - пролунав його голос, набагато холодніший, ніж Дамблдор пам'ятав, а в очах Волдеморта палала жорстокість. "Я б сказав, що ця зустріч була приємною, але, з іншого боку, немає сенсу обманювати нікчемних людей".

"Том. Бачу, ти як завжди владний. І вік не зробив тебе мудрішим."

Головний Гоблін спостерігав за ними, як вони спостерігали один

за одним.

Лорд Волдеморт з обличчям Тома Реддла наблизився до Дамблдора на кілька сантиметрів, аж поки не здійнявся над ним. Розслаблені плечі, високо підняте підборіддя, чорне, як ніч, волосся відкинуте назад від його симетричного обличчя. Лише гострий вигин його рота давав змогу зрозуміти, як він відреагував на зауваження Альбуса, і його гордість подвоїлася. І падіння теж.

"А ти все ще борсаєшся у своєму нікчемному існуванні. Але Дамбльдор... не хвилюйся. Я прийшов сюди не для того, щоб викликати тебе на дуель, і не для того, щоб вбивати. Важлива справа вимагала моєї негайної уваги." Уваги, яку Том тоді сильно зосередив на Головному Гобліні. "Дякую за вірну службу". Гоблін кивнув на Темного Лорда. "Беллатриса Лестрейндж чекає на вас перед своїм сховищем. Ви маєте повернути одну дорогоцінну річ".

Все нижче і нижче вона опускалася. Альбус зітхнув, пальці його здорової руки боліли за чарівною паличкою, за можливістю покласти край цьому божевіллю. Але це була дурна думка. Том і гоблін дивилися на нього.

"Ніхто не буде махати тут своїми чарівними паличками. Бо якщо ви це зробите..."

"Можливо, ми більше ніколи сюди не повернемося", - сказав його колишній учень, який завжди був готовий запропонувати свою допомогу. "Я знаю."

"Саме так, - схвалив Головний Гоблін, перш ніж вийти з кабінету, залишивши двох чарівників мовчки чекати.

Як тільки двері зачинилися, Том без жодних зусиль збільшив гоблінське крісло, перш ніж сісти на н ь о г о . Такий марнославний хлопчисько.

Альбус приєднався до нього і, як і очікувалося, заговорив не першим. Відтоді, як він востаннє бачив Лорда Волдеморта, багато чого змінилося, але, здавалося, задоволення від того, що він почув власний голос, переважало.

"Могутній Альбус Дамблдор, готовий забруднити руки і порушити закон... щоб вкрасти чужий скарб". На його губах грала дитяча посмішка. "Трагедія в тому, що мені ніхто не повірить. Який сором. І ох.... скільки задоволення я знаходжу в тому, щоб сказати: "*Я ж тобі казав*".

Том був у піднесеному настрої. А чому б йому не бути? Гаррі був під його впливом, шанси у цій війні були на його користь, а один з його хтозна-скільки горокраксів був лише на відстані кількох подихів від нього. Альбус теж мусив посміхнутися, хоч і похмуро.

"Що ти відчуваєш?" - запитав Том майже лагідно. "Знати, що всі твої зусилля марні? Що я переможу, і ніхто не бачитиме кінця. Навіть ти, Дамблдоре".

"Ти маєш рацію, Томе. Ми справді нічого не важимо у великій схемі речей, не в порівнянні з тобою. І все ж... знову, незважаючи на твою геніальність, ти не розумієш дечого: нас багато, а тебе - ні. Поодинці ми безсилі. Але разом ми здатні здійснити навіть найнеймовірніше. Навіть проти могутнього Темного Володаря, який в в а ж а є себе непереможним".

При згадці про його ім'я з'являлася насмішка. "О, ніхто не повинен бути зупинений у спробі. Звірів треба карати, щоб вони навчилися поводитися добре, і я, як милосердний Господь, зобов'язуюся це зробити. Але пам'ятай, Дамбльдоре. Моя сила - не ілюзія."

"Я ніколи не припускав, що це так. Зрештою, ти б не зайшов так далеко, якби це було так. Юний Гаррі ніколи б не підставив свою шию заради тебе".

Усмішка зникла, і обличчя Тома перетворилося на чисте полотно, так що не можна було визначити, що він думає, а що ні. Чи був він наляканий? Чи йому було байдуже, що Альбус знає про Гарріні союзи? Знайоме обличчя нічого не виражало і могло б сказати все, що завгодно. Проте Лорд Волдеморт на мить замовк.

"Гаррі Поттер", - нарешті вимовив Том це ім'я. "Невже хлопчик так швидко втратив для вас свою цінність?"

Альбус не міг не помітити, як Темний Лорд танцював навколо цієї теми. І справді, його горокракс.

"Не було. Але він - той, хто загубився".

"У нього є я", - насміхався Том. "Гаррі Поттер мій".

"А ти, мабуть, його?" додав Альбус, розважившись, закидаючи наживку. "Ти справді сподіваєшся, що я повірю у твою нібито відданість?"

Волдеморт взяв його, а за мить виплюнув: "Не думай, що знаєш про нас усе. Про мене і Гаррі. Гаррі і я. Ми належимо одне одному. Твої дурні уявлення не мають значення", - гордо похвалився він. "Жоден розум ніколи не зрозуміє. Ніхто, крім нас".

Щось у голові Альбуса клацнуло. Слова "*ми належимо одне одному"* з вуст самого Лорда Волдеморта. *Ми, а* не *я*. Мелодія змінилася, і закружляв танець. Том подарував йому те, чого він хотів, сам того не усвідомлюючи. А вираз обличчя Северуса, існування Незламної обітниці мовчання... все стало на свої місця. Спершу Альбус вважав, що смертельна обітниця сталася для того, щоб змусити шпигуна мовчати про союз Гаррі. Як нерозумно - Том ніколи б не зв'язав себе такими дрібницями. Ні, ставки були набагато вищі. *Ми, ми, ми*. Не одна людина, а двоє. Що могло бути настільки важливим для Лорда Волдеморта, що він взяв у цьому безпосередню участь? Гаррі... щось про Гаррі, але не про горокракс.

Горокракс.

Том був поглинений своїм безсмертям. Але людський горокракс, що прив'язав його до цього світу, смердів смертю. Смертю. Поразкою. Звичайно, він не змушував Гаррі робити -

Огида струснула Альбуса так, що він з усіх сил намагався зберегти спокійний вираз обличчя. Світло розуміння осяяло його думки. Як сильно змінився Гаррі, як мало він їсть, як, здавалося, лише терпить присутність друзів... яким древнім він здавався, дивлячись у далечінь. Як тепер нічого не було там, де колись було все. Альбус моргнув на Тома, жовч підступила до горла. Цей чоловік... цей чоловік був справжнім чудовиськом, якому не було порятунку. Знищити маленького Гаррі таким чином... Він

міг пробачити Тому багато злочинів, але не цей.

Гаррі, маленький згорток на руках, дитина з зеленими очима, сповненими доброти та відваги... тепер порожній. Тепер убивця.

А Том... Том, який володів цією особливою здатністю псувати все, до чого торкався, раптом посміхнувся, стоячи на місці. Ніби щось відчув. Мабуть, Беллатриса повернула його горокракс.

Блискучі очі знайшли його. "Піклуйся про свого Обранця, Дамблдоре. А ще краще - сховайся і не марнуй більше життів. Наступного разу я більше не відмовлятиму тобі у твоїх проханнях... але не соромся спробувати заплатити за це. Ось що буває, коли пхаєш *руки в чужі* справи. До побачення."

Сіра рука Альбуса пульсувала, коли Том, не озираючись, вийшов з кабінету. Нехай собі забирає свої образи і свою самовпевненість. Альбус мав дещо безмежно цінніше. Знання.

* * *

Півдня, поки Волдеморт не повернувся.

З неба падав сніг, вкриваючи землю білосніжним покровом. Різдво було не за горами, і всі діти, яких прихистив великий замок, гуділи від нетерпіння, щоб нарешті повернутися додому. До своїх близьких, до всього знайомого, до теплих обіймів і тихих днів. Коли іспити закінчилися, коридори Гоґвортсу наповнилися людьми, які снували з одного місця в інше, вирішуючи незавершені справи перед від'їздом на наступні кілька тижнів. Шкільна робота, прощання з друзями чи просто насолода від останніх годин, проведених під дахом Гоґвортсу.

Тільки Гаррі не насолоджувався своїм оточенням, не відвідував сусідів по кімнаті і тому подібне. Натомість він двічі з трьох разів прокрокував перед гобеленом Барнабаса Бармі, коли з-за рогу з'явився не хто інший, як Дамблдор. Гаррі завмер, широко розплющивши очі, з серцем у горлі, не бачачи нічого, окрім стіни, що відділяла дорогоцінну душу Волдеморта від його рук. Багряна мантія директора ковзнула по підлозі, збираючи пил і Гарріні прокльони. *Будь він проклятий, будь він проклятий, будь він проклятий!*

"Доброго ранку, сер."

"Доброго ранку, Гаррі. Який приємний збіг обставин. Я саме думав про зустріч з тобою, але, здається, доля прихильна до цього старого. Мій хлопчику, ходімо зі мною."

Гаррі палав, коли йшов поруч з Дамблдором, кожен крок віддаляючи його від душі Волдеморта, в той час як його власна душа боліла.

"Щось не так?" - запитав він.

"Не більше, ніж зазвичай", - відповів директор школи. "Гаррі... ти прислухаєшся до моєї поради ще раз? Цього Різдва... їдь до Сіріуса. До своєї сім'ї."

Звідки Дамблдор дізнався про його плани втечі з передбачуваним коханцем, Гаррі не розумів.

"Вибачте, сер. У нас з Еріхом є плани."

Між ними запанувала тиша, і Гаррі зрозумів, що старий супроводжує його назад до ґрифіндорської вежі. Цікаві погляди учнів стежили за ними, все аналізуючи. Гаррі з усіх сил намагався зберегти приємний вираз обличчя. *Прокляття, прокляття, п р о к л я т т я !* Час спливав, а разом з ним спливав і шанс врятувати душу Волдеморта. А Дамблдор усе ще говорив!

"Соромно, Гаррі. Соромно. Але я не наполягатиму, бо твоє рішення вже прийнято".

Жоден сум у його голосі не міг змусити Гаррі відчути себе винним перед ним. Він не зважав на Дамблдорові примхи та його неприродне бажання знати про Гаррі все. З ким він був, де був і навіть що їв. Гаррі було на це начхати. Важливим був лише його план, який зараз був зруйнований. Волдеморт розраховував на нього, а Гаррі... Гаррі був по-королівськи розчарований.

"Виходь, хлопче", - сказав Дамблдор одного разу на вході до загальної кімнати Гриффіндору. "Ти ж не хочеш запізнитися на поїзд".

"Звичайно, сер. Щасливих свят."

"І тобі щасливих свят, Гаррі. Бережи себе."

Гаррі побіг би назад до гобелена, але Дамблдор залишався на своєму місці біля вітальні з блиском в очах, поки Гаррі не увійшов. Ймовірність того, що старий залишиться поруч, і час, що спливав, були проти нього. Він не міг повернутися по діадему. Гаррі поринув у розпач, дивлячись на одного нещасного першокурсника, який випадково зіткнувся з ним по дорозі до чоловічого гуртожитку.

"Рухайся", - наказав він.

Нічого не йшло добре. Нічого!

Розділ 8

Примітки до розділу

бета-версію від дивовижних Vanillaghost

В очах Гаррі не було жодної живої душі, окрім Волдеморта, який чекав на пероні. Голова чоловіка була злегка нахилена, губи кривила зухвала посмішка, яка розвеселилася, коли Гаррі наблизився до нього. Нереально, але не сон. Не вигадка Гарріного розуму. *Волдеморт справді був тут.*

Гаррі подав руку, і в ту ж мить знайома обстановка бібліотеки Темного Лорда змінилася на вокзал Кінгс-Крос, коли вони з'явилися. Тиша перемогла шум, і шкільний портфель Гаррі опустився вниз, коли він піднявся. Волдеморт підхопив Гаррі з землі, крутячи хлопчика на руках. Звичка с т а в а л а звичкою, однією з найприємніших. Ось так Гаррі знову опинився вдома, і тягар на його грудях втратив свою попередню вагу. Вони танули, коли Гаррі сміявся, коли його кружляли навколо себе. Це було інтимно, дотик був чудовим і зовсім близьким до щастя.

"Ми так близькі до перемоги", - пробурмотів Волдеморт, наполовину читаючи його думки, коли поклав Гаррі на землю і вхопив його вже розтулені губи своїми. Його поцілунки були такими ніжними, що здавалося, ніби Гаррі ось-ось розплачеться в його обіймах. Так не схожими на той час у ванній, коли все навколо здавалося похмурим і безпорадним. Коли вони не мали часу. Але зараз пальці перебирали скуйовджене волосся біля основи його черепа, пестячи і водночас утримуючи його на місці. Волдеморт хотів більшого... Гаррі хотів більшого, але...

Він відсахнувся, і Волдеморт загарчав, притискаючи Гаррі до своїх грудей.

"Я облажався", - задихаючись, зізнався Гаррі у вигин його шиї.

На якусь долю миті хватка на його тілі посилилася, і все затихло. Чи буде покарання? Слова? Гаррі напружився, перебираючи в уяві похмурі можливості, але Волдеморт лише зчепив їхні пальці і підвів до подушки, на якій вони сиділи.

"Скажи мені."

Сталевий голос обіцяв небезпеку, але Гаррі зустрівся з ним поглядом і заговорив. Волдеморт слухав, стиснувши губи, а пальці ледь не розчавили Гаррі власні. Потім він д о т о р к н у в с я д о д о л о н і , н і б и в и б а ч а ю ч и с ь за заподіяну шкоду. Але холод у його погляді застиг надовго. Потім **н а с т а л а** черга Гаррі слухати розповідь Волдеморта.

"Мені дуже шкода", - промовив Гаррі після тривалої мовчанки і витріщених очей. "Я повинен був..."

"Мав би? Можливо. Але, зрештою, ти міг би нічого не робити". Незважаючи на свої слова, Волдеморт *був* розлючений, його постава закам'яніла, і жодні добрі слова не могли його заспокоїти.

різниця. "Тож старий дурень знає... Я лише дивуюся, чому він відпустив тебе, знаючи, що ти повернешся до мене".

"Він щось замишляє, - зітхнув Гаррі, коли опинився подалі від небезпеки, і відкинувся назад, щоб повернутись у бік Волдеморта. "Ти змусив Беллатрісу забрати свій горокракс прямо в нього з-під носа. Він, мабуть, уже зовсім зневірився. А тепер Дамблдор має достатньо інформації, щоб заарештувати мене, але нічого не робить... Це безглуздо".

"Не нам." Волдеморт смикнув його на ноги. "Я скажу це лише раз, тож слухай уважно, бо я відмовляюся чути будь-які вибачення. Вина лежить на Дамблдорі і тільки на Дамблдорі. Діадема чекала багато років. Зачекає ще трохи. Після повернення до Хогвортсу ти в і з ь м е ш її і покинеш замок. Вранці, після уроків, в темряві ночі... Мені все одно. Ось так просто". Довгий палець провів по щоці Гаррі, викликавши на його губах чарівну посмішку. "Сподіваюся, подорож була досить приємною. Немає часу на спогади. Нам т р е б а в і д в і д а т и о д н о г о спільного знайомого".

"Знову?"

Від спогадів про те, що сталося після відвідин будинку Снейпа, по спині пробігли

мурашки. "Я вірю, що тобі сподобається ця, душе моя".

Гаррі вирішив вірити, що так і буде.

* * *

"Давай, Гаррі, не соромся. Ми нікого не грабуємо."

"Сором'язливий? Я? Ти вже давно з мене це викрутив", - відповів Гаррі, переступаючи з ноги на ногу, поки вони не дійшли до вітальні Слизоріга, відвернувшись від тьмяного світла коридору.

Звідкись із будинку долинув гучний стукіт, і Волдеморт пішов сісти біля вікна, а Гаррі зайнявся тим, що уважно розглядав незліченні картини, які прикрашали кімнату. Коли з однієї з них на нього дивилося його власне обличчя, Гаррі підняв її і простягнув рамку, щоб Темний Лорд міг роздивитися. У відповідь Гаррі з'явилася весела посмішка, яка розплилася в кімнаті, коли таця з чаєм і печивом розбилася об ноги Слизорога. Як той чоловік не впав від серцевого нападу, Гаррі не знав. Жовтий колір його обличчя ще більше зблід, коли він став свідком того, що Лорд Волдеморт і Гаррі Поттер з'явилися в його домі, у плоті і крові.

"Сідайте, професоре, - наказав Волдеморт, коли Слизоріг злякано відступив на крок назад, а круглі очі знову і знову перебігали з Темного Лорда на Гаррі. Як у здобичі перед хижаком. Хоч він і слабак, але скільки ударів він відчув? Один? *Два*? "Так, на дивані, дуже добре. Бачу, ви збираєте картини моєї душі. Ви нам лестите."

Погляд старого опустився на фотографію Гаррі, а потім перевівся на його обличчя. *Тепер був ще один, хто знав цю таємницю.* Він знав про горокракс і жахався від того, що знав про нього. Смерть тепер була даністю, бо Волдеморт, за його власними словами, переконався в цьому.

"Така байдужість у моїй компанії. А я думала, що я ваша улюблена учениця, навіть після стількох років ....". Сірі очі драматично вдивлялися у світлини. "Чи ти десь заховала одну з моїх таємниць? Ходімо шукати?"

"Ні - я - я зберіг твої секрети! Усі!" Слизоріг раптом забелькотів, голос піднімався панічним крещендо, а погляд не міг відвести від імпозантної постаті Волдеморта у вікні. *Не наважуючись*. "Ти мусиш знати, що я знала! Стільки років, навіть коли *він* приходив просити! І не раз! Безрезультатно... стільки часу минуло, а я нічого не сказала, ти ж знаєш. Ні слова, ніколи, я..."

"Я знаю. Інакше чому ти досі живий?"

Слизоріг зблід, а Волдеморт зробив крок уперед. "Я знаю про твою відданість. І я більш ніж обізнаний зі способами Дамблдора. Але старий тарган у своїх майбутніх підступах піде далі чесних засобів. Повз слова і прохання, навіть, і перейде прямо до спогадів. Тож, у певному сенсі, я твердо переконаний, що ти будеш у мене в боргу за це".

Волдеморт витягнув свою чарівну паличку швидше, ніж професор свою. Напівлиса голова з глухим стуком вдарилася об зелену подушку, коли Темний Лорд беззвучно застосував свої чари.

* * *

"Я думав, що ти вб'єш його, а не будеш морочитися зі стиранням його спогадів", - зізнався Гаррі, коли вони прогулювалися безіменним селом після їхньої зустрічі. Ну, не безіменним, воно повинно було мати назву, як і будь-яке інше. Просто Гаррі про нього не знав.

"Так, це була б наймудріша альтернатива. Мертві тримають свої таємниці при собі, і дуже жорстоко. Але так само, як я був улюбленим учнем Горація, так само, схоже, і я залишився прихильним до нього. Зрештою... він ніколи не говорив про мої таємниці".

Гаррі спіткнувся на місці. "То ти кажеш, що був добрим?" Як Волдеморт міг *бути добрим*? Як він міг піклуватися про щось після того, як виготовив не один горокракс? Як таке взагалі можливо? Гаррі не розумів. Піти на невиправданий ризик - це одне, але піти на ризик як простий наслідок твого співчуття до нього чи неї....

"Так, душа моя. Я був."

"Я не розумію. Ти не повинен був. Це не так працює."

У світлі вуличного ліхтаря Волдеморт схопив його за передпліччя, змушуючи Гаррі

повернутися до нього обличчям якраз тоді, коли з темного неба почав спускатися сніг. І якою дивною була ця мить...

Голова Гаррі переповнена питаннями, тіло тремтить від холоду, а Волдеморт... *Том...* єдиний якір, що утримує його на місці. З білими сніжинками у темному волоссі та блискучими очима, він здавався чимось набагато більшим, ніж просто людина. І він був ним - вони обоє були ним зараз.

"Що ти хочеш сказати? Я маю проникнути в твій розум, щоб дізнатися?" запитав Волдеморт, але чомусь це прозвучало більше як погроза. *Наскільки це було б простіше.* Але Темний Лорд ненавидів *легкість,* тож Гаррі заговорив, отримуючи величезне задоволення від того, як тепло розходилося від місця, де Волдемортові пальці торкалися його шкіри під рукавами Гарріного піджака.

"Ти казав, що був добрим, коли змусив Слизоріг забути. *Добрий*. Але я не можу бути добрим ні до кого, крім тебе. Відтоді, як я виготовив горокракс. Зі мною щось не так?"

"Доброта - це не обов'язково емоція, щось, що зачіпає за живе. Те, що ми відчуваємо одне до одного". Волдеморт нахилився до Гаррі, сніг падав між їхніми губами. "Доброта може бути задоволенням, потребою запропонувати щось за свої послуги. Але... не треба брехати - навіть *ми* чимось захоплюємося. Не любимо, але цінуємо. Речі, інформацію, живих істот... навіть цю погоду".

Як міг Волдеморт сказати, що вони не можуть кохати, коли Гаррі так хотів до нього доторкнутися? Догоджати йому? Віддавати йому все, що в його силах? Яке ім'я мала ця емоція, окрім любові? "То... зі мною все гаразд?" - ось що злетіло з його вуст натомість.

Волдеморт відповів на його запитання ледь помітною посмішкою. "Ти - моя душа, і ти не можеш бути нічим іншим, окрім як досконалим". Тоді Темний Лорд поцілував його, як у тій бездоганній білій казці, наполегливо і тепло. Однією рукою він все ще тримав Гаррі за волосся, а іншою пронизував його волосся, зуби кусали його губи, не даючи йому відкрити рота. Коли Гаррі це зробив, тепло змінилося печінням. Холод зник. Навіть неприємне відчуття Привида не роз'єднало їхні роти, і коли це нарешті сталося, за мить після того, Гаррі був приголомшений руїнами кімнати, в якій вони раптом опинилися.

Навколо них були вибиті вікна і розбиті стелі, з яких сніг невпинно **опускався** на меблі, розбиту підлогу і навіть на їхні голови. Це була прекрасна картина, що ожила із забутого сну, і Гаррі ще більше притиснувся до Волдеморта, відчуваючи, як його дихання лоскоче йому обличчя.

"Куди ви нас привезли? Що це за місце?"

"Будинок, де жив той мерзенний магл. Ти не пам'ятаєш?" Гаррі похитав головою. "А, то ти не пам'ятаєш. Нічого, я поясню. Багато років тому я вбив свого батька прямо тут, у цій кімнаті. І його батьків. Це було безболісно і зроблено однією фразою. Того разу я теж був добрим." Його хватка на Гарріному тілі посилилася до нестерпного болю, і Гаррі насупився, не вирішивши, чи мудро ще говорити. Але чи був він коли-небудь мудрим?

"Ти робиш мені боляче."

Пальці на його оголеному передпліччі занурилися глибше. "Ти теж зробив мені боляче", - зізнався Волдеморт.

Звинувачення на деякий час змусило Гаррі втратити дар мови, він намагався вкласти ці слова в раціональний контекст. "Я не розумію. Що я тобі зробив?" Поки Гаррі говорив, Темний Лорд підвів його до вкритого пилом дивану, на якому він сидів, перш ніж посадити Гаррі собі на коліна. Гаррі ледве втримав рівновагу, його руки впали на широкі плечі чоловіка і так і залишилися там, впиваючись нігтями в його тонке пальто. Дві пари очей не відпускали одне одного, незважаючи на повітря небезпеки і те, що стало холодніше.

"Що ти зробив? Дуже багато, особливо останнім часом. Але я не хочу про це говорити. Ти сам винен, хоча часом я відмовлявся вважати це своєю провиною". Пальці його правої руки піднялися, щоб погладити Гаррі по щоці, від чого по спині Гаррі пробіг дрож і він мимоволі вигнувся, аж поки міцний захват за стегно не звалив його назад до ніг Волдеморта. Темний Лорд посміхнувся, ніби дізнавшись якусь таємницю. "Ти змусив мене прив'язатися до тебе, ось у чому ти винен. І не тільки через те, що ми обмінялися душами, і навіть не через твою важливість по відношенню до Дамблдора. Ні, ти змусив мене прив'язатися до *тебе*. За час, проведений у моєму домі, ти досяг цього, а потім пішов, залишивши мене на самоті. Наодинці з моїми думками, мені не вистачало твоєї присутності навіть у ті моменти, коли я не повинен був. Коли я їв, коли я читав, коли я катував і коли я вбивав".

Чи то Гаррі нахилився, чи то Волдеморт підняв підборіддя... це не мало особливого значення. Поцілунок залишався поцілунком. І який це був поцілунок! Гаррі був упевнений, що саме цей чоловік має бути власником його губів. Вони надто добре прилягали одне до одного, язик ковзав по зубах, а зуби - по губах. З легеньким укусом тут і там, щоб не забути, кому він пропонує себе. Наче Гаррі міг забути! Те, що вони робили одне з одним, розбивало будь-які попередні уявлення про близькість. Це було набагато більше.

Їхні погляди

зустрілися і

затрималися.

"Вставай".

Наказ був таким же важким, як і погляд Волдеморта, але Гаррі зробив те, що йому було наказано, і навіть більше. Роздягання не було в попередній інструкції, але коли він це зробив, то не почув жодних нарікань. Волдеморт також підвівся і став позаду Гаррі, лише на дюйм подавшись уперед, майже торкаючись, але не зовсім. Спина Гаррі ледь торкалася його грудей - єдиного джерела тепла в цій зимовій кімнаті. Його пальці на ногах замерзли, але дихання залишалося важким, а внизу живота вирувало хвилювання. Гаррі не міг розгледіти обличчя чоловіка, але міг би посперечатися на свою паличку, що на ньому була переможна посмішка Волдеморта. Але в цю гру могли грати лише двоє.

"Мені нахилитися, мій пане?"

Задоволення від цього різкого вдиху було чудовим, а незручність від бурмотіння цих слів змивало бажання - його, так, але здебільшого Волдеморта. Воно було відчутним так,

як не повинно бути можливим.

"Обережно, не посковзнися від цього тремтіння, - п р о м о в и в Темний Лорд тоном, сповненим злоби. Нігті впилися в плоть Гарріного стегна. "Відсунь стегна назад, як гарний хлопчик".

Дихання покинуло Гарріні легені, і він впав лобом на розбиту подушку, а по шкірі побігли мурашки. Губи Волдеморта знайшли шкіру на його шиї і впивалися в неї знову і знову, аж поки Гаррі не відчув, що в цій руїні будинку з вибитими стінами і вікнами не стало вистачати повітря. Руки Темного Лорда міцніше стиснули його стегна, і Гаррі не потребував магії, щоб зрозуміти, що ці знаки надовго закарбуються в його шкірі. Не дочекавшись відповіді, він розвернувся і погнався за Волдемортовими губами. З його рота виривалися стогони і зітхання, а через деякий час він відчув, що вони торкаються один до одного шкірою. *Магія*. Потім, коли Темний Лорд розсунув щоки, Гаррі затремтів, а пальці зачепилися за запилений і згнилий матеріал. *Це відбувалося насправді*. Лорд Волдеморт збирався його трахнути.

Гаррі говорив, поки ще міг. "Я ніколи..." "О,

Гаррі. Ти справді думав, що я не знатиму?"

Вологість, що притулилася до Гарріного входу, змусила його задихнутися. Це було надто багато, щоб відчути все одразу... Спочатку злий язик Волдеморта занурився в нього, потім палець, потім два. Щільно заплющивши очі, Гаррі впав уперед і лежав, ошалілий від блаженства, запізніло усвідомлюючи, що кінчив просто на пальцях Темного Лорда ще до того, як той встиг додати третій.

У кімнаті запанувала тиша, яку спочатку порушували лише нерівні штани Гаррі.

"Ти справді створена для мене, *люба", - промовив* Волан-де-Морт, і це слово просочилося непристойністю. "Розстав ноги ширше і зроби глибокий вдих". Він тримав Гаррі нерухомо, коли входив у нього. "Скажи, коли мені рухатися."

Голос Гаррі був розбитий. "Зараз", - тільки й зміг вимовити він згодом, відчуваючи, як по шкірі повзають мурашки від відчуття неймовірної ситості.

І тоді Темний Лорд увійшов у нього, спочатку на руках і колінах, а потім на спині. З розтуленими губами і сірими очима, сповненими бажання, він притиснув Гаррі до себе щосили. Поклавши передпліччя по обидва боки Гарріної голови, Волдеморт різко смикнув його стегнами. Коли цей чоловік опинився між Гарріними ногами, жодні двері вже не були зачинені. І, ніби знаючи про його думки, Темний Лорд просунувся так глибоко, як тільки міг, і зупинився на місці, катуючи їх обох і доводячи, що Гаррі був правий. Губи цілувалися, очі дивилися, і це було надто тихо, надто багато, надто інтимно. Не було ніякої брехні, ніякого вдавання, лише Волдеморт дивився на нього з такою емоцією, що Гаррі аж серце забилося в грудях.

Гаррі витягнув шию, і їхні губи знову зустрілися. Поцілунок був повільним і чуттєвим, чорне волосся Волдеморта наче чорнило торкалося Гарріних пальців. Волдеморт застогнав йому в рот, і Гаррі зрозумів, що кохає цього чоловіка понад усе на світі. І що, незважаючи на його попередні слова, Волдеморт теж любив його. Інакше чому б він так дивився на Гаррі?

Ніби Гаррі справді був його обранцем.

* * *

Гра Альбуса ставала надто ризикованою. Хлопець Лонґботтомів виявився гіршим за Поттера, зрадником *і* дурнем. Северус хихикнув. Якими ж могутніми рятівниками благословив їх всесвіт. І все ж Альбус продовжував читати спогади Темного Лорда, сподіваючись, що хлопчик знатиме, що робити після неминучої смерті Альбуса. З першим хлопчиком у нього нічого не вийшло, то чому з цим буде краще?

Такими були його думки, коли він прибув за адресою, яку Альбус повідомив йому кілька хвилин тому. Забутий будинок у забутому містечку, який повністю суперечив тому, що Северус очікував від Горація Слизорога. З іншого боку, якщо Темний Лорд переслідує тебе, то можна було очікувати, що ти не захочеш жити в кричущому палаці.

Северус увійшов до будинку без стуку. Він очікував напруженої розмови між трьома: Горацієм, Альбусом і хлопчиком Лонгботтомом. На чергову невдалу с п р о б у здобути специфічний спогад. Але натомість Северуса зустрів Горацій, що спав у своєму кріслі, з чарівною паличкою Альбуса біля скроні. У каміні поруч мирно горіли поліна. Директор був насуплений, працюючи, його сива рука злегка тремтіла і відкидала довгі тіні на стіну.

"Усі спогади про ту зустріч з Томом зникли", - нарешті зітхнув Альбус, відійшовши трохи далі від непритомного чоловіка.

"Що ти зробив?"

"Він посміхався, вітаючи мене, як у старі часи. Я прийшов, щоб зробити останній заклик до совісті Горація, щоб виторгувати пам'ять будь-якими способами. Яке ж було моє здивування, коли він щиро не розумів, про що я говорю".

Майстер зілля не виглядав постраждалим. Горацій відпочивав, тихо сопів, не помічаючи присутності гостей. Оберіг пам'яті. Мабуть, так і було. Накладений надзвичайно могутньою людиною, якщо навіть Альбус не зміг знайти жодного сліду реальності, що залишився після нього. Северус **з н а в** лише одного, хто так само вправно володів мистецтвом магії, як і він. Але чи дозволив би Темний Лорд залишити старого професора в живих? Северус поділяв Альбусові побоювання.

"Це був Том. У мене немає жодних сумнівів, що це був він". Блакитні очі мандрували затишною вітальнею, від меблів до розвішаних фотографій, маленьких трофеїв, зібраних за багато років. "Я не можу повністю зрозуміти його мотивацію, але принаймні ми знаємо дві речі. Том дедалі більше відчайдушно намагається поховати свої таємниці..."

"А другий?" нетерпляче запитав Северус.

"Цього разу в нього була компанія.

Простеживши за Альбусом, Северус побачив його. З усіх рамок лише та, на я к і й Поттер гордо тримав підборіддя, була не на своєму місці. Пилюка вкрила його звичне місце, і Северус зціпив зуби, бо кинути прокляття на кляте зображення було б неприйнятним у цій компанії. Поттер насмішкувато і абсолютно зухвало посміхався в камеру, його зелені очі, обрамлені темними віями, раз у раз кліпали.

Прокляте дитя супроводжувало Темного Лорда. Знову. Хоч за цим і стояла якась причина, але Северус починав її підозрювати. Одержимість сама по собі не могла пояснити, чому Гаррі з'явився разом з ним. Темний Лорд хотів цього хлопця, і тепер він його отримав, до того ж цілком добровільно. Вони обоє, мабуть, були щасливі останні кілька годин. Разом, плетучи змови, руйнуючи чужі долі. Безтурботні. Невже Темний Лорд не відпускав Поттера навіть тут? Згадка про їхній візит до його будинку спливла на поверхню, і Северус змушений був побороти дрож. Між ними було щось гниле, щось більше, ніж горокракс, і гірше, ніж одержимість божевільного тримати Поттера в своїх лабетах.

Міцно стуливши губи, Северус думав тільки про себе. Але Альбус, звісно, бачив. Хоча й не питав. Замість цього директор зайнявся тим, що левітував Горація до ліжка, ймовірно, одночасно вигадуючи нові плани.

"Спроби Лонгботтома щойно втратили сенс. А Темний Лорд став сильнішим. *А Поттер небезпечнішим.*

"Ніхто не перемагає щоразу, Северусе", - пролунав лагідний голос Альбуса, коли він махнув їм рукою, щоб вони йшли геть. "Навіть Том... навіть Гаррі."

Йшлося не про перемогу. Йшлося про життя і смерть, і вони з Альбусом були на боці тих, хто програв. Та все ж... дивніші речі траплялися і з гіршими людьми. Северус зрозумів, що може працювати з цим, дивлячись на сніжинки, які зникали, торкаючись землі, щоб ніколи більше не злетіти.

Надія формувалася на його очах.

Розділ 9

Примітки до розділу

бета-версію від дивовижних Vanillaghost

Вперше за довгий час Гаррі прокинувся в легкому настрої. Навіть у стані щастя, якщо він наважиться це так назвати. Спогади неквапливо заповзали в безлюдні куточки його свідомості з кожним свідомим подихом, і всі вони були пов'язані з однією єдиною істотою...

Вольдеморт.

Вимогливі губи Волдеморта на його губах, інша половина його душі всередині нього. Єдиний, у найпрактичнішому сенсі цього слова...

Гаррі був приголомшений.

Тоді, як непроханий гість, холод виявив свою присутність. Він оточував кожну річ, яку тільки можна було оточити, і Гаррі дійшов висновку, що не відчуває більшої частини свого оголеного тіла, особливо ніг, аж до пальців на ногах. Незважаючи на оніміння, паніка не з'явилася. Гаррі знав, де він і з ким він. Тіло Волдеморта, що прилипло до нього, давало і відповіді, і необхідне тепло. Єдине тепло, під ним, там, де всюди була лише крига. Гаррі очікував прокинутися вдома, в одному з їхніх ліжок, а не тут, на цьому брудному дивані, можливо, на тому самому місці, де Волдеморт убив рештки його родини.

М'яке дихання на його шкірі змусило Гаррі обережно покласти голову на груди чоловіка, щоб розгледіти його обличчя. Але саме тоді дихати стало важко. Волдеморт був такий гарний, з розкуйовдженими чорними кучерями і трохи розтуленими губами. Гаррі міг дивитися на нього вічно, дивитися на те, як здіймаються і опускаються його груди, уявляючи, як він засипає їх поцілунками. Чи дозволив би це Волдеморт? Чи вітав би він це?

Сплячий Волдеморт не був схожий на Темного Лорда. Він навіть не був с х о ж и й н а жахливу постать Волан-де-Морта. У ту мить Гаррі був у сильних обіймах Тома, слухав його серцебиття, вже передчуваючи і фантазуючи про наступний раз, коли вони будуть разом. Тому що другий раз мав бути. Просто мусив бути. Але спершу їм треба було лише поговорити.

Що взагалі робили нормальні люди, коли прокидалися з коханим після першої ночі разом? Гаррі ніхто про це не розповідав. Він також не дивився жодного романтичного

фільму, а тим паче книжок на цю тему. То що ж було робити? Спробувати ще раз заснути? Можливо...

Але його погляд ковзнув по спокійних рисах Волдеморта, до його вуст. Як приємно й інтимно - і, чесно кажучи, це честь - бачити, як Темний Лорд демонструє таку оголену вразливість. Гаррі не втримався від спокуси і почав обводити пальцями безформні форми на оголеному тілі чоловіка, по шкірі та кістках. Тіло Гаррі охопив дрож; як же це було правильно! Не завдаючи собі шкоди, Гаррі зручно вмостився над серцем *Тома.* Нове улюблене місце росло на ньому. Перед ним розгорталася картина їхнього спільного життя. Нескінченне, наповнене ліжками, глибокими розмовами і зухвалими зауваженнями, що межували з образами. Гаррі зловив себе на тому, що посміхається цій фантазії.

"Я чую твої думки".

І голос, і рух під Гаррі застали його зненацька. "Можеш?" - запитав він невпевнено, коли пальці занурилися в його волосся, щоб утримати його на місці.

Волдеморт хмикнув, і Гаррі здалося, що це був його голос. "Фігурально висловлюючись... Хоча, якщо хочете, можна й так..."

Розваги були таким же гарним способом розпочати день, як і будь-який інший. А Гаррі ще кілька хвилин тому боявся цієї розмови. Як по-дитячому. Для них мовчання ніколи не було незручним. Вона була наповнена гострими поглядами, допитливими очима, зарозумілими посмішками та іноді слідами жорстокості. Решта була вже не мовчанням.

Навіть незважаючи на безіменний тягар на серці, їхня мовчанка була прекрасною. Тож, роблячи те, що потрібно було зробити, Гаррі глибоко вдихнув і висловив свій страх.

"Хто ми зараз?"

Він підвівся, відкинувшись назад, щоб зазирнути Волдемортові в обличчя.

Нахиливши голову, чоловік також розглядав його. "Вам обов'язково шукати ім'я? Це справді така необхідність? Це допомагає тобі краще спати вночі?" Він продовжував, не чекаючи відповіді. "Партнери, друзі, коханці... Щоб відповісти на ваше запитання, гадаю, ми - це все".

Один одному залишилося

недомовленим. "І ти хочеш, щоб

так продовжувалося..."

"Якби не було інакше, я б не стала займатися нашою чудовою діяльністю".

Гаррі нічого не міг вдіяти з усмішкою, що прослизнула на його губи. "Це добре. Чудово. Я теж цього хочу."

Волдеморт підштовхнув себе догори, пальці стискали щоки Гаррі. Як дитину, як ляльку, як усе, чим хотів його бачити Темний Лорд. "Знаєш... Здається, я не дотримав свого слова минулої ночі... Ми не можемо цього допустити. Це руйнує мою бездоганну репутацію". Очі, наче бритви, розглядали Гаррі, пальці постукували в куточку рота в ритмі, який чув тільки він. "*Ми будемо разом, і я буду в твоєму гарненькому ротику*".

Пауза, що затяглася.

супроводжував усмішкою, від чого холод посилював тремтіння в Гаррі по спині. "*Радість* моя, душа моя. Тож, мій Гаррі, будь хорошим хлопчиком і ставай на коліна".

Гаррі перехопило подих. Він моргнув від самовдоволення, яке викликав Волдеморт. Більше, ніж самовдоволення; провокація і бажання, коли він чекав неминучого. Обидва знали, що Гаррі підкориться. І коли його коліна вдарилися об підлогу, а очі не відривалися від Темного Лорда, Гаррі відчув, як його шлунок згорнувся в клубок. Яким би сліпим він не був у такій ситуації, він не хотів розчаровувати.

Але в його погляді не було розчарування. Лише нерівне дихання, що змінювало ритм з кожним рухом Гарріних пальців по стегнах Волдеморта. Здавалося, він був багатообіцяючим учнем. Ставлю на хитрість Темного Лорда, що навчить його всього.

"Просіть і отримаєте", - люб'язно запропонував чоловік своїм сірим поглядом,

сповненим насмішки. "Або я можу просто залишити тебе отак", - дражнився Гаррі,

не маючи на увазі жодного слова.

Волдеморт читав його, як відкриту книгу, але його рука, що тримала Гаррі за волосся, ставала все сильнішою, а їхні губи зближувалися.

"*Або* ти можеш відкрити рота."

Гаррі, звісно, відкрив.

* * *

Того вечора Гаррі мав узяти участь у своєму першому зібранні смертежерів. Рано чи пізно це мало статися, хоча він волів би цілий день пролежати в ліжку з Волдемортом - особливо зараз.
- в їхньому маєтку. Там не було холоду і пилу. Зрештою, це був дім, і якщо Гаррі вигукував ім'я Темного Лорда надто голосно і домашні ельфи чули, то принаймні ці крихітні створіння ніколи не піднімали цю тему. А ім'я... іноді це був Волдеморт, іноді *Том*. Обидва імена тільки підстьобували хлопця, але особливо останнє. Коли *Том* проходив повз Гарріні губи, поштовхи ставали ще глибшими, а їхні роти розлучалися довше. Гаррі вирішив приберегти ім'я з трьох літер для таких моментів. Можливо, колись він зробить це за інших обставин.

Було 15 грудня, а за стінами продовжував падати сніг. Якби Гаррі не боявся холоду, він би сам попросився на вулицю і навіть зліпив би сніговика. Тож його небажання, коли Волдеморт смикнув його на ноги, можна було зрозуміти, якщо врахувати, що він говорив про людину на *вулиці в* таку жахливу погоду.

"Назовні".

"Так, Гаррі. Виходь. Ходімо, у мене для тебе сюрприз".

Гаррі здався і вирішив не коментувати їхній невдалий вибір одягу для цієї події. Без пальта і належного взуття Волдеморт вивів його на *вулицю*. Не в сад, до якого Гаррі звик, а в обхід будинку і вниз по засніжених сходах.

В кінці його не чекала зима. Немов скляна куля, місце перед його очима було з іншого світу, світу, сповненого весни. Прозора вода озера виблискувала, як запрошення, а трава, на яку вони ступили, пропонувала гідну конкуренцію.

"Моє королівство для вашого задоволення", - гордо заявив Волдеморт.

Гаррі кинувся в обійми чоловіка, і вони качалися по траві, як діти. Іноді трахалися, іноді ні. Це не мало ніякого значення, Гаррі був щасливий у будь-якому випадку. І цей Волдеморт, який частіше посміхався і підтискав Гаррі під себе, цілуючи в шкіру шиї і не відпускаючи, як би Гаррі не сміявся і не благав його припинити... Цей Волдеморт теж був чудовим. Гаррі любив його так само, як любив жорстокого Темного Лорда, який пожирав його самою своєю присутністю.

"Ти коли-небудь боїшся?" запитав Гаррі кілька годин по тому, плаваючи на спині в теплих водах озера, поки його тримали міцні руки.

Голос Волдеморта звучав надто м'яко в його вухах, наполовину залитих вологою. "Ти думаєш, що це я?"

"Я не знаю", - чесно відповів Гаррі, дивлячись то на небо, то на Волдеморта.

По губах чоловіка розпливлася заразлива посмішка. "Добре. Так і повинно бути". Поглянувши на насуплені брови Гаррі, Темний Лорд уточнив: "Зовнішність має значення, душе моя. Сила є як у самій силі, так і в її ілюзії. Розумієш, ми вже не повністю люди, але все ще залишаємося тими, з кого починали. Емоції, поведінка, страх... Ми все ще приховуємо їх. Так, Гаррі, я відчуваю певний страх. Досить зручний, можна сказати. Я не дозволяю йому керувати мною, але він ставить речі в перспективу. Дозволяє зрозуміти, що ти справді цінуєш, а що є твоїм найслабшим місцем. Робить все зрозумілим". Волдеморт показав на їхній будинок, що був вище по сходах, а потім підморгнув, розсмішивши Гаррі. "Навіть Лорд Волдеморт відчуває страх, але це залишиться між нами".

Сміх, що виривався з Гарріного горла, дестабілізував його на крихітну секунду, аж поки Волдеморт не схопив його в обійми. Він притиснув Гаррі до себе, шкіра до шкіри, покусуючи куточок його рота. Та щойно Гаррі підставив губи для поцілунку, Волдеморт відсахнувся, вигнувши брову, явно в доброму гуморі.

"Розкажи мені щось про себе. Щось, чого я не знаю".

Але він уже так багато знав про Гаррі... Запустивши пальці у мокрі кучері на Волдемортовій потилиці, Гаррі насупив брови, замислившись. "Ну... - промовив він, - я найкращий дуелянт серед учнів Гогвортсу і найкращий у багатьох інших речах, яких ти мене навчив. І ще... я люблю літати. Як було б чудово літати без мітли!" Волдеморт посміхнувся. "І..." Чорт забирай, Темний Лорд і справді знав усе. Єдине, що залишилося... "У домі моїх тітки й дядька... все було не так добре. Не було ні любові, ні

Я не відчуваю вдячності, не маю ні грошей, ні кімнати, яку можна було б назвати своєю. Іноді мене б'ють, а іноді не дають їсти".

Волдеморт покинув усі свої пустощі. Його руки застигли навколо Гаррі, а сам він дивився на нього зверху вниз. Мить - дві, потім три. У нього був такий прикутий погляд. Що ж, принаймні Гаррі відгукнувся на його прохання. Щось нове було розказано.

"Усе гаразд", - поспішив додати Гаррі.

"Ні", - прошипів Волдеморт, притиснувши губи до рота. "Я пропоную тобі повідомити Дамблдора, що йому конче потрібен темний одяг. Зрештою, з'явитися на похороні маґлів у рожевих мантіях буде зовсім не ввічливо".

Гаррі ні на секунду не сумнівався в його обіцянці. "Хочеш знати ще одну річ? Нікому про це не кажи, але я найбільше закохався в тебе, коли побачив запис у щоденнику на другому курсі".

Обидва знову посміхалися. У роті Волдеморта був ледь помітний присмак солі від води, а може, то були Гарріні губи. Вони ліниво обмінялися стогонами, обоє були надто втомлені для чогось іншого. Ворушити ногами, щоб триматися на плаву, *і* цілуватися - це було досить складним завданням для одного дня.

Це було життя, якого він хотів. Ні смерті, ні болю, тільки Волдеморт і він. Тут чи деінде у всесвіті. Решта світу могла б розвалитися на шматки, але Гаррі було байдуже. Але, звісно, було ще дещо. Волдеморт був Волдемортом. Задоволення було не в його природі. І Гаррі міг би піти цією дорогою, якби Темний Лорд повів його за собою. Можливо, не було сенсу ставити крапку... Але все було гаразд у будь-якому випадку. Вони виграють все, що тільки можна було виграти. Багато чого могло змінитися, але тільки не це. Тут, посеред озера, вони жили однією з тих нескінченних точок. Зараз це було кохання, завтра могло стати пізнанням, а післязавтра - тортурами. Життя тривало. Для них - вічно.

* * *

Усі широко розплющили очі, коли Гаррі та Волан-де-Морт вийшли на сцену. І, можливо, вперше, не через страх і трепет перед Темним Лордом. А перед Хлопчиком, який вижив. А може, видовище їхньої зустрічі було надто приголомшливим. У будь-якому разі, Гаррі збрехав би, якби заперечував своє задоволення, коли пішов слідами Волдеморта і сів на порожнє місце праворуч від нього. Потім запала тиша.

Люціус Мелфой надзвичайно часто моргав, а обличчя Драко було таким же блідим, як і його волосся. Але Малфої були не єдиними, хто був здивований присутністю Гаррі та його загальним самопочуттям. Важкі штани Беллатриси і гострі погляди інших незнайомців... все це рухалося в тому ж напрямку.

Вони вдвох, разом... це було більше, ніж будь-хто міг собі уявити.

"Так, Гаррі Поттер перед вами. Не думаю, що хтось із вас потребує маглівських пристосувань, таких як окуляри, щоб це підтвердити", - насміхався Волдеморт. "Освіжити вам пам'ять? Бо, здається, ви всі страшенно збентежені моїм гостем. *Моїм гостем*. Гаррі Поттер був і завжди буде моїм, тому не дивіться на нього так. Не ображайте його, якщо не х о ч е т е відчути мого гніву - і запевняю вас, ви будете благати про смерть, якщо це станеться. **Щ о ж д о т о г о , я к и м** буде твоє покарання... Я дозволю твоїй уяві зробити трюк".

Це суперечило жорстокості цієї обіцянки, але Гаррі захотілося ніжно з'єднати їхні пальці разом. Обидві руки Волдеморта лежали на столі, а Гаррі - на його колінах. Тож він лише слухав, вже обмірковуючи, як віддячити Темному Лорду за його турботу та вдячність.

"Мілорде, - розмірений голос Люциуса поклав край його мріям. "Чи знає Северус про те, що хлопчик... змінив прихильність?"

Частина про зміну *лояльності* також звучала як питання. Що й слід було розуміти. Волдеморт не потрудився пояснити, як Гаррі опинився поруч з ним. Це була зрада? Тортури? Чи щось зовсім інше? Гаррі вже міг уявити, як навколо літають теорії змови, які незабаром стануть загальними. Про те, що він завжди був шпигуном Темного Лорда в самому серці Ордену. Або що йому стерли пам'ять. Може, навіть з'явиться якась дика теорія, що Гаррі був якимось давно загубленим родичем Волдеморта. Насправді, це не мало значення. Нехай собі мріють. Бо Темний Лорд був свідком кожного з них.

Волдеморт розповів Люціусу правду, більш-менш. Він не згадав про Незламну обітницю, але позиція Гаррі не була таємницею для вчителя зілля, який зараз перебуває в Гогвортсі. Драко не зміг приховати свого здивування і занепокоєння. Єдиний раз, коли він зустрівся з Гаррі поглядом, він здригнувся і миттєво відвів очі в інший бік. О, Гаррі ставив цього бовдура в незручне становище. Так, так, так. Дуже, дуже добре.

Виявилося, що ця зустріч переслідувала не одну мету. Розкриття "Хлопчика, який дожив до того, що став на бік Темного Лорда" *та* справжніх смертежерів має значення. Як і кілька людей, яких Гаррі навчив бути політиками, і кілька інших, які мали величезні суми грошей і правильну справу, в яку можна було б їх вкласти. Так минуло більше двох годин. Тривалі дискусії про законодавчий проект щодо Статуту Таємниці, а потім все закінчилося.

Лише одна людина залишилася позаду, чоловік, який, здавалося, знав, що його присутність необхідна, але не був про це прямо повідомлений. Досить рідкісний талант.

Людина, яка схилилася перед Волдемортом і Гаррі, була майже такого ж зросту, як і Темний Лорд. Довгі кінцівки, змарніле обличчя, тіні під очима, від якого віяло страхом і відчуттям небезпеки. Гаррі забарабанив пальцями по столу, і гострі очі незнайомця, наче яструби, простежили за цим рухом. Гаррі завмер.

"Ваша відповідь?"

Божественне втручання Волдеморта змусило чоловіка відвести погляд.

"Ми схиляємося перед тобою, мілорде. Я і мені подібні. Хоча, звісно, за тими привілеями, н а яких ми раніше зупинилися..." Цей чоловік мав талант викликати певну атмосферу нудьги або

неохоче, коли він говорив.

"Я ніколи не порушую свого слова, Санґуїні".

На думку Гаррі, заспокоєння Волдеморта нагадувало погрозу. Але їхній гість, здавалося, нічого не помічав і не переймався. Санґіні лише посміхнулася, крадькома глянула на Гаррі і елегантно вклонилася, перш ніж він відступив обережними кроками, нікуди не поспішаючи, так, наче мав увесь час у світі.

Цей Санґуїні мав нахабство.

"Він не був людиною, я

правий?" "Вперше зустрічаєшся

з вампіром?"

Волдеморт теж стояв і пропонував Гаррі потримати його за руку, і той одразу ж прийняв цю пропозицію. Цей чоловік справді був на одній хвилі з ним. Або ж він читав його думки.

"Що..." - здивувався Гаррі, переводячи погляд на двері, в яких щойно зникла Санґіні. "Вони ладнають з перевертнями, що вам служать?"

Сміх застряг у горлі Волдеморта, коли вони, тримаючись за руки, йшли коридорами Малфой-маєтку. "Я дуже здивований, що ти встиг засвоїти той маглівський мотлох, поки я нескінченно шукав тебе, з власним тілом чи без нього. Скажи мені, це були книги? Чи щось більш сучасне? Фільми?"

Голос Волдеморта був сповнений веселощів.

"Це не має значення", - напівголосно захистився Гаррі, махнувши вільною рукою. "Звідки мені було знати, що Грейбек і Санґіні найкращі друзі?"

Ще один сміх, і Гаррі був зачарований. Їхні з'єднані руки по-дитячому розгойдувалися, а Волдеморт виглядав щасливим. Неважливо чому, але Темний Лорд був щасливий! Чого ще міг бажати Гаррі, коли він відчував те саме?

"Останнім часом ти вже не так багато хмуришся", - миттю зізнався Гаррі.

"Останнім часом я рідко хмурюся у твоїй присутності. Коли ти так на мене дивишся, це було б неможливо. Особливо з твоїм враженим виглядом".

Гаррі вирішив нічого не відповідати, а Волдеморт виглядав страшенно самовдоволеним. З певної точки зору, це було щастя. Навіть якщо вони були в будинку Драко, де стіни не мали жодного тепла, навіть якщо вони мали мільйон інших с п р а в . Дамблдор, діадема, перемога у цій війні... Але це все буде завтра. А сьогодні вони мали ось це. Вони мали *їх*.

* * *

"Я думав про те, щоб провести твоїх родичів, які залишилися, в останню путь".

Заява пролунала пізно вночі, коли вони з Волдемортом лежали в ліжку, а перед ними плавали дві філіжанки кави. На простирадлах не було плям. Принаймні, поки що.

"Через те, що вони зробили зі мною?"

Волдемортові пальці перестали постукувати по оголеному плечу Гаррі. "Бо вони ранять мою душу", - пояснив він.

"Багато людей зробили мені боляче. Хочеш список?"

Це був жарт, але, очевидно, Волан-де-Морт вирішив йому не

підігравати. "Я знаю. Але назвеш лише кілька."

Гаррі подивився на дві чашки, а тоді змінив позицію, щоб побачити з о с е р е д ж е н і с т ь на обличчі співрозмовника. Поклавши голову Волдемортові на груди, Гаррі заговорив.

"Боляче... Це залежить від того, що ви розумієте під словом "боляче". Фізично? Дурслі, Амбридж, *ти*. Психічно? Дурслям, Снейпу, Дамбльдору, *тобі*. Людей, яких я хочу вбити? Людей, яких я хочу, щоб *ти* вбив? Я справді не знаю. І чесно кажучи... мені начхати. Може, мені варто було б побажати їм болю, навіть смерті... Але, з іншого боку, їхні життя скоро зміняться. Тож навіщо зараз навіть пальцем поворухнути? Краще я буду тут, з тобою."

"Так... ми робили один о д н о м у боляче, жорстоко і протягом багатьох років. У своїй відповіді ти підняв хороші моменти, і я пишаюся тобою за це. Звичайно, їхнє життя з р у й н у є т ь с я , і я наважуся припустити, що скоро. Але я все одно бажаю їм повільної і болісної смерті", - замислено промовив Волан-де-Морт. "Мене охопило дивне бажання відплатити тобі за всі твої страждання. Северус все ще корисний, але решта... Зараз тобі занадто комфортно, щоб уявити будь-яку відплату, але, можливо, колись ти зміниш свою думку". Його пальці знову почали вистукувати. "А якщо ні... нагоди, що вимагатимуть подарунків, з'являться досить скоро.

Темний Лорд мав рацію. *І злість*. Якби ж то Гаррі було до цього діло. Так, можливо, колись. Можливо, Волдеморт уб'є їх усіх. Він не приховував свого бажання перехрестити Гаррі... ні, "*перехрестити"* звучить неправильно. Правильніше сказати, Волдеморт оголосив, що переслідує власні інтереси, які тільки тепер збіглися з інтересами Гаррі. Траплялися й дивніші речі. І за кілька місяців до *цього це було* б однією з таких дивних речей.

Гаррі і Волдеморт.

Старший чоловік, мабуть, слідкував за його думками, бо задоволено посміхався. Був майже ранок, і вони мали б лягати спати, але час спливав надто швидко, і Гаррі незабаром мав повернутися до Гоґвортсу. Але справа була не в цьому. Справа була в тому, що Гаррі волів би дивитися на свого коханого, якби мав вибір, а Волдеморт давав йому його вдосталь. Справді, рідкісна доброта.

Наступні кілька днів були дивовижними. У них була своя рутина. О будь-якій годині, коли сон вирішував піти, вони з Волдемортом спускалися знайомими сходами, повз пануючий сніг, до маленького королівства, яке збудував Темний Лорд. Стіл і два стільці тепер можна було знайти в безпосередній близькості від озера, і яку б їжу вони не замовили, її подавали саме там. Потім вони купалися, а далі був звичайний секс. Гаррі це подобалося. Він любив Волдеморта і був упевнений, що той теж кохає його, хоч і не каже цього.

Нехай мовчить, подумав Гаррі. Очі Волдеморта говорили самі за себе.

Коли він опинився всередині Гаррі, а їхні роти були на відстані подиху, Темний Лорд витріщився на нього так, ніби хотів його зжерти. Волдеморт ніколи не відводив погляду. Ні тоді, коли Гаррі лежав на спині, ні тоді, коли Гаррі був зверху, і найменше тоді, коли Гаррі ставав на коліна і відкривав рота. І навіть тоді, коли Волдеморт проникав язиком у Гаррі, а міцні руки тримали його стегна, розсунувши їх. Навіть тоді їхні очі не розійшлися. Це було дивним чином доречно. Оскільки вони мали спільні душі, будь-яка розлука була б неприйнятною.

Збори смертежерів відбувалися кожні три ночі. Гаррі вже звик до них, навіть до присутності Снейпа, що з'являвся час від часу. Гаррі мав звичку витріщатися на жилавого чоловіка, який блискав очима у відповідь, а потім продовжував ігнорувати його до кінця зустрічі. Волдеморт не штовхав жодного з них, тож напруга зберігалася. Її потрібно було вирішити, але, здавалося, скільки б Гаррі не наполягав, що Снейпу не можна довіряти, Темний Лорд наполягав на тому, що він знає краще. З усіх речей, через які вони могли посваритися, вони обрали саме Снейпа. Але, незважаючи на вагомі аргументи коханого, Гаррі був упевнений у своїй правоті. Він довіряв Волдеморту в усьому - довіряв його знанням і досвіду, але не в цьому питанні. Тож Снейп продовжував приходити на звичні збори, а Гаррі тримав язик за зубами. Так чи інакше, Волдеморт знав його думки з цього приводу.

Так чи інакше, між Пожирачами Смерті та озером все ще існували їхні розмови та їхня довіра. Краще сказати, це була маленька гра, яку Гаррі запропонував одного разу після того, як вони переспали.

Зараз ми займемося "довірою", як ви це називаєте, - оголосив Гаррі, сидячи зі схрещеними ногами перед Темним Лордом. "Тож починай. Запитайте мене про що-небудь."

"Я не бачу мети цієї вашої діяльності. Так сталося, що я вже знаю дуже багато інформації про вас і про все, що вас стосується".

"О, будь ласка. Ти не можеш знати все. Давай, просто запитай все, що хочеш."

Волдеморт, як завжди, потішив його і відкинувся на спинку одного з двох крісел, що стояли на березі озера. Гаррі волів сидіти просто на траві, відкриваючи собі фантастичний вид на голе тіло Волдеморта. Всі ці підтягнуті м'язи у світлі дня... звісно, Гаррі витріщився. На нього теж витріщалися.

"Гаразд, Гаррі. Поділися зі мною тим, чим не ділився ні з ким іншим. Найпохмурішою думкою, яка коли-небудь приходила тобі в голову".

Отже, Волдеморт спочатку ніколи не чув про те, що можна стати м'яким. Але питання було слушне. А Гаррі мав багато похмурих думок, з яких можна було вибрати.

"У мене їх було чимало, але найстрашніша... Я тоді ще не був у Гоґвортсі, мені було вісім чи дев'ять років. Мій двоюрідний брат Дадлі ледь не зламав мені руку, і ніхто не потурбувався про візит до лікарні. Мій дядько попередив мене, щоб я не скиглив, і зачинив за собою шафу, в якій я все ще лежав. А я... я лежав у своєму ліжку і уявляв, як вони всі троє згорають. Як вони кричать переді мною, і в цій фантазії я була тією, хто розпалив вогонь. Справа в тому, що... я міг би це зробити... Я знав, що якщо дуже сильно захочу, то мої таємничі сили зможуть це здійснити".

"То чому ж ти цього не зробив?" запитав Волдеморт.

"Я поясню за мить. Розумієте... це найтемніша частина, а не палка фантазія. Їхній порятунок був зумовлений не ідеєю милосердя чи якоюсь любов'ю до них... І навіть не тим, що я вважав цей вчинок злом... А тим, що я не хотів опинитися в сиротинці", - зізнався Гаррі.

Ось воно. Гаррі нарешті сказав це. Акт розповіді був цінний сам по собі, але те, що Темний Лорд дивився на нього з ледь помітною посмішкою... це була справжня нагорода. Гаррі збрехав би, якби сказав, що можна було очікувати чогось іншого. Між ними було надто багато взаєморозуміння, щоб судити. Вони просто слухали, один одного, як улюблені артисти.

Гаррі підняв руку, і Волдеморт пішов йому назустріч. "Моя черга. *Твоя* найтемніша думка."

"Яка ж ти хитра, душе моя. Як ти можеш здогадатися, ще з дитинства всі мої думки були темними. А потім вони стали ще темнішими. І так далі... поки я не зустрів тебе. Раніше я вірив, що гірше вже не буде... а потім я побачив тебе, прив'язану до могили мого батька". Усмішка Волдеморта була хижою, його пальці ніжно торкалися пальців Гаррі в таємничому танці. "До зустрічі з тобою я ніколи не думав про те, щоб примусити себе до чогось. Вбивство і тортури були для мене вершиною. Але я думав про тебе піді мною... коли дихав твоїм повітрям...., коли викликав тебе на дуель... коли ти втік від мене. І після. Місяці по тому..."

Гаррі не міг точно сказати, що він відчув після цього зізнання. Звичайно, він любив цього чоловіка. Але це було *зараз*. Якби цей акт відбувся *тоді*... хто знає, що б сталося. Чи кохав би Гаррі Волдеморта? Ще одне гарне запитання без можливої відповіді.

"У певному сенсі ти здійснив своє бажання", - сказав Гаррі.

Волдеморт показав, що притискає губи до відкритої долоні Гаррі. "А ти все ще можеш отримати своє".

За останні кілька місяців Волдеморт розвинув хворобливу, але захоплюючу навичку. Попри жорстокі слова та брехливі обіцянки, він зумів набути звички та вміння викликати посмішку на вустах Гаррі.

Розділ 10

Примітки до розділу

бета-версію від дивовижних Vanillaghost

Їм знову довелося на деякий час розлучитися. День народження Волдеморта пройшов так само, як і їхнє казкове місце біля озера. Він вразив Гаррі, як блискавка. У ніч перед від'їздом він не виспався. Не те, щоб він взагалі багато спав після того, як отримав горокракс.

Але Гоґвортс... Гоґвортс був і покаранням, і випробуванням.

"Я хочу погуляти. Не навколо особняка чи літнього майданчика. Просто навколо", - сказав Гаррі. "Трохи дослідити."

Волдеморт, здавалося, не був налаштований на таке, але підкорився. Зрештою, Гаррі від'їжджав до Гоґвортсу трохи більше, ніж за дві години. Це була невелика ціна за те, щоб побути деякий час разом.

Ліс був білим, зимове небо майже таким же, а думки Гаррі - абсолютно протилежними. Так не повинно було бути. Так, він мав би сумувати, але не відчувати цієї паніки. Цієї впертості, що з'являється при думці про від'їзд. Але як ця мовчазна війна могла б закінчитися, якби Гаррі не виконав свою частину угоди? Ця ірраціональність... вона не мала жодного значення, ж о д н о г о твердого ґрунту, на якому можна було б стояти і виправдовуватися перед собою і Волдемортом. Все **б у л о** б просто чудово. Повинно було! Так, він забере душу Волдеморта, а потім зникне. Нехай і з допомогою Снейпа, але все ж таки. Поки Гаррі повертався до Темного Лорда, все було чудово в будь-якому випадку.

Їхні погляди зустрілися. "Ми повинні кудись поїхати, коли переможемо у цій війні", - поділився Волдеморт, коли вони поверталися додому найповільнішою дорогою, відкладаючи неминуче.

"Де?"

"Місця", - пролунала антикліматична відповідь. "Місця, де я жив певний час після закінчення Гоґвортсу. Албанія, Німеччина, Австрія... можливо, десь на Сході".

Гаррі розсміявся. "Ти змусив мене мріяти про такий час. Це буде як... як... як..." Заборонене слово мало не зірвалося з його вуст.

Вони продовжували свою прогулянку, але погляд Волдеморта затримався на ньому без

жодного натяку на витонченість. Лише непідробна цікавість і, можливо, ледь помітна тривога в сірих очах, що мерехтіли у ранковому сонячному світлі.

"Наприклад, Гаррі?"

"Як..." Гаррі намагався тримати голос рівним, шукаючи правдоподібну брехню, щоб врешті-решт зізнатися у правді. "Гадаю, як сім'я у відпустці. Я ж ніколи раніше не брав участі в подібних заходах..."

Спостережливий погляд Волдеморта став гострішим, а вираз обличчя нейтральним, коли слабкий вітерець розвіяв його чорне волосся. Невже думки Гаррі здавалися йому такими дитячими? Настільки дріб'язковими? Чи, може, він був страшенно кумедним для старшого чоловіка? Але Темний Лорд, мабуть, *щось* відчув. Так завжди траплялося, коли йшлося про Гаррі, про його душу.

"Ти говориш дивні речі", - ласкаво промовив Волдеморт, і так, це було саме так. У куточках його очей закралася радість. "Сім'я, партнер, наставник, чоловік. Я все і навіть більше. Існує багато назв для одного й т о г о ж, або, принаймні, така моя філософія. То чому я маю тобі відмовляти?"

Гаррі посміхнувся в комір пальта і підійшов до старшого чоловіка, обдуваючи його холодне дихання. "Навіть якщо я називатиму тебе Томом?"

"Моя дорогоцінна душа... Я отримую величезне задоволення від твого голосу, але одна річ потрапляє не на той бік річки".

На цьому розмова закінчилася, і Гаррі з легким жалем здався, а слідом за ним притулився губами до губ Волдеморта. Принаймні, жоден з них не вбачав у цьому ніякої образи.

* * *

Як і минулого разу, Гаррі прибув на Кінгс-Крос сам. Волдеморт мав супроводжувати його як таємний коханець Гаррі, про якого всі до смерті хотіли дізнатися, але щось сталося в Міністерстві, тож Гаррі був тут сам. Спостерігав за людьми, які сідали на потяг, і за краєвидами, що пролітали повз нього, поки поїзд мчав назад до Гоґвортсу. Гаррі був змушений слухати, як Невіл, Луна і Джіні обговорюють Темного Лорда, бо дуже сумував за ним. Принаймні Рон і Герміона були в ідеальних справах.

"Він щось замишляє, я просто знаю це. Не показує свого обличчя, не розпускає чуток, що він повернувся, але він плете інтриги. Знущається з тих, хто в ньому сумнівається".

Невіл перезирнувся з Гаррі, почувши тверді слова Джіні. Хлопчик білів при кожній згадці про Лорда Волдеморта. *Був там, робив це,* - весело зауважив Гаррі. Тепер він нарешті міг перебувати в товаристві інших хлопців і не відчувати екзистенційної кризи. Більше не було про що хвилюватися, абсолютно нічого, що Невілль чи Дамблдор могли б вивідати у Слизорога, бо Слизорог нічого не пам'ятав. Досить було уявити їх удвох у серйозній розмові з професором-амнезіастом, щоб Гаррі розчинився в реготі. Але в той момент він зумів стриматися, хоча уява про це...

"Так, ну... Дамблдор все ще тут". Як

легко було втратити надію.

І це була Луна, мила Луна, яка заговорила наступною. Така ж нетактовна, як і завжди. Гаррі мав купити їй шоколадку чи щось таке.

"Гаррі, розкажи нам про канікули з твоїм хлопцем? Ви ліпили сніговика? Влаштовували снігові бої?"

Тепер троє посміхнулися, можливо, на її слова чи на її запитання. Не усвідомлюючи, що тема залишилася незмінною. Гаррі потурає їй і починає свою розповідь. Це, мабуть, був один з останніх разів, коли вони по-справжньому знаходили радість у товаристві одне одного. Або принаймні... востаннє вони бачили Гаррі таким, яким він був зараз. У цьому була якась ностальгія. Але не жаль.

* * *

Опівночі Гаррі відчував страшенну нетерплячку. Ось воно, це нарешті сталося. Залишалося тільки дочекатися першого курсу Грифіндору, який так жахливо повільно тягнувся до дівочого гуртожитку. Снейп отримав повідомлення про зустріч у Гогсміді за сорок хвилин, і *нарешті* бліда голова його сусідки по кімнаті зникла за рогом.

Гаррі був на ногах і вийшов з вітальні в одну мить, плащ-невидимка діяв як щит від будь-якої небажаної уваги.

Він скоро побачить Волдеморта!

Снейп, мабуть, уже повідомив Темного Лорда про прибуття Гаррі. Щоправда, він не очікував, що відповідна нагода трапиться так скоро, та ще й у перший же день повернення до Гоґвортсу. Тільки Дамблдора не було в школі, і він, найімовірніше, проводив решту днів у безплідних пошуках решти горокраксів, не здогадуючись, що один із них ховається просто в нього під носом. Життя іноді мало дуже своєрідне почуття гумору. Річ у тім, що Гаррі не мав нікого, хто міг би заважати йому та його бізнесу.

Гобелен Барнабаса Бармі чекав на нього, як старий друг, і смолоскипи висвітлювали хитромудрі фігури на ньому. Раз, два, три Гаррі заплющив очі, уявляючи діадему і знайоме обличчя Волдеморта, його силует. *Я прийшов за душею Тома, я прийшов за душею Тома, я прийшов за душею Тома, я прийшов за душею Тома.* Потім з'явилися двері, до яких Гаррі побіг, тримаючи годинник на згині руки.

Стільки запилених меблів, стільки непотрібних предметів, які більше ніколи не знадобляться. Різнокольорові баночки, дешеві на вигляд прикраси, навіть щось, що нагадувало мініатюрний набір потягів, розкиданих на значній частині підлоги. Подумати тільки, це було те саме місце, де Гаррі викладав минулого року... Яка чудова магія! Але Гаррі вже нетерпляче чекав, і не можна було гаяти часу, тим паче, щоб зачаровуватися.

Гаррі зупинився і прислухався, і спочатку його вуха не почули нічого, крім тиші - і, з усього іншого, веселого співу птахів десь неподалік.

Том, Том, Том і діадема.

Знайоме дзижчання пролунало, коли Гаррі вже майже втратив надію. Так само, як і медальйон, його м'яке бурмотіння підводило Гаррі все ближче і ближче, переступаючи через компактні залізничні колії і прямісінько до одного з переповнених столів. Він не побачив діадему, але побачив її коробочку. Коричнева й старовинна, вона припадала пилом там, де колись збирала кров. Гаррі поквапився відсунути кришку, і його пальці посміхнулися.

Душа Лорда Волан-де-Морта. Вона була гарна, вся у вигнутих срібних лініях з небесно-блакитним каменем на вершині. Але не ця краса була причиною того, що вона була такою дивовижною. Сила - ось що прославляло цю діадему, робило її божественною. Обіцяла вищість, якщо ти тільки простягнеш руку і візьмеш її. Як і щоденник, як і медальйон. Хитромудра пастка. Але душа Волдеморта була його власною, і діадема належала йому. Тож він взяв її пальцями, що зачепилися за дорогоцінний камінь, коли кров Гаррі застигла в жилах.

"Мій хлопчику... чи повіриш ти мені, якщо я скажу, що до останнього сподівався на тебе?"

Дамблдор стояв позаду нього з чарівною паличкою в руці і виглядав пригніченим. Гаррі втратив здатність говорити. Душа Волдеморта була майже в його руках назавжди, але водночас у такій небезпеці. Птахи продовжували співати, а Гаррі схопив діадему і почав кружляти навколо столу, дивлячись на Дамблдора, головну загрозу. Але там, як у чорному кошмарі, чекав Снейп. Він не мав чарівної палички, але його присутності було достатньо, щоб зруйнувати всі Гарріні надії. Зрадник*, зрадник, зрадник.*

Але кінець? Тут? Ні.

Посеред цієї думки Гаррі впав, вдарившись щокою об підлогу і зачепивши один з мініатюрних потягів. Обличчя та ліву долоню обпекло, а пальці стали гарячими. Моргнувши серед темних плям, що затуманювали його зір, Гаррі побачив, що кров капає з того місця, де він вколовся пальцями в діадему. Він знову зібрав кров.

* * *

Не було жодних ланцюгів, які б його тримали. Тільки камера, темрява і він сам для компанії. Скільки часу минуло... Гаррі не знав. Кілька годин? Може, кілька днів, а може, й більше. Гаррі відчував себе чужим у цьому місці, де він прокинувся, у цьому печерному просторі, де не було нічого, окрім спального килимка. Як же він сумував за своєю кімнатою в маєтку Волдеморта, за бібліотекою, за літнім майданчиком, де вони снідали. За глибокими синіми водами озера, в якому вони плавали, коли надворі спускалася снігова завіса...

Гаррі переповнювала гаряча злість на думку про те, що він більше ніколи не побачить

його. Про те, що він більше ніколи не побачить Волдеморта. Про реальність втрати душі, про поразку. Він голосно видихнув, кліпаючи очима

сльози на очах. Що, як вони вбили Гаррі? Що, як вони вбили його, а Темний Лорд про це навіть не дізнався? Адже ніхто ніколи не відчував знищення горокракса на своїй шкірі. Тож він міг би померти, його можна було б поховати в гнилій землі чи розвіяти за вітром, а Волдеморт спокійно жив би своїм життям ще якийсь час. Зрадливий покидьок Снейп про це подбав би. Гаррі дуже хотілося крикнути своєму коханцеві "*я ж тобі казав"*... але наразі все, що він мав, - це ці стіни. Не Азкабан, зауважив він. Не було ніяких дементорів. Лише ледь освітлена камера, з якої відкривався чудовий вид на нескінченний коридор, і його паніка, що наростала, складала йому компанію.

З горокраксом чи ні, Гаррі страшенно боявся смерті. Дрижаки пронизували його тіло. Ні, незважаючи ні на що, він житиме. Житиме і житиме або помре і знову житиме, кінець був однаковий. Сильний, він може бути сильним. *Він мусив бути сильним*. Гаррі їстиме свою їжу і чекатиме. Врешті-решт Волдеморт зрозуміє, що щось не так, і почне шукати Гаррі... Але якщо він продовжуватиме довіряти Снейпу, до цього можуть пройти місяці. І навіть якби він якимось дивом дізнався, звідки йому було знати, де утримують Гаррі? Можливо, саме тому він і вибрав це місце. Азкабан був надто очевидним. Невизначеність була кращою, коли тікав від гніву Темного Лорда.

"Будь ласка, подумай про мене", - прошепотів Гаррі, не переймаючись тим, що його викрадачі можуть підслуховувати. І вони почули, бо невдовзі почулися кроки, і жахлива постать Дамблдора наблизилася до ґрат на кілька сантиметрів. В їхніх поглядах був холод, і Гаррі ледь не відвів очі, коли старий кинув щось просто йому під ноги.

Напіврозплавлена, сіра і страшенно порожня. Діадема тепер була просто ще одним шматком сміття. Нищівне страждання розросталося зеленою лозою, впиваючись корінням у плоть Гаррі. Відчуття втрати фізично боліло. Це було зроблено, це зникло, це закінчилося. Він програв.

"Гаррі... те, що ти зробив, було жахливою, жахливою річчю", - говорив Дамблдор до всіх, хто міг його слухати. Гаррі не відповідав, дихав через рот, *не плакав.* Їхні душі розбиті лежали біля його ніг, а цей дурень все ще белькотів, наче світ Гаррі не став ні на крок ближчим до свого кінця. "Ти зробив це, але ми його знищили. Твого горокракса більше немає, але твої злочини залишилися. Гаррі, ти мені дуже дорогий, і саме тому я не можу приховати пролиту тобою кров. Твоє покарання..."

Знищив *його* горокракс? Гаррі змахував сльози, а Дамблдор все говорив і говорив про випробування, в'язницю, реабілітацію і другі шанси. *Його* горокракс? Спочатку це не мало жодного сенсу, але потім стало зрозуміло. Вони вважали, що діадема була горокраксом Гаррі. Настільки хибним було це припущення, що діадема ледь не розлетілася на друзки. А Гаррі... Гаррі мовчав, поки Дамблдор малював майбутнє в яскравих фарбах, як завжди, не питаючи дозволу. Гаррі все ще не розумів, як обробляти отриману інформацію. Його дурість і розгубленість мали б приносити радість, але факт залишався фактом. Волдеморт втратив ще один горокракс.

"Я звинувачую себе в твоїй слабкості".

"Добре. Я теж тебе звинувачую". Стільки обурення в голосі Гаррі.

"Гаррі, - благав Дамблдор, вмираюча рука лягла на ґрати. "Я знову тебе скривдив. Я розчарував ще одну близьку мені людину. Це стало моїм талантом, розумієш?

Відвернутися від тебе, коли я мав би бути поруч, щоб відповісти на твої запитання, запропонувати любов і підтримку. Визнаю, це була помилка з мого боку, але... це не звільняє від відповідальності за твою провину.

злочинів. Велика кількість людей страждає, але вони не біжать до вбивці своїх батьків. А горокракс? Гаррі... хлопчик, якого я тримала на руках, коли він був немовлям, який так заплямував себе і поглинув іншу людину... Який заплющив очі на все добре і справедливе і повернув в інший бік. Ти ніколи не думав про те, щоб повернутися до нас? До людей, які по-справжньому люблять тебе? Навіть зараз, перед обличчям своєї поразки?"

"Мені нема за що вибачатися. Повернутися? Покаятися?" Гаррі похитав головою, лють закипала в його жилах з кожним словом, що злітало з Дамблдорових вуст. "Повернутися до чого? Каятися за що? Як це безглуздо. Занадто пізно для всього цього. Якщо я повернуся зараз, то відкину всі свої страждання, наче нічого не було. Я... Ні, я не можу дозволити, щоб все так закінчилося... Я просто... продовжую йти тією ж дорогою, незважаючи на пункт призначення. Смерть - це кінець? Я не знаю. Але я ніколи не відвернуся від своєї душі."

У цих блакитних очах плавав смуток. "Як ти думаєш, Волдеморт зробить те ж саме з тобою?" - пролунало запитання.

"Ти питаєш, чи зможе він жити без мене? Тому що ми обоє знаємо відповідь на це питання. У прямому і переносному сенсі".

"Гаррі... Том люб'язно подарував необхідні засоби для знищення твого власного життя. І ти скористався ним без жодних запитань".

Чи був якийсь сенс у цій розмові? Тим не менше, Гаррі буде покараний згідно з його волею. Змушений слухати мудрого Альбуса Дамблдора, який володів абсолютною правдою зараз і назавжди. Як Гаррі вчинив неправильно, як він був слабким, як Волдеморт грав ним, як Гаррі був дурнем, який повинен був заплатити за свою дурість. Ніхто, і найменше Альбус Дамблдор, не міг сподіватися зрозуміти їх обох. Можливо, не сьогодні, можливо, не завтра, можливо, навіть не через кілька місяців... але Волдеморт знайде його. Він не заспокоїться, доки Гаррі не опиниться в його обіймах, і знищить усіх, хто посмів їх розлучити. Кого вб'ють першим? Снейпа чи Дамблдора? Якою б не була відповідь, вони з Волдемортом ніколи не відпустять одне одного.

"Я пожирав людську плоть, я вбивав, я обманював вас усіх, тож не думайте, що знаєте мене чи мій вибір. Я робив жахливі і великі речі... немає нічого, чого б я більше не зробив. Абсолютно нічого. Тож вбивайте мене, карайте, катуйте, але заткніть пельку і залиште мене в спокої".

Після його слів запанувала відчайдушна тиша. І нарешті, *нарешті*, Дамблдор виглядав таким же переможеним, як і Гаррі, зі сльозами на очах. Могутній Альбус Дамблдор, на межі плачу. Як би ним пишався Гаррі Волдеморт! Між ним і директорами шкіл прокопувалася глибока прірва. Обидва говорили, але повідомлення ніколи не доходило до адресата. Лише порожні звуки і пустка. Незнайомці були б добрішими один до одного. А Гаррі... Гаррі мав більш ніж достатньо довіри до себе і до Волдеморта, щоб стояти на своєму і говорити у відповідь. Він пишався тим, ким він був, усіма речами, яких він навчився і зробив. Своєю уявною злістю і силою. І він залишиться таким навіть після того, як Дамблдор і його фальшива мудрість помруть разом з ним.

Гаррі почав терпляче дивитися на стіну, чекаючи, поки чоловік піде.

"Це одна з найсумніших картин, які я коли-небудь бачив", - зізнався Дамблдор, прощаючись.

А як же Гаррі? Як щодо його смутку? Як усі намагалися його не помічати. Розколотий горокракс лежав біля його ніг, і він знову був самотнім. Принаймні Гаррі був у мирі з самим собою. Жив, чекав, підкорявся. Поки що. Але потім прийде Волдеморт і помста. Темний Лорд завжди отримував те, що хотів. А Гаррі йому був потрібен. Поки що йому вистачало цієї обіцянки.

Розділ 11

Примітки до розділу

бета-версію від дивовижних Vanillaghost

Додаткові примітки див. наприкінці розділу

Невіл не був дурнем. Часом боягузом, але ніколи не дурнем. Навіть якби професор Снейп кілька разів сказав це перед класом. Професор Дамблдор був набагато добрішим, але Невіллу було так само ясно, що він не виправдовує його очікувань. Взуття було занадто великим, щоб його заповнити. Бути Обраним - це немов гиря, що тягне його за шию. Як Гаррі це вдалося? Він припускав, що у нього було все життя, щоб звикнути до цього, - відповів Невіл на власне запитання. І якщо не все життя, то принаймні роки. Не місяці, як у Невіла.

Надворі падав дощ, який не припинявся з учорашнього вечора. Він розмив гарні кучугури снігу, які незабаром перетворилися на багнюку, коли їхня група повернулася до Гогвортсу. Їхню маленьку подорож до Гогсміду обірвала перша сторінка "Щоденного пророка", коли вони снідали в "Трьох мітлах". І якби попередні припущення про місцезнаходження Гаррі
- Найпопулярніша теорія полягала в тому, що він поїхав у якихось таємних справах з Альбусом Дамблдором - тепер вони мали відповідь, або, принаймні, спробу отримати її.

Хлопчик, який дожив до суду за вбивство і практику чорної магії. Більше читайте на сторінці 2.

На фото під заголовком був зображений похмурий Дамблдор, який відповідав на нескінченні запитання безликої репортерки, ймовірно, Рити Скітер. Не було жодного знімка обличчя Гаррі.

Це, мабуть, якесь непорозуміння, бо всі миттєво погодилися. Це був Гаррі! Їхній Гаррі! І Невіл був би з ними на одній хвилі, якби не... Ну, як він уже казав, він не був дурнем. З минулого літа Гаррі змінився. Треба було бути сліпим, щоб цього не помітити. А Невіл помітив. Як Гаррі іноді виглядав так, ніби боявся бути в їхній присутності. Ніби вони взагалі не були друзями і заважали йому на шляху до чогось більшого. Потім він посміхався, змінював тему, і все забувалося. До наступного разу. На початку року Невілл ненадовго замислився над тим, щоб звернути увагу професора Дамблдора на цю

особливу поведінку, але врешті-решт вирішив не робити цього. Так і сталося.

його не стосуються. До того ж, можливо, у Гаррі вдома не все гаразд з його родичами-маґлами. А може, повернувся Самі-Знаєте-Хто з кошмарами... У такому разі Гаррі мав повне право поводитися знервовано.

Але вбивство і заняття чорною магією? Чи може це бути реальністю? Серце Невілла хотіло б сказати категоричне "*ні",* але його раціональний розум і віра в Дамблдора говорили про інше. Це ж був *Альбус Дамблдор*, врешті-решт. А Гаррі... З ним, схоже, було щось не так.

Невіл вирішив тримати ці переконання при собі, бо навіть він не був упевнений, чи вважає Гаррі винним, чи ні. Проте решта групи була зовсім іншої думки.

"Вони ж не збираються відправляти Гаррі до Азкабану?!" Рон майже кричав, щоб його почули через сильний дощ. "Це має бути... я не знаю, щось інше! Самі-Знаєте-чий-план, або розумний спосіб закінчити цю війну... Це мусить бути щось інше!"

Вони тримали чарівні палички, як парасольки, але вода все одно проникала в їхні черевики. Принаймні у Невіла, але він про це мовчав.

Думка про те, що весь цей арешт і суд може бути якимось ретельно продуманим планом, щоб виманити Самі-Знаєте-Кого, промайнула в його голові, але вона не вписувалася в загальну картину. Гаррі мав очевидний статус у суспільстві, тож навіть якби ймовірний план спрацював, вони не могли сподіватися, що його репутація буде очищена. З громадською думкою і так було нелегко мати справу, і Дамблдор був би нетактовним, якби обрав саме такий підхід. Тож, на жаль, альтернатива не залишала нічого для уяви.

Гаррі був винен.

Його друг використав ту саму магію, яка розлучила Невіла з батьками. Це було жахливо, і Невілла трясло від тремтіння, яке не мало нічого спільного з дощем. Чому Гаррі так вчинив? Звісно ж, не з власної волі. Ні, в усьому винен Самі-Знаєте-Хто. Невіл бачив, як Гаррі дивився на свого боггарта, а решта класу піднімала брови, дивлячись на красеня, що з'явився у них перед очима. Гаррі дивився на істоту так, ніби в кімнаті більше нікого не було, так глибоко, наче... наче монстр мав відповіді на всі його запитання. А в зелених очах Гаррі було відчуття, яке Невіллу було дуже добре знайоме: самотність. Жахлива, жахлива самотність. Уся спрямована на Самі-Знаєте-Кого. Дивно, що в цьому була і його провина - все, чим Гаррі був, *було* завдяки Лорду... завдяки *Йому*. Мерліне, як це неправильно звучить!

Лівий черевик Невілла був повністю затоплений, коли він побачив *Його*.

Його живий кошмар притулився до вуличного ліхтаря, дивлячись на Невіла і незворушно чекаючи. Ноги Невіла підкосилися, і він ледь не впустив чарівну паличку, дощ бризкав йому в обличчя, а стурбовані голоси кликали його. *З тобою все гаразд? Тобі погано? Невіле?* Але погляд Самі-Знаєте-Кого був схожий на гостру голку, коли він підійшов до маленької групи. Ні*, ні, ні!*

-

Проте рот Невіла залишався закритим, і врешті-решт він навіть не зміг закричати. Його губи не розтулялися.

* * *

Гаррі спав, і цього разу це був не кошмар, а приємний сон. Сон про Волдеморта.

Був білий день, сонце яскраво світило їм обом на березі озера. Цього разу вони не лежали на зеленій траві, а відпочивали на снігу. Але чомусь не змерзли. Гаррі сидів на холоді, а голова Волдеморта лежала на його колінах, і Гарріні пальці перебирали його волосся, за звичкою шкрябаючи нігтями по шкірі голови коханого. Сірі очі моргнули на нього, явно задоволені. Можливо, вони говорили про щось конкретне... а може, й ні. Гаррі не міг пригадати.

Насправді він пам'ятав, як Волдеморт раптово схопив його за обидві руки і почав з'єднувати їхні пальці. Потім він поцілував усі десять пальців, не зводячи з Гаррі погляду, в сірих очах якого мерехтіло палке бажання. "Я врятую тебе", - пообіцяв Волдеморт зі сну.

Тоді Гаррі прокинувся, кліпаючи очима на стелю. Була ще ніч, чи, може, ранній ранок... Так чи інакше, надворі було темно.

Я тебе врятую.

Чи це була його власна уява, чи Волдеморту вдалося нарешті пробити ковані ворота Гарріної свідомості? Бо якщо так, то його кохана дізналася про його ув'язнення. На мить Гаррі уявив собі якийсь ефектний сценарій, де один із шпигунів Волдеморта в Ордені (окрім Снейпа) дізнався про його становище і побіг до Волдеморта, щоб розповісти цю історію...

Але потім він згадав усю ту нісенітницю, яку Дамблдор говорив про другий шанс і судовий розгляд. Невже він говорив це серйозно? Невже вони справді влаштують для нього суд? Невже вони такі дурні? Оголосити про це на весь світ і надрукувати в усіх газетах? Це ж мало бути очевидно, що Волдеморт прийде. Це ж не було так, ніби Темний Лорд не читав газет.

Тоді Гаррі зрозумів, що був найбільшим дурнем з усіх.

Так, це було очевидно, бо вони *хотіли, щоб це було* очевидно. Тому що вони хотіли, щоб Волдеморт з'явився на суд! Дамблдор і Снейп приготували якусь пастку. Але його коханий був набагато розумніший - напевно, він вже зрозумів ситуацію і очікуваний сюрприз. Він знатиме, що не можна...

Серце Гаррі тьохнуло.

Я тебе врятую.

Темний Лорд любив його і не залишиться осторонь, коли Гаррі винесуть вирок. Навіть якби зал суду був заповнений тисячами аврорів і не одним, а *трьома* Дамблдорами. Волдеморт прийде.

Гаррі вдихнув, опустивши голову між колін і притулившись спиною до стіни. *Будь ласка, залишайся там, де ти є, - попросив* він Волдеморта, щоб його думки дійшли до Волдеморта. *Вони хочуть, щоб ти був тут, вони чекатимуть на тебе, тому, будь ласка, не йди. Я в безпеці. Вони мене не вб'ють, просто замкнуть десь... Ти дізнаєшся, а потім розробиш план, врятуєш мене, і все буде добре. Ми знову будемо разом, тож залишайся там, де ти є, не грай в їхні ігри, не приходь на суд. Будь ласка.*

Можливо, Гаррі розмовляв лише з самим собою, але він все ще сподівався.

"Будь ласка, Томе, будь ласка", - промовив він уголос, чомусь сподіваючись, що їхня вага подвоїться, потроїться, і Волдеморт зможе почути. Можливо, він дізнається, що Гаррі назвався його ім'ям, і розлютиться через це. Гаррі посміхнувся на цю думку.

Але його ледь чутний шепіт долинав лише до його власних вух. Гаррі затамував і дихання, і кінцівки, чекаючи на відповідь, але не отримав її. Якби він почав битися об стіни, Гаррі не залишився б на самоті надовго... тому він утримався. Компанія була небажаною, а злість тільки обтяжувала б його ще більше. Це не мало значення, карти вже були роздані. Гаррі гратиме в їхню гру, доки не з'явиться його перший шанс на свободу. Або поки Волдеморт не з'явиться, сподіваюся, живим і неушкодженим. Таким був поки що план.

Гаррі мало спав тієї ночі та наступних ночей.

Страх не давав йому спокою. А коли страх вирішив піти, до нього завітала тривога. Тривога за власну долю, за Волдеморта, за решту горокраксів. Очевидно, їхня конкретна кількість була для Гаррі невідомою величиною, але одне було ясно. Ще один було знищено. Спочатку щоденник, потім п е р с т е н ь, тепер діадема. Три частини Волдемортової душі загинули. Тепер Гаррі справді хотілося битися об стіну.

Їжу приносив тричі на день домашній ельф, який не реагував на ж о д н і слова Гаррі. Ні на його "дякую", ні на "де ми", ні навіть на "скажи Снейпу, що лорд Волдеморт розірве його на шматки". Круглі очі від цього тільки збільшилися, перш ніж істота з *тріском* зникла. Гаррі сподівався, що слизеринець запам'ятає його слова. *Щоб він був проклятий!* Так, Волдеморт уб'є його, але якщо Гаррі встигне першим... що ж, зрадливий покидьок неодмінно пошкодує про кожне своє рішення, яке призвело до такого результату. А Гаррі насолоджуватиметься кожною секундою.

На мить Гаррі стало цікаво, як би вони відреагували, якби він оголосив, що трахається з Лордом Волдемортом. Прямо зараз, якби Гаррі вимовив це конкретне речення. Гаррі відчув насолоду, але знав, що воно того не варте. Звичайно, їхній шок і відраза були б кумедними, але в довгостроковій перспективі це виявилося б для нього важким випробуванням. Крім того, останнє, чого Гаррі потребував, це запитання на суді: *"Містере Поттер, ви вступили в статевий зв'язок із Самі-Знаєте-Кого з власної волі, чи він вас примусив?"*. Так, це був саме той цирк, в якому він не мав наміру брати участь. Тим не менш, думка залишалася цікавою.

Судячи з їжі, минуло вже п'ять днів, як за ним прийшли. Аластор Муді та ще троє невідомих авроpів, і, звісно, Дамблдор і Снейп, які трималися на відстані, ніби Гаррі був заражений усіма хворобами світу. Невже вони так його боялися? Приємно це знати. Гаррі був безсмертною істотою, яка тепер затаїла на нього образу і мала багато часу, щоб поквитатися з ним. *Вони мали б боятися.*

"Я чудово можу ходити сам", - сказав Гаррі, коли його спробували взяти за руки.

Снейп наблизився, наче величезний кажан. "Ти впевнений? Може, покликати на допомогу Темного Лорда?" - запитав він.

Гаррі уявив себе як у сповільненій зйомці: як йому вдається кинутися на Дамблдора і вирвати чарівну паличку з його паличкоподібних пальців, перш ніж зелене світло полетить до онімілого Снейпа. Не смертельне закляття, ні. Це було б надто безболісно, надто легко. Гаррі жадав крові і жахливих криків. Він хотів болю, криків Снейпа, що відлунювали в порожньому просторі камер. І о, вираз обличчя Дамблдора на тлі всього цього був би безцінним. Шок і заціпеніння, коли крихітні краплі крові летіли з тіла Снейпа, як різнокольорове конфетті... ну, більше схоже на водоспад. Але все одно.

Зітхнувши, Гаррі відпустив привабливу фантазію. "Обережніше. Знову ж таки, для тебе це закінчиться тортурами, незалежно від того, що ти скажеш чи зробиш. Тож давай, нікчемний шматок лайна. Ображай мене".

Якби не застережлива рука Дамблдора на плечі Снейпа, зрадник неодмінно вдарив би Гаррі прямо в обличчя.

Вони пішли далі. І на превеликий подив Гаррі, в кінці коридору на нього чекали знайомі зали Міністерства. *Весь цей час він був ув'язнений у Міністерстві. Розумно.* Гаррі моргнув на кількох людей перед ним, які намагалися не дивитися йому прямо в очі. Але як же вони витріщалися. Це могло означати лише те, що вони знали, що Дамблдор розповів про свої злочини і зробив це публічною справою, як ніхто інший. В абсолютній тиші Гаррі відвели до зали суду.

У величезному просторі "Візенгамоту" спалахували камери, і серед сліпучого світла мерехтіло яскраве волосся Ріти Скітер. Її вірне перо вже шкрябало. Інші представники преси були у справжньому шаленстві, безсумнівно, фантазуючи про заголовки для своїх майбутніх статей. "Хлопчик, *який вижив, звинувачений у вбивстві"*. Жах.

Місце не відрізнялося від того, що було рік тому, ні обстановкою, ні людьми. У залі суду було кілька знайомих облич, а решта - зовсім незнайомі, як і тоді з дементорами.

Коли Муді вийшов, провівши Гаррі до призначеного йому дерев'яного стільця, Гаррі побачив нікого іншого, як саму Амбридж, що сиділа за три ряди перед ним. Її увага вже була прикута до Гаррі. Вона посміхнулася йому злобною посмішкою, а потім старша колега зажадала її уваги, поплескавши по плечу. Розмови гули і відлунювали аж до високої скляної стелі.

Гаррі втупився в нікуди з порожнім виразом обличчя, коли Дамблдор і Снейп з'явилися в полі його зору, щоб зайняти призначені їм місця, і він підсвідомо

звузив очі, дивлячись на пару. Як вони, мабуть, прагнуть цього дешевого шоу. Там не було нікого зі школи, ні учнів, ні професорів. Здавалося, судовий процес над Гаррі дозволяв лише особливу присутність, як V.I.P. перепустку. А може, це було зроблено для того, щоб уникнути передбачуваного хаосу, який неминуче спричинила б велика кількість людей. Як би там не було, це не має значення, вирішив Гаррі, барабанячи нігтями по дерев'яному стільцю.

Немов за командою, Руфус Скрімджор вийшов на трибуну. А може, він зробив це лише тому, що не хотів шуму. "Суд над Гаррі Джеймсом Поттером починається", - сказав міністр, а потім звернувся безпосередньо до Гаррі. Вочевидь, не витрачаючи часу на урочисті промови. Такий підхід був незнайомий Гаррі. "Вас звинувачують у вбивстві та використанні чорної магії. Що ви можете відповісти на ці звинувачення, містере Поттер?"

Справді, що йому залишалося робити? Сказати правду і потрапити до Азкабану? Або збрехати і врешті-решт теж потрапити до Азкабану? Дійсно, дешева вистава.

"Я невинний, - збрехав Гаррі.

Кілька гомонів, а потім тиша.

"Пане Поттер, ці звинувачення проти вас висунув Альбус Персіваль Вулфрик Брайан Дамблдор. Вам надається можливість висловити свою думку, перш ніж ми перейдемо до доказів".

Гаррі подумав про те, щоб віддати сцену Дамблдору і покінчити з цим, але потім вирішив не робити цього. Оскільки він все одно йшов на дно, він міг би піти на дно зі стилем і потягнути за собою ще когось, де це можливо.

Гаррі відкашлявся і подивився Дамблдорові в очі. "Я не Обраний". Тиша знову порушилася. "Тобто, я *був ним*... ще рік тому. Коли Альбус Дамблдор вирішив, що я недостатньо добре виконував свою роботу, а Лорд Волдеморт все ще живий". Гаррі дав словам влягтися, перш ніж продовжити. "І на якій підставі ви привезли мене сюди? На його словах? Але чому його слово має таку велику цінність, якщо він весь цей час брехав? Мені, тобі. Дамблдор знав про пророцтво про Темного Лорда і хлопчика - можливо, двох, але про це ми поговоримо за хвилину... "*Темний Лорд визнає його рівним собі, але він матиме силу, про яку Темний Лорд не знає*"... Це пророцтво, зроблене Сибіллою Трелоні в його присутності, весь цей час трималося в таємниці. Так, пророцтво. Інакше навіщо б Темному Лорду було вбивати невинне немовля, яке не мало до нього жодного відношення? Але оскільки я не помер, раптом на мене поклали божественну місію - перемогти найбільшого темного чарівника всіх часів і народів. Коли я не зміг цього зробити, Альбус Дамблдор вирішив, що Лорд Волдеморт помилився з вибором, і що Невіл Лонгботтом є справжнім Обранцем. Але що він мав робити зі старим, нікому не потрібним обранцем? З Гаррі Джеймсом Поттером, який не зміг вбити Темного Лорда? Ну, ми тут для цього, чи не так?"

Погляд Скрімджора був прорахованим, Дамблдора, здавалося, не зачепило розкриття однієї з його численних таємниць, а насмішка Снейпа ледь не сягала вух. На задньому плані несамовито шкрябало зачароване перо Ріти Скітер.

"Містере Поттер, - мило втрутилася Амбридж, нахилившись вперед на своєму сидінні з метою залякування. "Мабуть, слова були надто складні для вашого розуміння. Дозвольте мені

Перефразуй. Наш міністр запитав вас, як ви визнаєте себе винним. Визнаєте себе винним чи ні? Будь ласка, дайте відповідь."

"Невинний. Я думав, що мої складні слова будуть зрозумілі людині з вашим інтелектом досить легко. Можливо, я помилявся."

І тепер Амбридж додала себе до списку людей, які горіли бажанням вдарити його, прямо поруч зі Снейпом. Її обличчя запозичило від одягу найпрекрасніший відтінок рожевого, лише на кілька тонів світліший.

Скрімджер нарешті вирішив, що дискусія звернула на хибний шлях. "Дякую, пане Поттер." Потім він повернувся і кивнув Дамблдору. "Наступне слово за вами."

Тепер усі погляди були прикуті до старого, який стояв спиною лише за кілька футів від Гаррі.

"Дякую, міністре. Тепер я мушу визнати, що юний Гаррі *частково* має рацію. Я мав певні знання про пророцтво і вирішив зберегти таємницю. Але не з якихось прихованих мотивів, як він натякає, а з міркувань власної безпеки. Щоб бути впевненим, що на нього не будуть полювати ті, хто залишився вірним Лорду Волдеморту".

Гаррі спостерігав за ним, уже знаючи, до чого це призведе. Його пальці вже збиралися відновити барабанний дріб, коли він побачив, як Люциус Мелфой прослизнув до зали суду і зайняв місце в тому ж ряду, що й Амбридж, прямо біля Скрімджора. Він зустрівся з Гаррі поглядом, але в ньому нічого не можна було прочитати. Гаррі якомога обережніше оглянув величезну залу. Шукав знайому постать, грубу силу, якої, здавалося, тут не було. Дихання перехопило. Те, що Малфой був тут, ще не означало, що Волдеморт теж буде тут. Блондин, мабуть, був посланий спостерігати за процесом і доповідати про події Темному Лорду. Так, все було добре. Так мало бути.

Тим часом Дамблдор стояв перед Гаррі. "Гаррі, мій хлопчику, - продовжував він, дивлячись на нього м'яким поглядом. "Здається, ти закохався в легенду. Я майже впевнений, що окрім помилки, коли ти називаєш Лорда Волдеморта найбільшим чарівником усіх часів, твоя думка є очевидною ознакою вдячності. Але оскільки ти вже використовував напівправду, я просто благаю тебе робити це добре і зважувати свої слова". Гаррі заскреготав нігтями по бильцях крісла, коли Дамблдор відвернувся від нього і переключився на свою затамувавши подих аудиторію - купку ідіотів. "Я не бажаю заподіяти містеру Поттеру ніякої шкоди, навіть якщо він завдав шкоди іншим невинним життям. Але, на жаль, були зроблені великі помилки, і Лорд Волдеморт добре його розіграв. Щоб пояснити, я не вимагаю смертного вироку чи довічного ув'язнення, але злочин залишається злочином. Незалежно від того, хто його скоїв, покарання повинно бути. Це і є справедливість".

Переважна більшість громадськості підтримала цю ідею.

"Тепер поясню, що зробив Гаррі. Більшість з вас не знає, що таке горокракс... Це найогидніша гілка магії, яка дозволяє людині продовжувати жити навіть після знищення тіла, розщеплюючи свою душу і ховаючи її всередині предмета. Ми з Северусом Снейпом знищили душу Гаррі, і об'єкт вже знаходиться у вас під вартою і чекає на перевірку. Але я хочу поговорити про те, як відбувається розщеплення душі. Вбивством... і, на жаль, не тільки вбивством. Огидні акти канібалізму пов'язані з

ритуалом". Огида заполонила залу суду, і Гаррі відчув неприємний присмак у роті. *Не через*

але через надзвичайну зухвалість, з якою їм довелося говорити про цю частину життя Гаррі. Втім, він очікував на такий підхід. "А тепер я запитую вас усіх, чи можемо ми ігнорувати ці огидні дії "Хлопчика, який вижив"?"

"У вас немає доказів, немає способу довести..."

"О, але я знаю, - перебив Дамблдор, і в його блакитних очах не з'явилося жодного блиску. Ніякого задоволення теж. Чому б не використати "Верітасерум"?

Праведний виродок.

Гаррі завмер, поки всі дивилися на нього, явно захоплений цією ідеєю. Він бачив, як Люциус нахилився, щоб прошепотіти Скрімджору на вухо, але Малфой і його вплив мало на що могли вплинути в цей момент. Наживку було закинуто, а це... це не входило в план. Якщо вони використають Верітасерум і поставлять правильні запитання, то зможуть дізнатися все і навіть більше. Що горокракс *Волдеморта* було знищено, всі їхні плани, таємні зустрічі... їхній зв'язок, *все*. І Гаррі не міг нічого зробити, щоб покласти цьому край. Він був у пастці.

Коли люди почали розмовляти, а Скрімджер намагався їх заспокоїти, відчинилися двері, і кроки, відлунюючи на мармуровій підлозі, попрямували до сходів, де був Гаррі. Запала тиша, і всі витягли шиї, щоб побачити гордого чоловіка, який прогулювався між їхніми сидіннями.

Лорд Волдеморт сам зустрічався поглядом з Гаррі, коли той просувався вперед, абсолютно самотній і в напрямку старого дурня. Він був єдиною людиною, крім Дамблдора, яка стояла. Люди з чистою цікавістю дивилися на цього чоловіка, який наважився перервати такі важливі справи. Вони не знали, хто він такий, але в них були очі, і їхні тіла пульсували від його магії. Зростання Волдеморта, його обличчя, сила, яку він випромінював просто диханням, його впевненість... Його визнали загрозою.

І вони з Гаррі дивилися одне на одного крізь усіх цих людей. *Я врятую тебе*, - обіцяли ці сірі очі, наче уривок зі сну.

"Що це означає?" суворим тоном запитав міністр, поки Малфой сидів трохи пряміше на своєму місці, тепер *страшенно* зацікавлений.

"Я - Лорд Волдеморт", - гордо заявив коханий Гаррі. "І я прийшов за своїм Обранцем".

Пролунало кілька вигуків і спалахів камер, коли люди наступали одне на одного на шляху до виходу. Кілька чарівних паличок було піднято, але здебільшого була паніка. Хаос вибухнув, коли Дамблдор наставив свою паличку - але на Гаррі, а не на Волдеморта. Гаррі схопився зі стільця, щоб ухилитися, але після заклинання не залишилося жодної іскри, лише напівпрозора завіса відокремила його від решти зали суду. Його кохана вже підняла власну чарівну паличку, але яка б не була шкода, її вже було завдано.

Гаррі хотів підійти до зачарованої стіни і дослідити її, коли Волдеморт випустив злісне закляття, яке зіткнулося з завісою і абсолютно нічого не зробило. За мить Гаррі зрозумів мету цього закляття.

Гаррі смикнуло назад, і паличка боляче встромилася в його шию збоку. "Тобі краще не рухатися", - злісно порадив Снейп, поки Гаррі бився в його обіймах. "Волдеморт, тепер я звертаюся безпосередньо до тебе".

Нечисленні люди, що залишилися, спостерігали за напруженою перепалкою, а Волдеморт дивився тільки на Гаррі.

"Це закінчиться тут, ні..."

"Ти не можеш йому зашкодити", - посміхнувся Темний Лорд, наблизившись до завіси, але Дамблдор його зупинив. Лінія Волдемортових плечей ще більше згорбилася, хоча він ігнорував присутність директора. "У тебе така коротка пам'ять... Але як милосердний Лорд, я нагадаю тобі. "*Чи захистиш ти Гаррі від Альбуса Дамблдора і тих, хто піднімає на нього чарівні палички, навіть ціною власного життя?* Це точнісінько ті самі слова твоєї незламної обітниці, яку ти дав не так давно".

Паличка Снейпа була притиснута до шиї Гаррі неймовірно міцно, а нігті впивалися в його передпліччя, утримуючи його на місці. Страх охопив Гаррі, але, незважаючи ні на що, Волдеморт був тут і жодного разу не відвів від нього погляду. Навіть незважаючи на те, що перед ним стояв Дамблдор, а аврори, можливо, вже йшли сюди. Волдеморт врятує Гаррі, і за кілька миттєвостей Гаррі опиниться в його обіймах, а до його шиї притиснеться обличчя Темного Лорда, а не клята паличка Снейпа. *Я врятую тебе*, - пообіцяв Волдеморт, і Гаррі довіряв йому понад усе. Довіряв єдиній людині, яка ніколи не брехала йому, єдиній людині, яка любила його настільки, що ризикувала всім, перебуваючи тут.

Я кохаю *тебе*, - з усмішкою промовив Гаррі до свого вродливого коханого, а Волдеморт... Очі Волдеморта говорили: "Я теж тебе кохаю", хоча його вуста ніколи не вимовили б цих слів.

"Так, я сказав це. Я обіцяв тобі і я пам'ятаю. Але ти, у своїй величезній зарозумілості... ти припустився дорогої помилки. Можливо, найтяжчу у своєму житті. Мілорд, я бачу, ви пам'ятаєте мої слова, але чи розумієте ви їх значення? Тих, хто піднімає на нього свої *палички.* Але, мій лорде, я не маю наміру піднімати ніяких чарівних паличок, - сказав Снейп, випромінюючи задоволення. "Ваш людський горокракс знову смертельний, тож знайте... Це не помста. Це правосуддя."

"Альбусе, відійди вбік", - сказав Волдеморт, коли чарівна паличка біля шиї Гаррі відступила і всі присутні зрозуміли, що буде далі.

Дамблдор, звісно, ні.

Гаррі зрозумів, що мав на увазі Снейп, але не очікував того, що сталося далі. Він став свідком того, як Волдеморт кидав прокльони на Дамблдора, поспішаючи дістатися до зачарованої завіси і Гаррі. Потім Гаррі раптом опинився на колінах, рука боляче схопила його за волосся, а шия вигнулася дугою. Він побачив скляну стелю судової зали і світло післяобіднього неба, почув у вухах поверхневе дихання зрадника і дуель, що відбувалася всього за кілька кроків від нього. Потім біль у голові посилився, наче попереджуючи, і Снейп розбив Гаррі лобом об підлогу.

Від удару в Гаррі миттєво запаморочилося в голові, всі звуки стихли, наче в телевізорі

вимкнули звук. Його шия, мабуть, вивернулася, бо він знову побачив скляну стелю, і

потім ще один удар головою об землю.

Гаррі не відчував болю, бо не відчував свого тіла, але й не бачив... Щось затуляло йому очі і заважало бачити. Воно стікало по його обличчю, як сльози, сльози, які Гаррі не міг витерти, оскільки його тіло мало власний розум і билося в конвульсіях.

Наче з-під води, Гаррі почув, як хтось вигукнув його ім'я. Знайомий голос... *Том*. Його Том кликав його. Його душа, мабуть, чекала відповіді, яка ніколи не прийде. Принаймні він знав, що Гаррі любив його.

Востаннє, коли Гаррі вивернуло назад, він побачив лише чорне, а потім пролунав останній вибух. Такий гучний, що аж кістки застукотіли, а голос Тома вже не долинав до Гаррі.

Примітки до розділу наприкінці

Знайдіть мене на tumblr за адресою lordmarvoloriddle:)

Розділ 12

Примітки до розділу

бета-версію від дивовижного Vanillaghost, якому я від щирого серця дякую за допомогу :)

Северус відпустив мляве тіло, і Волдеморт втратив розум. З криком, від якого кров застигла в жилах Северуса, монстр кинувся на зачаровану завісу і Дамблдора. Ця демонстрація сили і відчаю залишила Северуса холодним. Перемога чи поразка, зрештою, Поттер все одно лежав мертвий біля його ніг. Це була нова поразка для Темного Лорда. І о, злість у рухах Волдеморта; зникла його елегантність і холодний розрахунок, а на зміну їм прийшло відчайдушне прагнення достукатися до хлопчика. Невже втрата душі завдала такого сильного болю?

Поттер лежав обличчям донизу, кров і крихітні шматочки плоті були під ним, як гротескний прояв правосуддя. На свою огиду, Северус помітив, що його права рука була вимазана тією ж огидною речовиною, і клацнув зап'ястям - бруд зник.

Лише Люціус і жінка, Рита Скітер, залишилися в залі суду, наполовину сховавшись за лавою, але все ще перебуваючи там. Обидва, щоб спостерігати, і одна, щоб розповісти історію. Тим часом Дамблдор програвав. Якась частина Северуса навіть не була здивована. Буря, якою був Лорд Волдеморт, вимагала крові, а Альбус стояв на його шляху до хлопчика. Мертвого хлопчика... сина *Лілі*.

Хлопчик, який також був зрадником.

Северус повернувся спиною до дуелі і пішов геть, залишивши безпеку, якою була завіса. Чи наважився Волдеморт напасти на нього, Северус не знав. Здавалося, Дамблдор ще не впав. Він пішов далі, зникнувши, щойно дійшовши до головного коридору, який все ще кишів людьми, наляканими до глибини душі, які шепотіли: "Сам *знаєш хто... Гаррі Поттер... Сам знаєш хто*...". Один загубився, один загинув, один на крок ближче до смерті.

Але врешті-решт обидві сторони програли, чи не так? Він і Альбус, Темний Лорд і Поттер. Вони програли цю війну, але Лорд Волдеморт втратив свою дорогоцінну душу і те, що залишилося від його здорового глузду. Северусу було цікаво, про що думав цей монстр. Чи не занадто високою була заплачена ціна? Чи вважав він цей вчинок перемогою чи поразкою? Де закінчується одне і починається інше?

Місце, де опинився Северус, не було ні його домом, ні Гоґвортсом. Натомість перед його очима постали руїни, вкриті снігом, і серце Северуса розірвалося. "Я вбив твого сина", - прошепотів він перед тим, що залишилося від будинку Лілі. І найдивніше було те, що сльози покинули його очі.

* * *

Нечисленні люди, що зібралися, заціпеніли від страху. Але найбільше Люціус. Він був там, у тому місці. Бачив, як Темний Лорд впав на коліна перед тілом Поттера, як труп Альбуса Дамблдора був досить близько, щоб на нього можна було наступити. І Мерліна, як Волдеморт тримав хлопчика на руках, як він зарився головою в його шию. Вся ця кров, що прилипла до шкіри та одягу Темного Лорда... Хвилини, коли він просто тримав Поттера, здалися вічністю, а потім його Лорд стояв з понівеченим трупом на руках і дивився на нього зверху вниз, коли той виходив з міністерства. Ніби... ніби він любив хлопчика.

Це нагадало Люціусу, як він сам дивився на свою дружину, що стало тривожною паралеллю найбезглуздішого штибу.

Після інциденту в Міністерстві запанувала дванадцятигодинна тиша, яку лише нещодавно було порушено. Їх викликали до звичайної зали засідань, де, на їхній подив, вони побачили не Темного Лорда, а *Невіла Лонгботтома під* охороною Наґіні. Очі юнака, побачивши їх, розбіглися, але він залишився на місці, біля вікна, подалі від величезної змії, що лежала на столі, наче їй там і місце.

Вони також залишилися стояти.

"Він однокласник Драко, - прошепотіла Нарциса на вухо Люціуса, поклавши руку на його руку. "Дитина Френка й Аліси".

"Я знаю. Інший Обраний."

Для Люція доля хлопчика була вже вирішена. Тож не було сенсу вникати в особисті деталі. Хлопчик був тут не просто так.

Минуло ще кілька хвилин напружених поглядів і тихих обмінів думками в очікуванні Темного Лорда. Атмосфера неодмінно мала бути радісною. Альбус Дамблдор нарешті був мертвий і гнив, баланс незворотно схилився на їхню користь, але... одержимість їхнього Лорда була мертва, і його здатність подолати її була в кращому випадку спірною. Навіть Беллатріса не була такою жорстокою, як зазвичай, незважаючи на те, що Невіл Лонгботтом був так близько до неї. Здавалося б, це повинно було викликати спогади.

Зрада Северуса також внесла свій внесок у загальний неспокій. Він зарізав Поттера на очах у їхнього Лорда. Коли його знайдуть, а його все *одно знайдуть,* Люциус не міг уявити, наскільки жорстоким буде покарання, яке він отримає від рук Темного Лорда.

Нагіні зісковзнула зі столу, і Лорд Волдеморт увійшов до кімнати.

На обличчі їхнього Господа не було самовдоволення. Він стояв так само прямо, як завжди, його постава була бездоганною, але на обличчі і в темних колах під очима виразно читалася втома. Він ні на кого не кинув жодного погляду, коли сидів, і всі поспішили наслідувати його приклад. Люциус і Нарциса обмінялися знаючими поглядами. *Страждання*. Але саме ця емоція була абсолютно чужою його нинішньому предмету.

"Я хочу, щоб Северуса Снейпа знайшли і привели до мене, - наказав Темний Лорд, не витрачаючи часу на люб'язності. "Живим. Беллатриса, Долохов, Грейбек... Я не бажаю бачити ваших облич, поки ви не повернетеся з ним".

"Мілорде, - збентежено почав Долохов, і всі затамували подих. "З усією повагою... Северус Снейп - сильна і талановита особистість. Але він також не дурний, і ми поки що не маємо жодних зачіпок чи зачіпок. Може, краще зачекати і..."

"Роби, як я наказав, і тримай свої коментарі при собі!" Волдеморт різко зашипів, його очі виблискували злістю, а Долохов розгублено моргнув, і хлопчик Лонгботтом здригнувся на задньому плані. "Невже всі ті роки, які я витратив на ваше навчання, були марними, якщо троє людей не можуть знайти одного? Ось наскільки ви марні? Знайди його, некомпетентний дурню!"

Темний Лорд підвівся, і всі здригнулися. І все ж здавалося, що Долохов все ще має бажання померти, впертість чітко читалася на його обличчі.

"Але, мілорд, Северус може…"

"Негайно забирайся з моїх очей!" Темний Лорд заревів, і Долохов ледь не впав зі стільця, поспішаючи покинути кімнату, нарешті зрозумівши, що потрапив у скрутне становище.

Бідолашний ідіот, подумав Люциус. Огризатися з Лордом Волдемортом, та ще й у такому стані... Якби Долохов не був бездоганним у минулому, Нагіні вже б давно проковтнула його тепленький труп.

Решта чекали, не наважуючись заговорити і ще більше розлютити чоловіка. Темний Лорд кипів, поклавши руки на стіл і дивлячись на нього в сліпій люті. Потім він випростався з очевидною метою і послав закляття без палички, яке поставило хлопчика Лонгботтома на коліна з болісним звуком, що відлунював у мовчазній кімнаті. Хижак наблизився до в'язня.

Вони всі дивилися на Волдеморта, який стояв на колінах перед тремтячим Невіллом, і вираз його обличчя знову повернувся до страхітливого, фальшивого спокою.

"Дитя пророцтва. Вибачте, що змусив вас чекати. Це така честь, мій Обранець... Ні, як це неприємно звучить на язиці. Є тільки один гідний такого титулу".

"Гаррі, - закінчив Лонгботтом, не зводячи з нього погляду.

"Мій Гаррі, - кивнув Темний Лорд. "Мій дорогоцінний Гаррі, чия цінність незмірна. Хто для мене, як повітря для тебе. Я чув, що ви були знайомі".

Не друзі.

"Так, ми - ми були. Що з ним сталося? Де Гаррі? Що ви з ним зробили?"

"Я?" Гострі очі піднялися і блимнули на їхню маленьку групу, перш ніж знову зосередитися на Невіллі. "Дорогоцінний труп на ім'я Альбус Дамблдор не розповів вам цієї частини, чи не так? Тоді слухайте. Історія така... Гаррі був під моїм захистом від Ордену, від Дамблдора, від усіх, хто бажав йому зла. *Гаррі був моїм*. Северус Снейп був пов'язаний магічними чарами, щоб гарантувати його безпеку не лише на словах. А потім, на посміховисько суду над Гаррі, я побіг до нього, щоб врятувати його. Але вони чекали на мене. Розставили чудову пастку, готові вбити двох зайців одним пострілом. І вони були готові, *маючи на озброєнні* Дамблдора і *маглівські прийоми*". Тон Темного Лорда став більш напруженим, очі палали. "Я, Лорд Волдеморт, не міг навіть наблизитися до Гаррі, не кажучи вже про те, щоб доторкнутися до нього. Це було негарно. Полетіли закляття, і врешті-решт ваш професор захисту тримав мого Гаррі з чарівною паличкою біля його горла, а Дамблдор стояв на моєму шляху. А знаєш, що сталося потім? Северус взяв гарненьку голівку Гаррі в свої руки..." Долоні Волдеморта, наче павучі лапки, поповзли по щоках Невіла. "І бив її об підлогу міністерства, аж поки моя мітка на його лобі не загубилася у всій цій червоній масі".

Обличчя Волдеморта спотворюється від ненависті, що проникає в його тіло, на обличчі хлопчика з'являються крихітні криваві сліди від нігтів, що впиваються в плоть.

"Це те, що ти збираєшся зі мною зробити?" Невіл широко розплющив очі, здригаючись від болю і демонструючи порожню браваду хоробрості, яка незабаром буде розбита і розколота на друзки.

"Ні, хлопче. Гірше. Буде в десять - ні, в *тисячу разів гірше.* Нехай усі побачать, що буває, коли Лорду Волдеморту перечити. Коли вони забирають моє серце."

Кожна душа у світі мала б визнати Лорда Волдеморта найчорнішим і найжахливішим серед них. І найвеличнішим, оскільки Альбус Дамблдор не міг більше говорити.

Люциус відчув, як рука дружини шукає його. Нарциса та її пальці були твердими, обидві мовчки раділи, що Драко не був тут і не бачив цієї різанини. Щойно почалися крики, серце Люціуса наповнилося жалем до приреченого хлопчика. Бо це був просто нещасний хлопчик, який потрапив не в ту казку з не тими персонажами. Темний Лорд не використовував жодної чарівної палички, мармурова підлога маєтку постійно змінювала свій колір і, *о, звуки*.

У якийсь момент Невілл перестав молитися, щоб Господь зупинився. А можливо, він просто не міг говорити з розбитим ротом і пробитими губами, які ледве трималися на черепі.

Незабаром викликали домашніх ельфів, щоб прибрати.

* * *

Його Гаррі знову нагадував ляльку, а Волдеморт - ще одну маглівську казку. Не "*Красуня і чудовисько",* а "*Спляча красуня"*. Тому що Гаррі найбільше

безперечно, була красунею і, безсумнівно, спала в ліжку Волдеморта, де їй по праву належало бути. Бо Темний Лорд не дозволив би такій дрібниці, як *смерть, розлучити* його з Гаррі.

Всі рани були стерті, він про це подбав. Він повернув до життя бездоганну шкіру Гаррі під своїми пальцями, повернув його до світу живих і подарував йому частинку своєї душі, яка до цього спочивала в грудях Волдеморта, де вона була в безпеці. Гаррі запропонували поцілунок, але він залишився бездіяльним, і Волдеморт довго-довго спостерігав за тим, як здіймаються і опускаються Гарріні груди. Цілими днями. Днями, коли він не міг робити нічого, окрім як бути з Гаррі. Якби Волдеморт міг піти і зайнятися своїми звичними справами, він би збожеволів від люті. Ніщо інше, здавалося, не мало б значення. Його серце калатало, наче під впливом магії, і він підвищував голос навіть на власного домашнього ельфа, його темперамент виходив з-під контролю. Справи з некомпетентністю таких, як Долохов, безсумнівно, закінчилися б жорстоким вбивством і значно зменшили б кількість його послідовників.

Тож Волдеморт вірно стояв у кріслі біля ліжка хлопчика, тримаючись за теплу руку, і хвалив себе за власну розсудливість, коли закликав Гаррі виготовити горокракс. *Як же він був правий*. Бо якби Гаррі не зробив цього... Ні, Волдеморт навіть не подумав би про той кошмарний результат, про той сон, з якого не можна було б прокинутися. Натомість він міцно стиснув Гарріну руку. *Інстинктивно*.

"Я подарую тобі світ, як тільки ти розплющиш очі".

Гаррі не здригнувся від його обіцянки, та все ж

йому довелося...

І врешті-решт він це зробив. Можливо, через хвилини, можливо, через вічність. Пальці стиснулися в долоні Волдеморта, і яскраво-зелений колір зустрівся з його поглядом.

"Томе?" Його Гаррі нарешті зміг знайти свій голос, сповнений розгубленості, але також і *життя*.

"Так", - сказав Волдеморт, вперше за довгий час відповівши на своє ім'я і поцілувавши Гаррі руку. "Я врятував тебе.

"Ти ж обіцяв, - посміхнувся Гаррі, дещо спантеличений. "Ти - **сон** ? Чи я сплю?"

Волдеморт не зміг придушити веселу посмішку. "Ні, душа моя. Це не сон. Ти тут, зі мною."

Його душа не виглядала надто переконаною. Моргнувши, ніби перевіряючи цю теорію, Гаррі підняв іншу руку і штовхнув Волдеморта в щоку, а потім провів пальцем до підборіддя, постукуючи по його губах. Нахмуривши брови, але все ще торкаючись його, Гаррі знову моргнув.

"Здається, мені приснився сон... Було боляче, а потім... я опинився в темному місці, ніби... ніби я був під водою і намагався випірнути на поверхню, але потім..."

"Ти помер, а я повернув тебе назад. Тепер ти тут, ти в безпеці."

Слова Волдеморта, мабуть, повернули спогади, бо заціпеніння Гаррі зникло, і він кинувся в обійми Волдеморта, дихаючи йому в груди, як перелякана дитина. Волдеморт тримав його душу, яка більше не мала його душі, і все було так, як і повинно бути. Ідеально. Вони вдвох, разом. Назавжди.

Гаррі довго не відпускав його. Жоден з них не промовив жодного слова, і Волдеморт це розумів. Він був, мабуть, єдиною людиною, яка це розуміла. Єдиним, хто до певної міри розділив долю Гаррі. Смерть не так легко забути, коли ти її пережив: відчайдушна боротьба твоєї свідомості за контроль над собою і чіпляння за себе, щоб не втратити його. У такому стані проходило багато часу, поки не вдавалося захопити суверенітет. Сам Волан-де-Морт провів роки, проповзаючи крізь цю похмуру долю. Перемога була здобута в кінці шляху, але історія Гаррі ще не дійшла навіть до його початку. Тож він притиснув хлопчика ближче до грудей.

"Я думав, що потрапив у пекло, - прошепотів Гаррі йому на вушко. "Зовсім один. Без тебе."

"Я більше ніколи тебе не покину", - присягнувся Волан-де-Морт, і кожне його слово було серйозним. "Ти тут, у безпеці, і ти залишишся тут назавжди. А тепер подивися на мене, душе моя".

У рухах Гаррі не було ніякої нерішучості, лише легке тремтіння кінцівок. Можливо, це був страх чи втома, а можливо, і те, і інше. Вони розійшлися, але не повністю. Їхні пальці зчепилися.

"Душе моя, чи хочеш ти сама знищити його, чи дозволиш мені цю велику честь?"

Тінь пробігла по обличчю Гаррі, і його пальці сіпнулися. Не було потреби вимовляти ім'я. У певному сенсі, це було визнання Волдемортом того, що він помилявся.

"Ти можеш влаштувати різанину, але я маю бути тим, хто його прикінчить. Зрештою, це перший крок у виготовленні горокракса, чи не так?"

Волдеморт не міг пишатися більше. "Твоя відданість лякає".

"Як і твоя безжалісність", - відповів Гаррі з примарою посмішки. Він відкинувся на подушки і слабко смикнув Волдеморта за руку, як дитина. Волдеморт, піднявши брову, виконав бажання хлопця і дозволив собі покласти голову над Гарріним серцем, прислухаючись до кожного його удару. Волдеморт куйовдив волосся, дряпав нігтями потилицю, наче це він потребував розради, а не Гаррі.

"Якщо ти маєш на увазі дію, яка полягає в тому, щоб задовольнити кожну мою потребу, то зізнаюся, що я безжалісний. Я знаходжу радість у цій рисі, святкуючи те, що ніщо інше не має значення, окрім того, чого я хочу і чого потребую, знову і знову - а це була *ти*. Моїм мотивом, моїм засобом, ти була і тим, і тим".

Гаррі глибоко вдихнув під ним, і Волдеморт відчув його, як своє власне.

"Ви вчинили нерозумно, прийшовши на мій суд, але я не можу вам за це віддячити. Моє серце вискочило, коли наші очі зустрілися. Я мав більше, ніж надію, я мав віру. У вас, тому що ви були там.

і я знала, що все буде добре. І якимось чином, незважаючи ні на що, так і

сталося". "Я вбив їх", - зізнався Волдеморт, заплющивши очі й обійнявши Гаррі

за середину. "Кого вбив?"

"Дамблдор та інший хлопчик.... передбачуваного Обраного. Моя кров закипала в жилах при кожному їхньому подиху".

Виправдовуватися було не в його характері, і все ж... "Дамблдор, я розумію і радію. Але Невілль... За що?"

"Старий дурень забрав тебе у мене. Я мусив забрати щось від нього."

Це було все, що потрібно було пояснити. І для них цього виявилося більш ніж достатньо.

Піднявшись на лікті, Волдеморт поцілував Гаррі в перенісся, потім у лоб, потім в обидві щоки. "Я більше ніколи нас не підведу".

Гаррі не відводив очей від його очей. "Я знаю."

Тепер, хоч на деякий час, Волдеморт міг нарешті відпочити.

Розділ 13

Примітки до розділу

бета-версію від дивовижного Vanillaghost, якому я від щирого серця дякую за допомогу :)

Додаткові примітки див. наприкінці розділу

Капає, капає, капає - це був звук, який видавала його кров, заливаючи підлогу. Кошмар не припинявся і в ці дні. Невидима вага тиснула на груди, темрява, відчай, відчуття, що його розривають на шматки, все це червоне і... *Він.* Його голос, його руки, його пальці, що закрутилися в Гарріному волоссі. Його. Можливо, Гаррі варто було б просто піти і попросити Волдеморта допомогти йому з цим сном. Але... все було складно. Гаррі мав свої кошмари і спогади, а Волдеморт - свої пошуки голови Снейпа. Гаррі свідомо намагався не думати про цього чоловіка, коли не спав, але його присутність була постійною в найглибших куточках його свідомості. Кров, тверді руки і мовчазний біль після цього. Потім Гаррі прокидався, а його коханого вже не було в їхньому ліжку...

Минуло п'ять днів відтоді, як Гаррі повернувся до життя, і Темний Лорд одержимо чекав на трьох своїх послідовників та їхній приз. Ніхто з них ще не повернувся, і злість подвоювалася з кожним днем, коли Снейпа не було перед його очима. А Гаррі... Гаррі щоранку, прокинувшись, блював у ванній кімнаті, смак крові не покидав його рота, незважаючи на всю воду, яку він ковтав чи випльовував. Це були єдині моменти, коли він був вдячний, що Волдеморта не було поруч. Прикидатися, що все гаразд, було легше без присутності іншого чоловіка.

"Майстер Гаррі. Магістр сказав, що чекає у твоєму королівстві."

Гаррі подякував розгубленому домовику і без зайвих роздумів попрямував до озера. Свіже повітря було найкращим початком.

Холодна погода потеплішала, коли він увійшов до їхнього маленького раю. Волдеморт уже сидів за круглим столом у траві. На нього чекали дві тарілки зі сніданком, і Гаррі аж шлунок забурчав, побачивши їх.

"Ти блідий. Волдеморт роздивлявся його, коли той сів. "Блідіший, ніж зазвичай. Тобі зле?"

Сором омив Гаррі. Яка користь від брехні між ними? Він покинув свою недоторкану тарілку і, не кажучи ні слова, підвівся, зробив два кроки навколо столу і сів Волдемортові на коліна. Підлокітники стільця робили цю дію трохи незручною, але міцні руки, що обіймали його талію, тримали Гаррі в безпеці. *Волдеморт ніколи не дозволив би йому впасти*. Гаррі притиснув Темного Лорда до себе, і Волдеморт заговорив, вологі губи, заплямовані кавою, торкнулися Гарріної шиї.

"Скажи мені, душа моя".

"Мені не перестає снитися... ну, ви знаєте.... він. Це жахливо. Але потім я прокидаюся, мені п о г а н о , і спогади переповнюють мене. Вдень я забуваю на кілька годин, але вночі... Знову, і знову, і знову. Я просто втомилася. Налякана."

Спершу Волдеморт мовчав, долоні гладили Гаррі по спині, наче хотіли з а к а р б у в а т и кожен сантиметр його тіла. Гаррі, у свою чергу, засипав трепетними поцілунками все його вродливе обличчя, а його пальці занурилися у Волдемортове волосся, таке знайоме до цього часу. Він ні на що не проміняв би це.

Руки Волдеморта лягли на щоки Гаррі, а їхні очі злилися воєдино. "Я все виправлю, виправлю тебе. Виправлю твій розум, зроблю тебе щасливим, цілуватиму тебе ц і л и м и днями. Усе, що ти забажаєш. Я зроблю це, я. Ніхто, крім мене".

Гаррі кивнув, сповнений нетерпіння. І біля озера, коли Волдеморт і Гаррі так переплелися, Темний Лорд виконав свою обіцянку. Гаррі відкрив йому свій розум так само, як розставив ноги, і Волдеморт почав діяти. Виправляв, догоджав, запечатував ті темні образи і з а ч и н и в браму. Гаррі відчув це так само глибоко, як той член, що входив у нього. Перш ніж усе закінчилося, хліб, яйця, бекон і столові прибори були розкидані по літній траві, Гаррі лежав на столі, а Волдеморт - між його ногами.

Здригнувшись, Гаррі потягнувся до цих губ. Так, здавалося, Темний Лорд справді мав н а м і р цілувати його цілий день. А може, й усю ніч. А може, й вічно.

* * *

Остерігайтеся Лорда Волан-де-Морта, бо він ніколи не полишає своєї одержимості. Альбус якось сказав щось подібне в одну з численних ночей, коли вони обговорювали Темного Лорда. І як же він мав рацію. І щодо хлопчика, і щодо самого Северуса.

Тепер у монстра був труп Поттера, який він плекав і яким він був одержимий, а Северус був наступним у списку проклятих. І, можливо, йому варто було б потурбуватися про себе і своє благополуччя, оскільки зараз він був тимчасово захищений від неймовірних тортур, які незабаром мали на нього чекати. Але Северус не міг змусити себе покінчити з життям.

І що це було за життя.

Тут, у руїнах будинку Лілі, був знайдений спокій. Лорду Волдеморту не було місця між цими стінами, такими ж розтрощеними, як і деякі з н и х . Северус лежав на підлозі в тій самій кімнаті, де вона померла, поруч з тим, що залишилося від л і ж е ч к а Поттера. Якби тільки хлопчика ніколи не існувало... ніякого пророцтва, ніякого бажання Темного

Лорда покласти край цьому нікчемному життю.

Що могло статися? Зі зруйнованої стелі посипався сніг, і Північ покинув хід думок. Все це було в минулому, наповненому мертвими людьми. Вона, Поттер, хлопчик, Альбус... а незабаром і він *сам*.

Але він все ще був живий, і тільки тому, що сам цього хотів. Попереду було стільки можливостей, а Северус все ще залишався тут, чекаючи на неминуче. Так, неминучої і болісної смерті, яка мала незабаром настати. Чи, можливо, пізніше, можливо, через роки, роки, в які Северус технічно міг би прожити своє життя, втекти, покинути Англію, поїхати на інший кінець землі. Але все це - у відкладеному часі. Волдеморт ніколи не пробачить вбивства Поттера і прийде. І якби Северус міг посперечатися, він би сказав, що рано чи пізно.

У певному сенсі Северус сам відтягнув неминуче, втікши з Міністерства і від гніву Темного Лорда. Але йому потрібно було побути тут востаннє. Відчути Лілі, зізнатися в тому, що він зробив. Потребував спокою. Чи зрозуміє вона ціну, яку він заплатив? Життя її сина за порятунок незліченної кількості інших? Северус не знав, та, зрештою, це не мало жодного значення. Хлопчик був мертвий і гнив, а життя продовжувалося, люди сміялися і плакали так само. Загинули важливіші люди, ніж він, і це не мало значення.

Тепер про небезпеку. Як не дивно, його відвідувачі прибули вранці, а не пізно вночі - зовсім не в його стилі. Можливо, вони спостерігали за ним, коли зорі були ще високо в небі, і тихо передали новину Темному Лорду, ховаючись у тіні. Бо хто ж іще це міг бути?

Северус залишився сидіти, коли людський монстр зробив свій урочистий вихід, а за ним тягнулися ще три тіні. Беллатриса, Долохов, Грейбек... Три скажені пси, що йдуть за своїм господарем. Звісно, Волдеморт був тим, хто порушив тишу після незручного **відрізку** часу. *Як завжди, вистава.*

"Ти все зробив правильно. Тепер залиш нас", - наказав він, не відводячи погляду від Северуса.

Вони робили те, що їм казали, крадькома озираючись; востаннє вони бачили живого Северуса Снейпа. Востаннє він бачив їх теж. Як не дивно, він може трохи сумувати за ними трьома.

А тепер повернемося до Темного Лорда, жива загроза, що приковує до себе погляд. Високий і величний, вражаючий у всіх сенсах цього слова, з чарівною паличкою в правій руці. Ще не піднята, що робило її ще більш жахливою; мовчазна обіцянка в очікуванні чогось монументального, що має відбутися. Один, два, три кроки над уламками, що поховали Лорда Волдеморта шістнадцять років тому. Северус спостерігав, а за ним спостерігали. Гра? Кінець?

"Ти збрехав мені. Ти зрадив мене, - сказав Темний Лорд голосом, холоднішим за зиму. "І тепер ти знаєш, що буде далі. Покарання."

"Як на такого розумника, тобі знадобилося досить багато часу, щоб це з'ясувати". Северус знизав плечима від власної бравади, не наважуючись поки що вставати. Він все одно помер би за кілька хвилин. Але спокій Волдеморта викликав запитання. Це і те, як він витріщився на Северуса. Так, наче хотів задушити його голими руками.

"Мовчи, слухай. Знай, що заради Гаррі ти житимеш довше, ніж мить. Заради нього, заради моєї душі, заради мого дорогоцінного хлопчика. О, я гадаю, ти не знаєш..." Темний Лорд наближався.

підлога скрипить у відповідь на його присутність. "Ви, імбецили, ви і старий дохлий тарган перетворили на попіл не той горокракс, *мій горокракс*. І думали, що ви такі *розумні.*"

Не можна було заперечувати, що весь світ Северуса розвалився. Провал. Цілковитий і повний провал. Темний Лорд живий, Альбус мертвий... хлопчик живий, все ще безсмертний і чума. І... все було скінчено.

Нарешті, Северус підвівся, звуки протесту відлунювали від його заклякших кісток. Який гіркий кінець. "Проте, я ні про що не шкодую", - заявив він. І це була найгірша правда.

Очі монстра потемніли в ранковому світлі. Піднявши підборіддя, він дивився на Северуса, який не міг зрозуміти, як в якийсь момент свого життя він захоплювався і хотів служити цій людині. Цій огидній істоті, яка ставила себе понад усе. Темному Лорду, який випромінював такий жах: смерті, тортур, бачити, як твоїх близьких розривають на шматки на твоїх очах. Ніби він був істотою зі страшилки, з тих, що їдять дітей. Лорд Волан-де-Морт робив все це і навіть набагато гірше.

Темний Лорд сповз з шиї зимовий шарф. Темна річ, неймовірно довга. У його рухах не було жорстокості, і все ж... Северус знав.

Удар, що послідував за цим, вибив повітря з його легенів, а кров заповнила його рот зсередини. Потім його підборіддя вдарилося об підлогу, розтрощивши щось там чи десь поруч. А Волдеморт все ще спокійно обмотував вовняний матеріал навколо шиї Северуса ідеальною петлею. Відсторонено він дивувався, звідки у цього чоловіка такий маглівський талант.

"Широко розплющ очі, щоб побачити мою душу", - наказав Темний Лорд, коли Северус задихався, а його шия була стиснута лещатами. "Коли це буде зроблено, ти пошкодуєш, що колись торкнувся мого Гаррі. А тепер просто подивися вниз і покажи йому гарну виставу. Після стількох років на моїй службі ти маєш бути здатною принаймні на це. І пам'ятай... кричи скільки хочеш, ніхто тебе не почує. Це... якщо ти зможеш".

Їхні погляди зійшлися, і Волдеморт став кошмаром, спраглим крові. Єдиним закляттям, яке він зробив, було приклеїти один кінець шарфа до того, що залишилося від ліжечка Поттера, а потім накласти на нього закляття, щоб утримати його. З такою люттю, яку він виказав за такий банальний поштовх, він викинувся з вікна. Гостре скло порізало Северусові щоки, брови, лоб. Потім був хрускіт - все тріснуло, і біль... Він був наче маріонетка, яку тягнули в різні боки, кінцівку за кінцівкою. Цей хрускіт... мабуть, це була його шия. Але чому смерть не постукала в його двері? Чому...

Під підошвами ніг з'явилася тверда вага, і Северус знову вдихнув, і це була агонія. Тупий біль. А потім знову пекло, бо він знову падав. Падав, не падав, знову і знову. Його шия зламалася, знову і знову.

"Подивіться на нього", - прогарчав хтось зверху, монстр.

Затамувавши подих, очі Северуса відірвалися від блакитного неба і втупилися вниз, тиск стискав його дихальні шляхи. Перед будинком Лілі стояв Гаррі Поттер. Врешті-решт забравши у нього все, навіть спокій. Переслідуючи його тим, що могло б бути. Клацання за клацанням і запитання

піднявся сам собою. На кого дивився хлопець - на нього чи на Темного Лорда? У круговерті "замерзнути, померти, не померти" Северус думав лише про це.

* * *

"Вам заборонено".

Гаррі звів брову на Волдеморта, хвилі розбивалися об босі ноги Гаррі, де долоня лежала на одній з його щиколоток.

"Я?"

Гаррі володів такою силою, що зміг забризкати Темного Лорда на свій вишуканий одяг. Звісно, Волдеморт міг би зупинити і воду, і Гаррі, якби тільки захотів. Натомість він притиснув Гаррі до своїх грудей, змітаючи їх обох глибше в море, пісок заповнював простір між пальцями Гаррі та внутрішню частину взуття його коханої. Що їм залишалося робити, як не сміятися?

Була середина лютого, вони були десь в Албанії, і вони не могли втриматися від того, щ о б н е з а л і з т и у воду. Ну, Гаррі не міг. І Волдеморт, звісно, пішов за ним. Більше нікого тут не було, їх завіяв чи то вітер, чи то справи понеділкового дня. У них було достатньо часу. Вдома Люциус був за головного, а Гаррі з Волдемортом мандрували далеко-далеко.

"Ти... загроза моєму вбранню", - сказав Темний Лорд, посміхаючись, заправляючи пасма волосся Гаррі за вуха.

Гаррі лише міцніше обійняв його, ставши навшпиньки. Розгойдуючись туди-сюди, руки шукали шкіру, вони, мабуть, являли собою неабияке видовище для тих, хто спостерігав за ними. У якийсь момент він витягнув шию вгору, поклавши підборіддя на груди Волдеморта, дивлячись йому в очі. Якби більші руки не стискали його руки на його спині в якості жартівливої форми покарання, Гаррі торкнувся б і його. Але в якомусь сенсі він це вже зробив.

"Так, душа моя?" Прийшла відповідь, Темний Лорд читав його, як відкриту книгу.

"Я думав останні кілька тижнів у Берні... коли я буду готовий, коли ми повернемося додому, і я вб'ю його. Тобі теж треба зробити ще один горокракс". Гаррі покусав Волдеморта за губи, що вже розтулилися, перш ніж той знову почав говорити. "Досить багато вже знищено, і я сумую... мабуть, я сумую за тією частиною тебе всередині мене, тож поквапся і п о в е р н и її назад".

Який сором? Яка раціональність? Лише цей вродливий чоловік тримав Гаррі поруч, дивлячись на нього так, ніби не міг повірити, що Гаррі існує. Навіть після всього цього часу. Їхні вуста зустрічалися і розходилися, і знову зустрічалися. Холодна вода тепер трохи вище їхніх щиколоток; вона намочила шкарпетки, штани і шкіру.

"Так, все, що забажаєш", - пообіцяв Темний Лорд, кружляючи Гаррі, наче дитина, за чиїм хихиканням слідує інше. "Ти будеш моєю душею, а я знову стану твоєю. Ми підкоримо те, що залишилося підкорити, ми будемо жити і продовжувати жити, тільки ми. Тільки ми."

Гаррі щосили розсміявся, прагнучи обійняти Волдеморта і врятувати його. "Так, Томе", - зітхнув він чоловікові в шию, і його губи простежили за нестійким пульсом. "Тільки ми, тільки ми вдвох.

Сонце не світило, але майбутнє було світлим.

Кінець

Примітки до розділу наприкінці

Зроблено!!! І ось ви маєте фактичний доказ того, що я люблю хепі-енди, коли справа стосується Волдеморта і Гаррі ┐(¯▽¯)┌ У будь-якому випадку, дякую вам за підтримку, за читання, за похвалу і особливо за коментарі. Це означає більше, ніж ви можете собі уявити.

Сподіваюся, я вас не надто розчарував, дорогі :)

Кінцеві нотатки

Написано для tomarry secret Santa 2016, подарунок для arrowgays

Будь ласка, завітайте до архіву та залиште коментар, щоб повідомити автору, чи сподобалася вам його робота!